มนุษย์พบพุทธศาสนา ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา

ที่ได้ชี้แจงแสดงมานี้ตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบาย พอสมควรแก่เวลา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่อ้างธรรมปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมุติว่ายุติธรรมมิกถา โดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ เอวํ ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๑. รัตนสูตร

๑๖ พฤษภาคม ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภคาโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)
วนปฺปคุมฺเพ ยถา ผุสฺสิตคฺเค
คิมฺหานมาเส ปฐมสฺมึคิมฺเห
ตถูปมํ ธมฺมวรํ อเทสยิ
นิพฺพานคามึ ปรมํ หิตาย
อิทมฺปิ พุทฺเธ รตนํ ปณีตํ
เอเตน สจฺเจน สุวตฺถิ โหตุ ฯ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถา แก้ด้วย**รัตนสูตร**ยังค้างอยู่ยังหาเสร็จลงไปไม่ บัดนี้จะชี้แจงแสดงในคาถาว่า **วนปฺปคุมฺเพ** ที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงตรัสเทศนาธรรมที่พระองค์ทรงสั่งสอนสัตว์ ที่พระองค์ได้ตรัสรู้แล้ว สัตว์ทั้งหลายยังหลับอยู่หาตื่นไม่ เมื่อพระองค์ได้ทรงตรัสรู้แล้ว นำเอาธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้นั้น มาแจกแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ดุจปลุกสัตว์ทั้งหลายทั้งโลกให้ตื่นขึ้นดุจพระองค์บ้าง เรื่องนี้ กระแสวาระพระบาลีนี้เป็นธรรมอันสุขุมลุ่มลึกคัมภีรภาพมาก ทั้งเรียนก็ยาก ทั้งแสดงก็ยาก ทั้งฟังก็ยาก มันยากด้วยกันทั้งนั้น เหตุนั้นวันนี้สมควรแล้วที่เราท่านทั้งหลายจะพึงได้สดับฟังในรัตนสูตรนี้

ตามวาระพระบาลีว่า **วนปฺปคุมฺเพ ยถา ผุสฺสิตคฺเค** แปลเป็นสยามว่า ครั้นเมื่อพุ่มไม้ในป่ามียอดอันแย้มแล้ว **ปฐมสฺมึคิมฺเห** ในต้นฤดูร้อน ในต้นเดือนของฤดูร้อนแห่งฤดูร้อนฉันใด **ตถูปมํ ธมฺมวรํ อเทสยิ** พระผู้มีพระภาคได้ทรงแสดง ซึ่งธรรมอันประเสริฐ **นิพพานคามึ ปรมํ หิตาย** ให้ถึงซึ่งพระนิพพานอันประเสริฐ เพื่อเป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งหลาย **ตถา อุปฺปมํ** มีอุปมาฉันนั้น **อิทมฺปิ พุทฺเธ รตนํ ปณีตํ** อันนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระพุทธเจ้า **เอเตน สจฺเจน** ตามความสัจอันนี้ **สุวตฺถิ โหตุ สพฺพทา** ขอความสวัสดีจงมีเถิด นี้เนื้อความของพระบาลีคลี่ความเป็นสยามได้ความเท่านี้ ต่อแต่นี้จะอรรถาธิบาย ขยายความเป็นลำดับไป

เมื่อพุ่มไม้ในป่าเมื่อมีใบตกเสียหมดแล้ว ถ้าว่าเมื่อมนุษย์ไม่เดียงสาในต้นไม้นั้นไม่เข้าใจในต้นไม้แล้ว เข้าใจว่าต้นไม้นั้นตายเสียแล้ว ไม่มีใบแล้วแต่ไม่ตายหรอก เขาตัดใบเมื่อมียอดอันแย้มแล้วชื่อว่าแตกใบใหม่ ยอดมันอยู่ตรงไหนมันก็แย้มออกตรงนั้น แตกใบ

ออกที่ตรงนั้น นี่เรียกว่ามียอดอันแย้มแล้ว พุ่มไม้ในป่าที่จะมียอดอันแย้มออกไปได้เช่นนี้ ต้องในต้นเดือนของฤดูร้อน ชาวโลกเขาจึงได้ว่า นี่ถึงคราวเวลาใบไม้ผลิแล้ว ที่มันจะออกดอกนั่นเองใบไม้ผลิ เราก็เห็นยอดต้นไม้ที่ผลิออกมาปรากฏชัด ๆ เราก็รู้ว่าจะมีใบต่อไปนั่นแหละฉันใด **ยถา** ฉันใด พระผู้มีพระภาคทรงแสดงธรรมอันประเสริฐ ให้ถึงซึ่งนิพพานอันประเสริฐ เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งหลาย **ตถาอุปฺปมํ** มีอุปมัยฉันนั้น

เพราะธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดง ซึ่งเป็นธรรมอันประเสริฐน่ะ ธรรมอะไรจึงจัดได้ชื่อว่าเป็นวรธรรม เป็นธรรมอันประเสริฐ อันนี้ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะคาดคั้นลงไปว่าธรรมอันใดเป็นธรรมอันประเสริฐ ถ้าว่าอรรถกถานัยคลี่ความพระบาลีออกไว้ เราก็รู้ได้ทีเดียวว่าธรรมอันนั้นอันนี้ ธรรมอันประเสริฐของมนุษย์น่ะมีอยู่แท้ ๆ เกื้อกูลแก่มนุษย์ทั้งหลายจริง ๆ ธรรมอะไรล่ะที่ให้มนุษย์เป็นอยู่เดี๋ยวนี้แหละ เขาเรียกว่ามนุษยธรรม ธรรมที่ทำให้มนุษย์เป็นอยู่ รูปพรรณสันฐานเป็นอย่างไร โตเล็กเท่าไหน สีสรรวรรณะเป็นอย่างไรอยู่ที่ไหน

ธรรมนั้นสัณฐานกลมสีขาวใสเหมือนแก้ว โตเล็กตามส่วนของธรรมนั้น ๆ นี่แหละมีอยู่แท้ ๆ เป็นธรรมอันประเสริฐ ถ้าเราไม่ได้ธรรมดวงนั้นละก็เราต้องตายแน่ มาอยู่เป็นมนุษย์กับเขาได้ไม่ว่าหญิงว่าชายพระเณรไม่รู้ ถ้าไม่ได้ธรรมดวงนั้นแล้วเป็นตายแน่ ถ้าได้ธรรมดวงนั้นก็เป็นอยู่ ถึงกระนั้นก็ต้องหล่อเลี้ยงเสมอเหมือนกัน หล่อเลี้ยงเสมอเหมือนอะไรเหมือนไฟ ธรรมดวงนั้นต้องหล่อเลี้ยงอยู่เสมอ ถ้าไม่หล่อเลี้ยงเสมอ ดับเหมือนไฟ ไฟต้องหล่อเลี้ยงเสมอ ไฟเมื่อติดขึ้นแล้วจะใช้ไฟฟืน ก็ต้องเอาฟืนไปปรนปรืออยู่เสมอ หมดฟืนเก่าก็เติมฟืนใหม่เข้าไป แต่ว่าเติมให้ถูกส่วนนะ ไม่ถูกส่วนก็ดับเหมือนกัน เติมถูกส่วนไฟไม่ดับ ถ้าต้องการไฟด้วยไต้ด้วยเทียน ต้องมีไต้มีเทียนมาเป็นไส้ไว้ ขาดเชื้อไม่ได้ ขาดเชื้อไฟก็ดับ ไฟต้องอาศัยเชื้อ ไม่มีเชื้อไฟอยู่ไม่ได้ ดับ ถ้าหากว่าเป็นไฟฟ้าก็ต้องบำรุงเตาไฟฟ้าไว้ ไฟนั้นจึงจะคงอยู่ได้ ถ้าว่าไฟฟ้าในเตาดับหมด ไฟที่จะจ่ายมาเอาค่าจ้างเขาก็ไม่มี อยู่ไม่ได้ หากว่าไฟที่ใช้ไฟฉายกันนี้ ใช้ถ่านไฟฉายเช่นนั้น ก็อยู่ชั่วกำลังของไฟฉายนั้น หมดกำลังไฟก็ดับไปอยู่ไม่ได้เหมือนกัน ต้องคอยปรนปรือเสมอ ไฟของมนุษย์ ไฟที่เรียกว่ามนุษยธรรม ธรรมของมนุษย์นี่ก็ดุจเดียวกัน ต้องคอยปรนปรือเสมอ ใส่เชื้อเสมอ เชื้ออะไรล่ะ ข้าวสุก ขนมสด ขนมแห้ง ปลา เนื้อ ต้องคอยจุนเจือมันเสมอ ถ้าไม่จุนเจือแล้วไฟที่เรียกว่ามนุษยธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์นี้ก็ดับเหมือนกัน ไม่จุนเจือไม่ได้ ไม่จุนเจือดับ แน่นอนทีเดียวไม่ต้องสงสัย เพราะเหตุฉะนั้น ธรรมดวงนี้แหละเป็นธรรมลึกซึ้งอยู่ เขาเรียกว่ามนุษยธรรม ถ้าว่าเป็นกายเทวดาเข้า เขาเรียกว่าเทวธรรม ธรรมที่ทำให้เป็นเทวดา ถ้าว่าไปเป็นกายรูปพรหมรูปพรหม

ละเอียดเข้า เขาเรียกว่าพรหมธรรม ธรรมที่ทำให้เป็นพรหม ถ้าว่าไปถึงอรูปพรหมอรูปพรหมละเอียด เขาเรียกว่าอรูปพรหมธรรม ธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม เป็นชั้น ๆ ไปอย่างนี้

ต่อนี้จะแสดงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์เป็นลำดับไป นี้แหละธรรมดวงนี้แหละเป็นธรรมสำคัญนัก ธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์น่ะต้องบริสุทธิ์ด้วยกาย บริสุทธิ์ด้วยวาจา บริสุทธิ์ด้วยใจ ไม่มีร่องเสียเลย ในชาติก่อนภพก่อนมา เมื่อบริสุทธิ์ด้วยกายวาจาใจไม่มีร่องเสียเลย แตกกายทำลายขันธ์จากมนุษย์ตนนั้น ก็กลับมาเป็นมนุษย์ใหม่ เป็นคัพภเสยฺ–ยกสัตว์ เกิดในครรภ์มนุษย์ หญิงก็ดีชายก็ดี เกิดในครรภ์มนุษย์ ที่จะเกิดในกายมนุษย์ ต้องเกิดในธรรมดวงนั้น จะไปเกิดที่อื่นไม่ได้ กายมนุษย์ละเอียดต้องเข้าไปอยู่ในกลางธรรมดวงนั้น ไปหยุดนิ่งอยู่ในกลางธรรมดวงนั้น เอาใจหยุดนิ่งกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ดวงนั้นเข้าไปหยุดนิ่งอยู่ พอนิ่งแล้วอาศัยกลละรูปของพ่อแม่ โอบอ้อมอยู่ข้างนอกหล่อเลี้ยงธรรมดวงนั้น ก็เป็นกายมนุษย์ปรากฏขึ้น ข้างนอก แต่ธรรมนั่นอยู่ข้างใน พอเป็นมนุษย์แล้วธรรมดวงนั้นอยู่ในกลางตัว สดือทะลุหลังขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึง ขวาทะลุซ้ายขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึงแค่กัน ตึงทั้งสองเส้น ตรงกลางจดกัน ตรงจดกันนั่นแหละเรียกว่ากลางกั๊ก กลางกั๊กนั่นแหละถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงไก่ นี่ดวงหนึ่งละนะ ธรรมดวงนี้ใสแบบกระจก ขาวก็แบบกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า ใสอย่างชนิดนั้นขาวอย่างชนิดนั้นนั่นแหละ

ดวงนี้แหละเป็นธรรมสำคัญ แล้วก็พระไตรปิฎกวินัยปิฎก สุตตันตปิฎก ปรมัตถปิฎกอยู่ในกลางดวงธรรมนี่ทั้งนั้น ไม่ใช่อยู่ที่อื่น อยู่ในกลางดวงธรรมนี่ทั้งนั้น ธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์อยู่ในกลางดวงธรรมนี้ทั้งนั้น ไม่ใช่อยู่ที่อื่น จะต้องรู้จักธรรมดวงนี้ก่อน ธรรมดวงนี้เป็นประหนึ่งว่าพระไตรปิฎก หรือเป็นประหนึ่งว่าหีบของพระไตรปิฎก สำหรับบรรจุธรรมทั้งนั้น ไม่ได้บรรจุอื่น ฝ่ายดีฝ่ายชั่วอยู่ในนี้เสร็จ อยู่ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่น ติดอยู่ในกลางนั่น ทำบาป บาปก็ไปติดอยู่กลางดวงนั่น ทำบุญดวงบุญก็ไปติดอยู่กลางนั่น ศีลก็อยู่กลางนั่น สมาธิก็อยู่กลางนั่น ศีลก็อยู่ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่น สมาธิก็อยู่กลางดวงศีลนั่น ปัญญาก็อยู่กลางดวงสมาธินั่น วิมุตติก็อยู่กลางดวงปัญญา วิมุตติญาณทัสสนะก็อยู่ในกลางดวงวิมุตติ อยู่ที่เดียวกันนั่น **ถ้ารู้จักธรรมดวงนี้แน่นอนดังนี้ละก็ นี่แหละที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา ถ้าจะเอาตัวรอดได้ต้องไปพบธรรมดวงนี้ ถ้าไม่พบธรรมดวงนี้จะเอาตัวรอดไม่ได้ นี่แหละธรรมดวงนี้แหละเป็นธรรมสำคัญนัก**

ที่พระองค์ทรงแนะนำสั่งสอนพวกเราว่า ครั้นเมื่อพุ่มไม้ในป่ามียอดอันแย้มแล้วใน

ต้นของฤดูร้อน ในเดือนของฤดูร้อน ยอดไม้ในป่าก็มียอดแย้มออกไป ต้นของฤดูร้อนนั่นเป็นคราวสมัยที่ยอดไม้ในป่าจะแย้มออกละ ถ้าแย้มออก ก็จะแตกกิ่งก้านสาขาออกไป เขาเรียกว่าแตกยอดใหม่ จะออกดอกออกลูกอะไรก็เวลานั้นละ แตกออกมาแล้วปรากฏออกมาแล้ว ที่ปรากฏจนกระทั่งตามนุษย์เห็นอย่างชนิดนี้น่ะ มนุษย์ก็รู้เท่านั้น ธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดง พระผู้มีพระภาคทรงแสดงธรรมอันประเสริฐน่ะ ถ้าว่าไปเห็นธรรมเข้าแล้วก็เหมือนอย่างกับเห็นดอกไม้ที่แย้มออกแล้ว ไปเห็นเข้าแล้ว พอไปเห็นธรรมรูปนั้นแล้วละก็รู้ว่าอ้อธรรมนี่เป็นอย่างนี้เห็นปรากฏทีเดียว ธรรมอันประเสริฐ

ถ้าว่าเข้าถึงธรรมดวงนั้นละก็จะเข้าถึงพระนิพพานได้แน่นอน ไม่ต้องสงสัย เข้าต้นทางนิพพานแล้ว ถึงต้นทางนิพพานแล้ว พอถึงธรรมดวงนั้น ธรรมดวงนั้นน่ะ **นิพฺพานคามิปรมํ** ให้ถึงนิพพานอันประเสริฐทีเดียว เดี๋ยวจะแสดงให้เห็นว่าไปถึงจริง ๆ เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งหลายจริง ๆ สัตว์ทั้งหลายได้เห็นธรรมดวงนั้นละก็ต้องไปถึงนิพพานทีเดียว พอไปถึงธรรมดวงนั้นเข้าแล้ว ต้องเอาใจของเราไปหยุดนิ่งอยู่ในกลางดวงนั้น กลางดวงธรรมนั่นพอนิ่งอยู่ถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ ก็ถึงนิพพานเท่านั้น เพราะเห็นเข้าแล้ว เห็นเข้าแล้วก็ต้องไปถึงนิพพานทีเดียว

ไปหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่น ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ พอหยุดถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ เห็นดวงธรรมอีกดวงหนึ่ง เขาเรียกว่า ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือดวงปฐมมรรค หรือดวงเอกายนมรรคอยู่กลางดวงธรรมนั่น เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์นั่นแน่ อยู่กลางดวงธรรมนั่นแหละ เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์นั่นเรียกว่าดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เอาละทีนี้ดอกไม้จะออกละ ยอดจะออกละ มันจะมีลูกมีผลกันยกใหญ่เชียวละคราวนี้ อย่าให้เคลื่อนนะ เคลื่อนไม่ได้ ให้มันหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอหยุดนิ่ง พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของใจนั่น กลางของกลาง ๆ ๆ ๆ ซ้ายขวาหน้าหลังล่างบนนอกในไม่ไป กลางของกลางหนักเข้าไปกลางของกลาง ๆ ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้าเท่านั้น เห็นดวงศีลแล้ว เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ เท่า ๆ กันอยู่กลางนั่น อยู่กลางใจที่หยุดนั่นเอง ใจก็หยุดอยู่กลางดวงศีล พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่นแหละ กลางของกลาง ๆ ๆ ๆ ซ้ายขวาหน้าหลังล่างบนนอกในไม่ไป พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นเข้าถึงดวงสมาธิ เท่ากัน ดวงเท่ากัน เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ใจหยุดอยู่กลางดวงสมาธิ หยุดพอถูกส่วนเข้าเท่านั้น เข้ากลางของใจที่หยุดกลางของกลาง ๆ ๆ ๆ ซ้ายขวาหน้าหลังล่างบนนอกในไม่ไป กลางของกลาง ๆ ๆ ๆ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญานั่นพอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลาง

ของกลาง ๆ ๆ ๆ ซ้ายขวาหน้าหลังล่างบนนอกในไม่ไป กลางของกลางหนักเข้า พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ พอใจหยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติพอถูกส่วนเข้าเข้ากลางของใจที่หยุด กลางของกลาง ๆ ๆ ๆ เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ใจหยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ พอหยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะเข้ากลางของกลางพอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่นแหละ กลางของกลาง ๆ ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้าก็เห็นกายมนุษย์ละเอียด ที่ฝันออกไป ที่ไปเกิดมาเกิด เห็นปรากฏจำได้ทีเดียวนี่แนะ

ไปถึงกายมนุษย์ละเอียดแล้ว นี่เข้าไปชั้นที่สอง ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดนะสองเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมแบบเดียวกัน แต่ว่าโตขึ้นไปอีกเท่าหนึ่ง โตหนักขึ้นไป ใจกายมนุษย์ละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล เข้ากลางใจที่หยุดเรื่อยนะ อยู่ในใจทั้งนั้นไม่ได้อยู่ที่อื่น อยู่ในใจทั้งนั้น กลางของใจที่หยุด กลางของกลาง ๆ ๆ ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิพอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดอยู่ในใจเรื่อยนะ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงปัญญา หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงวิมุตติ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงกายทิพย์ กายที่สามแล้ว

ใจกายทิพย์หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ใสแบบเดียวกันใสหนักขึ้นไป สามเท่าฟองไข่แดงของไก่ โตขึ้นไปอีกแล้ว พอใจหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงศีลถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงสมาธิ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงปัญญาหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงวิมุตติ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงกายทิพย์ละเอียด เป็นกายที่สี่

ใจกายทิพย์ละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียดสี่เท่าฟองไข่แดงของไก่ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียดก็เข้าไปแบบเดียวกัน พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานแบบเดียวกันนั้น แล้วก็เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงกายรูปพรหม

ใจกายรูปพรหมก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม ห้าเท่าฟองไข่แดงของไก่ หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงกายรูปพรหมละเอียด

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด หกเท่าฟองไข่แดงของไก่ ใจกายรูปพรหมละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายอรูปพรหม

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม เจ็ดเท่าฟองไข่แดงของไก่ ใจกายอรูปพรหมหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมา-นุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายอรูปพรหมละเอียด

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด แปดเท่าฟองไข่แดงของไก่ ใจกายอรูปพรหมละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ พอถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะถูกส่วนเข้าแล้วก็เข้าถึงกายธรรม รูปเหมือนพระปฏิมากร เกตุดอกบัวตูม ใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้าโตเล็กตามส่วน

ใจกายธรรมหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย แค่นี้เข้านิพพานได้แล้ว ไปนิพพานได้แล้วนะถึงแค่นี้น่ะ แต่ว่ายังไม่ถนัดนัก ใจหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย เท่าไหนล่ะดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย วัดผ่าเส้นศูนย์กลางเท่าหน้าตักธรรมกาย กลมรอบตัว นั่นแหละดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรม ใจกายธรรมก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุ-ปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าก็ถึงกาย-ธรรมละเอียด กายธรรมละเอียดวัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัว หน้าตัก ๕ วา ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรมละเอียดนั้น วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน

ใจกายธรรมละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติ-ญาณทัสสนะ ก็เข้าถึงกายพระโสดา หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระโสดาหน้าตัก ๕ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน

ใจกายพระโสดาหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดา พอถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณ-ทัสสนะ แบบเดียวกัน พอถูกดวงวิมุตติญาณทัสสนะก็เข้าถึงกายพระโสดาละเอียดหน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป

ใจพระโสดาละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดาละเอียด ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณ-ทัสสนะ ก็เข้าถึงกายพระสกทาคา หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป

ใจพระสกทาคาหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกทาคา พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกายพระสกทาคาละเอียด หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วาเกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป

ใจของพระสกทาคาละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระ-สกทาคาละเอียด พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงกายพระอนาคา หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป

ใจของพระอนาคาหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคา พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณ-ทัสสนะ เข้าถึงกายธรรมพระอนาคาละเอียด หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป

ใจของพระอนาคาละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคาละเอียด พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงกายพระอรหัตหน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป

ใจพระอรหัตก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัต ถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ก็เข้าถึงกายพระอรหัตละเอียด หน้าตัก ๓๐ วา สูง ๓๐ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป

นี่ตั้งแต่กายธรรม กายธรรมละเอียด กายโสดาโสดาละเอียด กายธรรมสกทาคาสกทาคาละเอียด กายธรรมอนาคาอนาคาละเอียด กายธรรมอรหัตอรหัตละเอียด ๑๐ **กายนี่ไปนิพพานได้ทั้งนั้น** แต่ว่าไม่มีนิพพานเป็นอารมณ์เหมือนพระอรหัต **พระอรหัตพระ**

อนาคามี มีนิพพานเป็นอารมณ์ ไม่มีอารมณ์อื่นละ สัตว์โลกในโลกนี้มีกามคุณเป็นอารมณ์ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส เป็นที่ชอบใจเป็นอารมณ์หมดทั้งสากลโลกผู้หญิงก็แบบนั้นและผู้ชายก็แบบนั้น มีอารมณ์เพราะมีกามภพ จะไม่ให้คิดเรื่องอื่น รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส เท่านั้นเป็นอารมณ์ของมันเชียว ไม่คิดเรื่องอื่น ๆ นั่นเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ใช่เท่านั้น เมื่อกามภพมีอารมณ์เช่นนี้มนุษย์ชั้นหนึ่ง สวรรค์ ๖ ชั้น มีอารมณ์อย่างเดียวกัน เมื่อถึงกายรูปพรหมอีก ๑๖ ชั้น พวกรูปพรหม ๑๖ ชั้นนั้น มีปฐมฌานเป็นอารมณ์ ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน เป็นอารมณ์ ใจจดใจจ่ออยู่ที่ฌานนั่นแหละ ไม่ไปจ่อจดที่อื่นละ สวรรค์ ๖ ชั้น มนุษย์ชั้นหนึ่ง ไม่จดจ่อที่อื่น จดจ่ออยู่ที่กามทั้งนั้น รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ใจจดอยู่นั่นถอดไม่ออกติดแน่นเชียว ส่วนรูปพรหมนั่นติดอยู่ที่ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน ติดแบบเดียวกัน ติดยิ่งกว่าติดในกามอีกแน่นหนาทีเดียว ส่วนกายอรูปพรหมสี่ชั้นเล่า ใจจ่ออยู่ที่อรูปฌาน อากาสานัญจายตนะ วิญญา–นัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน ติดอยู่นั่นถอนไม่ออกนี่สุดภพทั้งหมด

ส่วนกายธรรมละใจจ่ออยู่ที่นิพพาน ธรรมกายธรรมกายละเอียด ธรรมกายโสดาโสดาละเอียด พวกนี้จดนิพพานมากจดอื่นน้อย ถึงสกทาคาสกทาคาละเอียด จดนิพพานมากหนักขึ้นไป ถึงอนาคาอนาคาละเอียด จดนิพพานหนักขึ้นไป ถึงอรหัตอรหัตละเอียด จดนิพพานไม่ถอยเลยทีเดียวนั่นนะ เป็นอย่างนี้แหละ **นิพฺพานคามี ปรมํ หิตาย** ให้ถึงนิพพานอันประเสริฐ **นิพฺพานคามี** ให้ถึงนิพพานอันประเสริฐทีเดียว เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายเมื่อไปถึงนิพพานได้แล้วก็พ้นจาก เกิด แก่ เจ็บ ตาย จากกามภพ รูปภพ อรูปภพ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในกามภพ รูปภพ อรูปภพ มีนิพพานเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

พระพุทธเจ้าเกิดมาในโลกมากน้อยเท่าใด ขนรื้อเอาเวไนยสัตว์ให้ไปนิพพาน ไม่ให้เวียนว่ายใน กรรมวัฏ วิปากวัฏ กิเลสวัฏ ให้จิตหลุดจากกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา หลุดจากปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน จากอากาสานัญจายตนะ วิญญานัย–จายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน นี่เขาเรียกว่าไตรวัฏ หลุดจากไตรวัฏมีนิพพานเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

นี้ในคาถาที่แสดงมาแล้วนี้ ก็ประสงค์อย่างนี้ เมื่อรู้จักหลักอันนี้ก็รู้จักว่าพระพุทธ–ศาสนานี้เป็นของลึกซึ้งจริง ๆ

ไม่ใช่เท่านั้นในคาถาที่สองรับรองลงไปอีก ว่าเป็นรัตนคาถาเหมือนกัน **วโร วรญฺญู**

วรโท วราหโร อนุตฺตโร ธมฺมวรํ อเทสยิ อิทมฺปิ พุทฺเธ รตนํ ปณีตํ อันนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระพุทธศาสนาด้วยความสัจนี้ขอความสวัสดีจงมีเถิด **วโร** แปลเป็นภาษาไทยของเราว่า พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ **วรญฺญู** ทรงทราบธรรมอันประเสริฐ **วรโท** ทรงประทานธรรมอันประเสริฐ **วราหโร** ทรงนำธรรมอันประเสริฐมา **อนุตฺตโร** หาผู้ใดผู้หนึ่งเสมอถึงมิได้ **ธมฺมวรํ อเทสยิ** ทรงแสดงซึ่งธรรมอันประเสริฐ นี่เป็นรัตนอันประณีตในพระพุทธเจ้านี่ชั้นที่หนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านทรงพระนาม พระวโร ก็ถูกพระพุทธเจ้า **วโร** ก็พระพุทธเจ้าแท้ ๆ ท่านเป็นผู้ประเสริฐ วโรแปลว่าผู้ประเสริฐ **วโร** อันว่าพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ วรญฺญู ทรงทราบธรรมอันประเสริฐ **วรโท** ทรงประทานธรรมอันประเสริฐ **วราหโร** ทรงนำธรรมอันประเสริฐมา **อนุตฺตโร** ไม่มีผู้ใดผู้หนึ่งมาเสมอถึง **ธมฺมวรญฺ** อเทสยิ ได้ทรงแสดงธรรมอันประเสริฐ นี้แสดงธรรมแถวนี้ทั้งนั้น ไม่ใช่แสดงธรรมแถวอื่น ๆ เลย ไม่ได้ทรงแสดงธรรมที่อื่นเลย แสดงธรรมแถวนี้ ธรรมอยู่ตรงนี้ ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่น มนุษย์ผู้ฟังธรรม ต้องเอาใจไปจดตรงนั้น ถ้าไม่จดตรงนั้นไม่ถูกทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ไม่ถูกเป้าหมายใจดำของพุทธศาสนา เมื่อเอาใจไปจดอยู่ตรงนั้นแล้วทำใจให้หยุดนั่นแหละ พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญทีเดียว **นตฺถิ สนฺติ ปรํ สุขํ** สุขอื่นนอกจากความหยุดความนิ่งไม่มี หยุดตรงนั้นแหละเป็นสุขละ ถูกทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทีเดียว แล้วก็ถูกความสรรเสริญของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทีเดียว นี่แหละถูกเป้าหมายใจดำของพระพุทธศาสนาละ นี่เป็นความอันประเสริฐของพระพุทธเจ้าดังนี้ นี่แหละเป็นรัตนอันประณีต ในพระพุทธเจ้า **อิทมฺปิ พุทฺเธ รตนํ ปณีตํ** เป็นรัตนอันประณีตในพระพุทธเจ้า **เอเตน สจฺเจน สุวตฺถิ โหตุ** ด้วยความสัจนี้ขอความสวัสดีจงมีเถิด

นี่เราได้ฟังของจริงดังนี้แล้วละก็จำไว้เป็นหลักนะอย่าให้คลาดเคลื่อน เป็นข้อวัตรปฏิบัติจะได้พาตนหลีกลัดออกจากไตรวัฏสงสาร ทางตรงอยู่เท่านี้นะ อย่าซมซานเซอะซะไปทางอื่นไม่ได้ เหลวไหลไปไม่ได้

ถ้าว่าจะเข้าไปในทางนี้แล้ว ต้องเป็นชั้น ๆ ต้องให้พ้นจากกายมนุษย์มนุษย์ละเอียดกายทิพย์กายทิพย์ละเอียดไปเสีย จะได้พ้นจากกาม เมื่อพ้นไปจากกามแล้วไปติดรูปอีกแล้วให้พ้นจากกายรูปพรหมรูปพรหมละเอียดไปเสียจะได้เลิกติดรูป ไปติดอรูปอีกแล้ว ไปติดอรูปพรหมอีกแล้ว ให้พ้นกายอรูปพรหมอรูปพรหมละเอียดไปเสียจะได้ไม่ติด จะได้ถึงกายธรรม พอไปถึงกายธรรมก็ไปติดอีกเหมือนกัน สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพัตปรามาสไปติดเข้าโน่นอีกแล้ว ให้พ้นกายธรรมกายธรรมละเอียดไปเสีย จะได้หลุดไปเข้าถึงกายธรรม–โสดา โสดาละเอียด ก็พ้นสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาสไปเสีย ก็ยังติดกามราคะ

พยาบาทอีก นั่นเกร่งอยู่นั่นอีกแล้ว ให้พ้นกายโสดาโสดาละเอียดไปเสีย ให้ถึงกาย–สกทาคาสกทาคาละเอียด กามราคะพยาบาทหยาบหมด ยังติดกามราคะพยาบาทอย่างละเอียดอยู่ ให้พ้นกายสกทาคาสกทาคาละเอียดไปเสีย เข้าถึงกายพระอนาคาพระอนาคาละเอียด กามราคะพยาบาทอย่างละเอียดหมดหลุดไปหมด ยังไปติดรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชายังไปไม่ได้ ให้พ้นกายพระอนาคาอนาคาละเอียดไปเสีย ให้เข้าถึงกาย–พระอรหัตพระอรหัตละเอียดนั่นแหละ พ้นจากรูป ราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา เรียกว่าเข้าถึงวิราคธาตุวิราคธรรมแล้ว พ้นจากไตรวัฏสงสารแล้ว มีนิพพานเป็นที่ไปในเบื้องหน้า นี้พระพุทธเจ้าประสงค์อย่างนี้ หมดทั้งสกลพุทธศาสนา เมื่อพระพุทธเจ้ามีพระ–ชนม์อยู่ก็ประสงค์แง่นี้ แม้พระพุทธเจ้ารุ่นหลังจะมาอีกเท่าไรก็ประสงค์อย่างนี้แบบเดียวกัน เมื่อรู้จักเช่นนี้แล้วเราก็อุตส่าห์พยายามทำให้เข้าถึงธรรมเหล่านี้ให้ได้ เมื่อเข้าถึงธรรมเหล่านี้แล้ว เราจะได้พ้นทุกข์ออกจากไตรวัฏสงสารมีนิพพานเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

ที่ได้ชี้แจงแสดงมา ตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษาตามมตยาธิบาย พอสมควรแก่เวลา **วรญฺญํ สรณํ นตฺถิ** ที่พึ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย **สรณํ เม รตนตฺตยํ** พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติ ตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺตุ เต** ขอความสุขสวัสดี จงบังเกิดมีแด่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมา พอสมควรแก่เวลา สมมุติว่ายุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๒. กรณียเมตตสูตร

๒๕ พฤษภาคม ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

กรณียมตฺถกุสเลน ยนฺตํ สนฺตํ ปทํ อภิสเมจฺจ
สกฺโก อุชู จ สุหุชู จ สุวโจ จสฺส มุทุ อนติมานี
สนฺตุสฺสโก จ สุภโร จ อปฺปกิจฺโจ จ สลฺลหุกวุตฺติ
สนฺตินฺทฺริโย จ นิปฺปโก จ อปฺปคพฺโภ กุเลสุ อนนุคิทฺโธ
น จ ขุทฺทํ สมาจเร กิญฺจิ เยน วิญฺญู ปเร อุปวเทยฺยุํ
สุขิโน วา เขมิโน โหนฺตุ สพฺเพ สตฺตา ภวนฺตุ สุขิตตฺตาติ ฯ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดง**กรณียเมตตสูตร** พระสูตรนี้สมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงแสดงในเรื่องจิตแผ่เมตตาไปในสัตว์ เรียกว่าสูตรประกอบด้วยเมตตา การประกอบด้วยเมตตา สมเด็จพระบรมศาสดาทรงรับสั่งให้สัตว์โลกบริษัททั้ง ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ให้ประพฤติตัวของตัวเองให้บริสุทธิ์ ให้ถือเอาตำรับตำราพระอริยบุคคล พระ–อริยบุคคลประพฤติดีได้อย่างไร สูงได้อย่างไร ต่ำได้อย่างไร ท่านผู้เป็นปุถุชนพึงถือเอาเป็นเนติแบบแผนได้ ประพฤติอย่างพระอริยบุคคลชนิดนั้นแหละ ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ ไม่ให้ขาดตกบกพร่องนั่นแหละ ได้ชื่อว่าประกอบด้วยเมตตาอยู่แล้วอยู่ในตัว ต้องประพฤติตัวให้เป็นตัวอย่างที่ดีของประชุมชนในยุคนี้ และต่อไปในภาคหน้า ได้ชื่อว่าเป็นตำราอยู่แล้ว หากว่าเป็นชาย ประพฤติอย่างนี้ก็เป็นตำราของผู้ชาย เป็นหญิงก็ได้ชื่อว่าเป็นตำราของผู้หญิง เป็นภิกษุแก่ ปานกลาง อ่อน ได้ชื่อว่าเป็นตำราของภิกษุ เป็นสามเณรก็ได้ชื่อว่าเป็นตำรับตำราของสามเณร จะชี้แจงแสดงตามวาระพระบาลีในกรณียเมตตสูตรในวันนี้

เริ่มต้นว่า **กรณียมตฺถกุสเลน ยนฺตํ สนฺตํ ปทํ อภิสเมจฺจ** แปลบาลีในกรณียเมตตสูตรว่า **ยํ กิจฺจํ** อันว่ากิจอันใด **อริเยน** อันพระอริยเจ้า **อภิสเมจฺจ** บรรลุแล้ว **อภิสเมจฺจ** ถึงแล้ว **ปทํ** ซึ่งบท **สนฺตํ** อันระงับแล้ว กิจอันนั้น **กุลปุตฺเตน** อันกุลบุตร **กรณียมตฺถกุสเล** ผู้ฉลาดในประโยชน์พึงกระทำ ดังนี้แปลเนื้อความตามวาระพระบาลี คลี่ความเป็นสยามภาษาว่า กิจอันใดอันพระอริยบุคคลผู้บรรลุบทอันระงับกระทำแล้ว กิจอันนั้นกุลบุตรผู้ฉลาดในประโยชน์

ควรกระทำ หรือพึงกระทำ กิจนั้นเป็นไฉน **สกฺโก จ** เป็นผู้อาจหาญด้วย นี่เป็นกิจอันหนึ่ง **อุชู จ** เป็นผู้ซื่อด้วย **สุหุชู จ** เป็นผู้ตรงด้วย **สุวโจ** เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย **มุทุ** เป็นผู้อ่อนละไม **อนติมานี** ไม่มีอติมานะ **สนฺตุสฺสโก** เป็นผู้สันโดษ **สุภโร** เป็นผู้เลี้ยงง่าย **อปฺปกิจฺโจ จ** มีธุระน้อย ธุระไม่มาก **สลฺลหุกวุตฺติ** เป็นผู้ประพฤติเบากายเบาใจ **สนฺตินฺทฺริโย จ** เป็นผู้ประพฤติสงบแล้ว **นิปฺปโก** เป็นผู้มีปัญญา **อปฺปคพฺโภ** เป็นผู้ไม่คะนอง **กุเลสุ อนนุคิทฺโธ** เป็นผู้ไม่พัวพันในสกุลทั้งหลาย **น จ ขุทฺทํ สมาจเร กิญฺจิ เยน วิญฺญู ปเร อุปวเทยฺยุํ ฯ น จ ขุทฺทํ สมาจเร กิญฺจิ เยน วิญฺญู** วิญญูชนทั้งหลายพึงติเตียนบุคคลอื่นได้ด้วยกรรมอันใด เราไม่กระทำกรรมอันนั้นเลย วิญญูชนทั้งหลายพึงติเตียนบุคคลอื่นได้ด้วยกรรมอันใด เราไม่ประพฤติกรรมอันนั้นเลย พึงแผ่ไมตรีจิตไปในหมู่สัตว์นั้นว่า ขอสัตว์ทั้งปวงจงเป็นผู้มีความสุข จงเป็นผู้มีความเกษม จงเป็นผู้มีตนถึงซึ่งความสุขเถิด นี่เป็นเนื้อความของพระบาลี คลี่ความเป็นสยามภาษาได้ความเท่านี้

ต่อแต่นี้จะอรรถาธิบายขยายความในกรณียเมตตสูตรนี้ต่อไป ที่เราได้เคยฟังพระท่านสวดมนต์หลายครั้งหลายคราแล้ว สวดอยู่เสมอในกรณียเมตตสูตรนี้ พึงฟังความให้เข้าใจ เป็นธรรมอันละเอียดสุขุมลุ่มลึก เป็นธรรมของพระอริยเจ้า ถ้าบุคคลผู้ใดประพฤติตามแนวนี้เข้า บุคคลผู้นั้นถึงเป็นปุถุชนก็ได้ชื่อว่าปุถุชนสาวกของพระศาสดา สาวกของพระศาสดามี ๒ จำพวก อริยสาวก เป็นพระโสดาแล้ว ปุถุชนสาวก เริ่มจะเป็นโสดาต่อไป ยังไม่เป็นโสดา เริ่มจะเป็นพระโสดาต่อไป นี้ได้ชื่อว่าเป็นปุถุชนสาวกของพระพุทธเจ้า ที่เป็นโสดาแล้ว สกทาคา อนาคา อรหัต จัดได้ชื่อว่าเป็นอริยสาวกทั้งนั้น ลดส่วนกว่านั้นลงมา ที่มีธรรมกายเป็นโคตรภู หรือไม่มีธรรมกาย แต่บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ทันพระอริยบุคคลเหล่านั้น นี้ได้ชื่อว่าเป็นปุถุชนสาวก เหตุนี้ในกรณียเมตตสูตรนี้ มีเนื้อความอันสุขุมลุ่มลึก จงตั้งใจสดับตรับฟังให้เข้าเนื้อเข้าใจ

ในเบื้องต้น แปลมคธภาษาว่า กิจนั้นใดอันพระอริยบุคคล ผู้บรรลุบทอันสงบ กระทำแล้ว **สนฺตํ ปทํ** แปลว่าบทอันสงบแล้ว อันกระทำแล้ว **อตฺถกุสเล** กิจนั้นอันบุคคลผู้ฉลาดในประโยชน์ **กรณีย** อันนั้นพึงกระทำ กิจนั้นอันบุคคลผู้ฉลาดในประโยชน์พึงกระทำ นี่เข้าใจยากจริง ไม่ใช่เป็นของง่าย แปลอีกทีหนึ่งว่า กิจนั้นใดอันพระอริยบุคคล ผู้บรรลุบทอันสงบกระทำแล้ว กิจนั้นอันบุคคลผู้ฉลาดในประโยชน์ควรกระทำ

ผู้ฉลาดในประโยชน์นั่นเป็นเช่นไร **สกฺโก เป็นผู้อาจหาญ** อาจหาญทุกประการในธรรมวินัยของพระศาสดา ไม่ขาดตกบกพร่อง อาจหาญในทางบริสุทธิ์กาย อาจหาญในทางบริสุทธิ์วาจา อาจหาญในทางบริสุทธิ์ใจ ไม่มีขาดตกบกพร่องใด ๆ ทำสิ่งใดด้วยกาย ต้อง

เอาปัญญาเข้าสอดส่องมองเสียก่อน แล้วจึงทำ เห็นว่าไม่มีทุกข์ ไม่เดือดร้อนตน ไม่เดือดร้อนบุคคลผู้อื่น จึงทำ ถ้าเห็นว่าเดือดร้อนตน เดือดร้อนผู้อื่น ไม่ทำ อาจหาญอย่างนี้ อาจหาญในการดีอย่างนี้ ที่จะกล่าววาจาอันใดออกไป อาจหาญอีกเหมือนกัน เอาปัญญาเข้าสอดส่องดูเสียก่อน ถ้าเดือดร้อนเราก็ไม่กล่าว เดือดร้อนเขาก็ไม่กล่าว เดือดร้อนทั้งเราทั้งเขาก็ไม่กล่าว ถ้าไม่เดือดร้อนเราจึงกล่าว ถ้าไม่เดือดร้อนเขาจึงกล่าว ถ้าไม่เดือดร้อนทั้งเราทั้งเขา จึงกล่าว นี้ก็อาจหาญในวาจา อาจหาญในทางใจ ใจจะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใด เดือดร้อนเราก็ไม่คิด เดือดร้อนเขาก็ไม่คิด เดือดร้อนทั้งเราทั้งเขา ก็ไม่คิด ถ้าไม่เดือดร้อนเราจึงคิด ถ้าไม่เดือดร้อนเขาจึงคิด ถ้าไม่เดือดร้อนทั้งเราทั้งเขาจึงคิด นี้อาจหาญอย่างนี้ นี่**สกฺโก** เป็นผู้อาจหาญ ไม่ใช่อาจหาญเรื่องอื่น ไม่ใช่อาจหาญเรื่องเหลวไหล โจรปล้น ประเทศต่อประเทศปะทะกัน หรือมหาโจรปล้นกัน ไม่ใช่ เป็นอาจหาญของคนพาล **อาจหาญของบัณฑิตเป็นอย่างนี้ เป็นผู้อาจหาญในความดี ไม่มีความชั่วเข้าเจือปนระคนทีเดียว อาจหาญไปในส่วนดีฝ่ายเดียว นี่ สกฺโก** ข้อที่หนึ่ง

อุชู จ เป็นผู้ซื่อ ลักษณะซื่อของคนน่ะซื่ออย่างไร ซื่อกาย ซื่อวาจา ซื่อใจ ซื่อทั้งข้างนอกข้างในตรงกันหมดไม่ลักลั่นกัน ซื่อจริง ๆ ไม่มีคด ไม่มีเคี้ยว ไม่มีรุ้งแวงแต่อย่างหนึ่งอย่างใด ซื่อทั้งข้างนอกข้างใน ตรงกันหมดไม่ลักลั่นกัน ไม่เถียงกัน อย่างนี้เรียกว่าซื่อ **อุชู** แปลว่าเป็นผู้ซื่อ

สุหุชู เป็นผู้ตรงดี ซื่อแล้วก็ตรงดี ในข้อหลังว่า ตรงดี คนที่ตรงดีน่ะเป็นอย่างไร ลักษณะตรงดีของพระอริยเจ้าไม่มีรุ้งแวง ตรงดิ่งทีเดียว ท่านวางหลักไว้ในสังฆคุณนั่น **อุชู**น่ะเป็นผู้ซื่อ **สุหุชู** เป็นผู้ตรง **อุชุปฏิปนฺโน** เป็นผู้ปฏิบัติตรง นั่นแน่ะแนวนั้น เดินแนวนั้นทั้งกาย ทั้งวาจา เดินแนวนั้น เป็นผู้ปฏิบัติตรง ตรงอย่างไร ซื่ออย่างไร ซื่อไม่มีคดเคี้ยว ถูกต้องร่องรอยทางมรรคผลทีเดียว ซื่อต่อคำของพระบรมศาสดา ไม่คดต่อธรรมของพระ–บรมศาสดา นี่เป็นผู้ซื่อ ตรงตามทางมรรคผล ไม่เลี่ยงหลีกต่อทางมรรคผล ทางมรรคผลเป็นไปอย่างไร เดินทางมรรคผลให้เป็นไปอย่างนั้น ไม่คลาดเคลื่อนจากทางมรรคผล ไม่สนวนในกิจอื่น ตั้งใจแช่มชื่น ประคับประคองใจของตนอยู่เสมอ ให้ตรงทางมรรคผลอยู่ร่ำไปดังนี้ เป็นผู้ตรงดี อย่างนี้ว่าตรงดีทีเดียว นี่เป็นข้อที่ ๓ ตรงดี

สุวโจ ว่าง่ายสอนง่าย ว่าง่ายสอนง่ายเหมือนเด็กที่ดี หรือเหมือนคนที่เฉลียวฉลาดดี เป็นคนที่หัวอ่อน ว่าง่ายสอนง่ายอย่างไร ไม่ดื้อต่อทางมรรคผล ไม่ดื้อต่อธรรมของพระ–บรมศาสดา ตรงร่องรอยธรรมของพระบรมศาสดา ถ้าให้ปฏิบัติธรรม เป็นถูกต้องร่องรอยละ ถ้าผิดธรรมเป็นไม่ยอมกันละเด็ดขาด ถ้าว่าถูกธรรมละไม่ว่าข้อไหนเงื่อนไหนเล็กน้อยไม่

เข้าใจ จะเป็นผลน้อยผลใหญ่ไม่เข้าใจ ว่าง่ายสอนง่ายนัก ถูกธรรมตรงธรรมเข้าแล้วละก็ ถ้าว่าผิดธรรมละก็ไม่ไปเด็ดขาดทีเดียว นี่พระศาสดาทรงรับสั่งว่า **สุวโจ** เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย อยู่ในลักษณะ อยู่ในธรรมของพระวินัย เรื่องว่าง่ายสอนง่ายน่ะ หายากนัก ไม่ใช่เป็นของหาง่าย คนดี คนเป็นนักปราชญ์ คนเป็นบัณฑิต ภิกษุก็ดี สามเณรก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาก็ดี ว่าง่ายสอนง่าย อยู่กับใครเบาใจ ไม่หนักใจ อยู่กับพ่อแม่ก็ไม่หนักใจ สบายอกสบายใจ เย็นอกเย็นใจ คนว่าง่ายสอนง่าย ภิกษุ สามเณร อยู่กับครูบาอาจารย์ ก็เย็นอกเย็นใจ สบายอกสบายใจ ว่าง่ายสอนง่าย ถ้าว่าภิกษุสามเณรว่ายากสอนยากละ เอาละ เดือดร้อนละ ลูกหญิงลูกชายก็เหมือนกัน ว่ายากสอนยากละพ่อแม่เดือดร้อนละ ถ้าว่าลูกหญิงว่าง่ายสอนง่าย อยู่ในโอวาทของพ่อแม่ ทุกสิ่งทุกประการ ไม่คัดค้านแต่อย่างหนึ่งอย่างใด นี่เรียกว่า **สุวโจ** ว่าง่ายสอนง่าย พระศาสดาสรรเสริญนัก นี่เป็นกิ่งหนึ่งของทางพุทธศาสนาว่าง่ายสอนง่าย เป็นคนทำธรรมวินัยให้เจริญ เป็นคนเจริญในธรรมวินัยของพระบรมศาสดา **สุวโจ**

มุทุ เป็นผู้อ่อนละมุนละไม ไม่ใช่อ่อนโยเย อ่อนโยเยไปเสียก็ใช้ไม่ได้ อ่อนละมุน-ละไม อ่อนใช้ได้ดีตามความปรารถนาของผู้ฝึกหัด จะดัดแปลงแก้ไขอย่างหนึ่งอย่างใด ก็อ่อนละมุนละไมทุกสิ่งทุกประการ เหมือนอย่างคนแก่ หุงข้าวอ่อนละมุนละไมละก็คนแก่ยิ้มเชียว ถ้าหุงข้าวแข็งกระด้างละ คนแก่หน้าเบ้เชียว ไม่สบายใจ ครูดใจสดุดใจนัก ถ้าว่าละมุนละไมละก็คนแก่ชอบใจ นี้อาการที่อ่อนละมุนละไม เป็นภิกษุ หรือสามเณร อยู่กับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็เย็นอกเย็นใจ เหมือนคนแก่ได้พบข้าวอ่อนละมุนละไมเข้า ใจเย็นใจสบาย แม้ลูกหญิงลูกชายจะอยู่กับมารดาบิดา ถ้าอ่อนละมุนละไม มารดาเย็นอกเย็นใจ ไม่เดือดร้อนด้วยประการต่าง ๆ นานา นี้ **มุทุ** เป็นผู้อ่อนละมุนละไม

อนติมานี เป็นข้อที่ ๖ **อนติมานี ไม่มีอติมานะ** เย่อหยิ่งจองหองไม่มี ไม่มีเย่อหยิ่งจองหองจริง ๆ ทีเดียว ลูกหญิงลูกชายบางคนเย่อหยิ่งจองหองต่อพ่อแม่ กระทบกระทั่งเข้าเล็กน้อยละก็ใช้จมูกฟิด หมิ่นพ่อแม่เสียแล้ว เอาแล้ว นี่ร้ายกาจถึงขนาดนี้ นี่มันหยิ่งจองหองอย่างนี้ ภิกษุสามเณรก็ดุจเดียวกัน ถ้าว่ากระทบกระทั่งเข้าเล็ก ๆ น้อย ๆ ละก็ **เอาละไปละ สึกขาลาเพศไปเสียบ้าง ไปเสียที่ไหน ๆ** บ้าง นี่เอาเข้าแล้ว ถูกเข้าเล็ก ๆ น้อย ๆ ละก็หัวดื้อกระด้าง ครูบาอาจารย์เกลียดนัก พ่อแม่ก็เกลียดนัก ถ้าเป็นผู้ที่ไม่หยิ่งจองหอง เมื่อไม่หยิ่งจองหองอย่างนี้แล้ว เป็นที่สบายใจ อยู่กับพ่อแม่เป็นที่สบายใจ ครูบาอาจารย์ ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ในพระพุทธศาสนาเป็นผู้ไม่หยิ่งจองหองแล้ว เป็นที่สบายใจ พระพุทธศาสนาชอบใจนัก ชอบอาจหาญ ชอบตักเตือน ไม่มีอติมาน ถ้ามีอติมานเย่อหยิ่งจองหอง เป็นเช่นนั้นละก็เป็นที่ไม่สบายใจ นี่เป็นคนฝ่ายเลว ฝ่ายดีก็ไม่หยิ่งจองหองเท่านั้น

ไม่มีอติมานทีเดียว

สนฺตุสฺสโก เป็นผู้สันโดษ สันโดษน่ะยินดีปัจจัยตามมีตามได้ เหมือนเป็นภิกษุสามเณรเช่นนี้ ยินดีปัจจัยตามมีตามได้ ได้อย่างไรก็ยินดีอย่างนั้น มีอย่างไรก็ยินดีอย่างนี้ ไม่ก้าวก่ายเกะกะ ไม่ทำบุคคลผู้เลี้ยงให้เดือดร้อน มีนี่จะเรียกอันโน้นต่อไป อย่างชนิดนี้ไม่สันโดษ ยินดีตามมีตามได้จึงเรียกว่าเป็นผู้สันโดษ นี่เป็นข้อที่ ๗ เป็นผู้สันโดษ ยินดีปัจจัยตามมีตามได้

สุภโร เป็นผู้เลี้ยงง่าย เลี้ยงง่ายอย่างไร เหมือนอย่างกับม้าเลี้ยงง่าย หรือช้างที่เลี้ยงง่าย เขาเทียบด้วยม้าอาชาไนย เจ้าของจะให้หญ้าสด ก็เคี้ยวหญ้าสดกินตามหน้าที่ เจ้าของจะให้หญ้าแห้งก็เคี้ยวกินตามหน้าที่ กินจริง ๆ กินจนอิ่ม ให้รำก็กินรำ ให้ข้าวสุกก็กินข้าวสุก ให้ข้าวตากก็กินข้าวตาก กินตามหน้าที่ จะให้ของชนิดไหนที่กินได้ก็กินทั้งนั้น กินโดยเคารพ กินไม่สุรุ่ยสุร่าย กินไม่กระสับกระส่าย กินด้วยตั้งอกตั้งใจ นี่ผู้เลี้ยงง่ายเป็นอย่างนี้ หญิงก็ดี ชายก็ดี ภิกษุสามเณรก็เหมือนกัน มีอย่างไรก็ใช้อย่างนั้น เลี้ยงง่ายไม่เดือดร้อนต่อผู้เลี้ยง เมื่อเขาเลี้ยงอย่างไรละก็บริโภคอย่างนั้น ถ้าจืดนักสิ่งใดมันมีเค็มก็ผสมกันเข้า ไม่ต้องยุ่งเรียกโน่นเรียกนี่ต่อไป สิ่งใดมันเค็มมากก็ไปหาสิ่งที่จืด ๆ มาผสมเข้า มันก็กลายเป็นของพอดีไปเอง นี่เลี้ยงตัวอย่างนี้ เมื่อเขาเลี้ยงอย่างไรก็ไม่ให้ผู้เลี้ยงเดือดร้อน ให้ผู้เลี้ยงดีอกดีใจ ให้ผู้เลี้ยงยินดีชื่นอกชื่นใจ เรียกว่าภิกษุสามเณรเป็นผู้เลี้ยงง่าย เป็นที่เบาใจกับครูบาอาจารย์ ลูกหญิงลูกชายเป็นผู้เลี้ยงง่าย เบาอกเบาใจกับพ่อแม่ แม้ภิกษุสามเณรอุบาสกอุบาสิกา พุทธศาสนิกชนเป็นผู้เลี้ยงง่าย เป็นที่เบาใจในทางพุทธศาสนา เพราะพระอริยบุคคลทั้งหลายเป็นผู้เลี้ยงง่ายทั้งนั้น ไม่มีเป็นผู้เลี้ยงยากเลย เราเป็นปุถุชนประพฤติตัวให้เลี้ยงง่ายเช่นนั้นจะเป็นอายุพระศาสนา นี่เป็นข้อที่ ๘ **สุภโร** เป็นผู้เลี้ยงง่าย

อปฺปกิจฺโจ จ เป็นผู้มีธุระน้อย ไม่มีกิจธุระมาก พวกมีธุระกิจมากน่ะ เบื่อ อุปัชฌาย์อาจารย์ที่ภิกษุสามเณรมีธุระมากน่ะ เบื่อ พ่อแม่ปกครองลูกหญิงลูกชายมีกิจธุระมากน่ะ เบื่อ กิจธุระไม่มีจบละ เดี๋ยวกิจธุระนั้น เดี๋ยวกิจธุระนี้ เรื่อย ๆ ไป นี่มีกิจธุระมากอย่างนี้ ไม่เป็นที่พอใจในทางพุทธศาสนา ทางพระพุทธศาสนาให้มีกิจธุระน้อย ถ้ากิจธุระในธรรม-วินัยละก็เป็นมือขวา มีมาก มีมากอยู่ทีเดียว ถ้าว่านอกจากธรรมวินัยของพระศาสดาไปแล้ว มีบ้างเล็กน้อยเท่านั้นพอดูไป ไม่หากิจให้ยุ่งแก่อัตภาพร่างกายนัก พวกหากิจให้ยุ่งแก่อัตภาพร่างกายเรียกว่ามีกิจมาก ไม่เจริญในธรรมวินัยของพระศาสดา มีกิจธุระน้อย นี่เป็นข้อที่ ๙

ประพฤติเบากายเบาใจ ประพฤติเบากาย กายก็เบา ประพฤติเบาใจ ใจก็เบา ไม่มีบริขารมากมีแต่พอสมควร วาจาไม่มีกังวลมาก มีแต่พอสมควร เบากายเบาใจทุกสิ่ง ไม่มี

ติดข้ออันหนึ่งอันใด คล่องแคล่วกายใจ คล่องแคล่วไม่มีห่วงมีใยอะไร ปลอดโปร่ง ไม่มีกังวลห่วงใยทีเดียว นี่เป็นผู้เบากายเบาใจอย่างชนิดนี้ นี่เป็นที่ปรารถนาในพระพุทธศาสนานี้นัก นี่เป็นข้อที่ ๑๐ **สลฺลหุกวุตฺติโน เป็นผู้ประพฤติเบากายเบาใจ**

สนฺตินฺทฺริโย เป็นผู้มีอินทรีย์สงบแล้ว สงบทุกอย่าง จักขุนทรีย์ ตาก็สงบ หูก็สงบ จมูกก็สงบ ลิ้นก็สงบ กายก็สงบ ใจก็สงบ สงบทุกอย่าง สงบได้แล้ว **สนฺตินฺทฺริโย** แปลว่า สงบแล้ว เป็นผู้สงบกาย สงบวาจา สงบใจ นี่แหละเป็นที่ปรารถนาในพุทธศาสนา ภิกษุสามเณรอุบาสกอุบาสิกา ประพฤติสงบกาย สงบวาจา สงบใจได้ นั่นแหละเป็นเจริญของพระพุทธศาสนา ถ้าสงบไม่ได้ยังลอกแลกอยู่ ยังเป็นที่ไว้วางใจในพระพุทธศาสนาไม่ได้ ผู้เทศน์นี่เองบอกพระอุปัชฌาย์ให้ตั้งเจ้าคณะหมวดองค์หนึ่ง ว่าควรจะได้เป็นอุปัชฌาย์แล้ว ท่านอาจารย์องค์นั้น ท่านอุปัชฌาย์ท่านตอบผู้เทศน์นี่แหละ ตายังไวเช่นนั้นคุณจะตั้งมันอย่างไร ตั้งมันก็ทำลายเสียเช่นนั้น ท่านบอกว่าตาไว อ้ายตาไวมันก็ชอบกลอยู่เหมือนกัน และอยู่มาหน่อยหนึ่งเจ้าคณะหมวดองค์นั้นก็สึกไปเสียเลยจริง ๆ อ้อ จริงเหมือนคำของอุปัชฌาย์ท่าน นั่นแน่ะไม่สงบ สงบตานะ สงบหู สงบจมูก สงบลิ้น สงบกาย สงบใจ เป็นภิกษุจริง ๆ เป็นสามเณรจริง ๆ เป็นอุบาสกจริง ๆ เป็นอุบาสิกาจริง ๆ ไม่ลอกแลก ถ้าลอกแลกเช่นนั้นละก็หาเรื่องละ ถ้าหาเรื่องเช่นนั้นละก็ไม่งอกงามในธรรมวินัยของพระศาสดา ต้องประพฤติสงบกาย สงบวาจา สงบใจ จริง ๆ ลงไป สงบตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ลงไป **อินทรีย์สงบเสียได้แล้ว นี่เป็นที่ปรารถนาในพุทธศาสนา** เป็นภิกษุสามเณรก็จะงอกงามในธรรมวินัยของพระศาสดา เป็นอุบาสกอุบาสิกาก็จะงอกงามในธรรมวินัยของพระศาสดา เพราะสงบอินทรีย์เสียได้แล้ว นี่ข้อที่ ๑๑

ข้อที่ ๑๒ นิปฺปโก เป็นผู้มีปัญญา ลักษณะมีปัญญาในธรรมวินัยของพระศาสดาน่ะเป็นประโยชน์นัก ว่าลักษณะท่านวางตำราไว้เช่นนี้ เป็นผู้มีปัญญาแล้วทำความเจริญเท่าไรก็ได้ ทำความเจริญอย่างไร ประพฤติตัวเสียให้เรียบร้อย เป็นไปตามตำรับตำราที่ได้กล่าวมาดังนี้ เราชวนผู้ประพฤติเรียบร้อยเหมือนตัวนั่นแหละ ให้ได้สักคน หนึ่งเดือนให้ได้สักคนก็เอา สองเดือนได้สักสองคน สามเดือนได้สักสามคน สี่เดือนได้สักสี่คน พอครบสิบสองเดือนก็ได้สิบสองคน นั่นมีพวกสิบสองคนแล้วนะ เอาอีกปีหนึ่งปีที่สองอีกสิบสองคน ก็ยี่สิบสี่แล้วนะ เอาอีกปีนะสิบสองคนนี่สามสิบหกแล้วนะ สี่ปีเท่านั้น ๔๘ มีพวกสงบดีได้ ๔๘ ทีนี้หลาย ๆ ปีเข้าเป็นอย่างไรก็สงบอย่างนั้น ถ้าผู้มีปัญญาชวนอย่างนั้น ผู้มีปัญญาแก้ไขเอาหมู่พวกได้เช่นนั้น ถ้าหากว่าเป็นภิกษุก็ได้เป็นคณาจารย์องค์หนึ่ง ถ้าเป็นสามเณรก็ได้เป็นคณาจารย์องค์หนึ่ง ถ้าเป็นอุบาสกก็ได้เป็นหัวหน้าคนหนึ่ง เป็นอุบาสิกาก็ได้เป็นหัวหน้า

อุบาสิกาคนหนึ่ง นี่คนมีปัญญาสำคัญนัก พุทธศาสนาประสงค์คนมีปัญญาอย่างนี้ คนมีปัญญาไม่กระทบกระเทือนบุคคลผู้ใด อยู่ในสถานที่ใดไม่กระทบกระเทือนผู้ใด ทำแต่ประโยชน์ให้เขาเท่านั้น บำบัดโทษประกอบประโยชน์ให้เขาเท่านั้น นี่คนมีปัญญาน่ะสำคัญนัก แต่ว่าปัญญาตื้นหรือปัญญาลึกเท่านั้น นี่แง่สำคัญ เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาของพระศาสดาเป็นภิกษุก็ดี อุบาสกอุบาสิกาก็ดี เมื่อเป็นภิกษุสามเณรต้องเป็นภิกษุสามเณรจริง ๆ คนมีปัญญาเป็นอุบาสกอุบาสิกาจริง ๆ เป็นอุบาสกต้องหาเพื่อนอุบาสกมา เป็นอุบาสิกาก็ต้องหาเพื่อนอุบาสิกามา เป็นภิกษุก็หาเพื่อนภิกษุมา เป็นสามเณรก็หาเพื่อนสามเณรมา นี่คนมีปัญญาพระบรมศาสดาทรงรับสั่งธรรมิกอุบาสกว่าเป็นคนมีปัญญา ธรรมิกอุบาสกมีอุบาสก ๕๐๐ เป็นหมู่พวก พระองค์รับสั่งว่า **ปณฺฑิต ปุริโส** กับธรรมิกอุบาสก แปลเป็นภาษาไทยว่า ท่านผู้ดำเนินด้วยคติของปัญญาเกษมอย่างนี้ นี่ทว่ามีปัญญาอย่างนี้ก็จะเอาตัวรอดได้ ไม่ต้องมีเงินมีทองดอก เงินทองน่ะเขาแสวงหากันมา แสวงหาในดินก็มี ไปพลิกแผ่นดินไถไร่ไถนาทำสวนเข้า ก็เขาหาเงินหาทองในแผ่นดิน เขาหาเงินหาทองบนต้นไม้ก็มี บนต้นไม้ก็ไปทำน้ำตาลเข้าไป เอาลูกไม้มาขาย เอาดอกไม้มาขาย นี่เขาหาเงินบนต้นไม้ เขาหาเงินในทะเลก็มี เขาหาแปลก ๆ กัน วิธีหาเงินหาทองต่าง ๆ แต่ว่าเงินทองน่ะอยู่ที่ไหน ที่แน่แท้ลงไปทีเดียวน่ะ พวกหาเงินหาทองเหล่านี้ บางคนก็ถูกเหมาะดี บางคนไม่ถูก แท้ที่จริงเงินทองน่ะอยู่ที่คนนะ เงินทองอยู่ที่คนนะ พระเจ้าแผ่นดินท่านปกครองหมดประเทศท่านเรียกเอาเงินที่คนไปใช้ ใช้ไม่หวาดไม่ไหว ท่านเป็นผู้ปกครองประเทศ ท่านเรียกเงินใช้ไม่หวาดไม่ไหว นั่นคนมีปัญญา คนมีปัญญาอยู่ที่นั่น พุทธศาสนาเห็นลึกซึ้ง พระพุทธเจ้าท่านเห็นว่าศาสนาของท่านจะอยู่ได้ด้วยข้าวปากหม้อ นั่นแหละอยู่ได้แท้ ๆ ทีเดียว ศาสนาท่านตั้งไว้ที่นั่นเอง เอาไว้ที่ข้าวปากหม้อ นั่นแหละอยู่ได้ ท่านก็แก้ไขทีเดียว ท่านบิณฑบาตเข้าเอาข้าวปากหม้อ เอาก่อนด้วยหนา ไปแต่เช้าทีเดียว พอตักข้าวปากหม้อเอาก่อนทีเดียว เอาเสียทัพพีทัพพี ๆ ๆ พอฉันแล้วก็กลับ ฉันเสีย ทำกิจพุทธศาสนาจริง ๆ แต่ว่าฉันข้าวปากหม้อเรื่อยไป มีอย่างนี้ พุทธศาสนาอยู่ได้อย่างนี้ นี่คนมีปัญญาลึกซึ้ง ถ้าว่าหากว่าเราจะทำเอง ตั้งแบบตำรับตำราของเราเอง ท้องของตัวไปฝากคนอื่นเหมือนพุทธศาสนาเช่นนี้ เราทำไม่ได้ หลักฐานเราไม่พอ ทำไม่ได้เป็นแน่ ถ้าว่าพระพุทธเจ้าทำได้ วางตำราไว้ได้ เมื่อท่านวางตำราไว้เช่นนี้แล้วให้ถือเป็นตำราทีเดียว เมื่อคนมีปัญญาวางตำราไว้อย่างนี้ เรารักษาทีเดียว เข้ารักษาความบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ ให้ตามแนวพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทีเดียว แล้วก็เดินตามแนวพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ หาพวกเข้ามาก ๆ เมื่อได้พวกมากขึ้นเท่าไรก็พวกมากเขาดูแลกันเอง เขาอุปการะกันเองไม่เดือดร้อนดอก ฉลาดอย่างนี้ละก็เป็นภิกษุได้

ตลอดชาติ เป็นสามเณรได้ตลอดชาติ เป็นอุบาสกอุบาสิกาได้ตลอดชาติ ไม่เดือดร้อนอันใดนี่ **นิปฺปโก** เป็นผู้มีปัญญา ปัญญาสำคัญนัก

อปฺปคพฺโภ ไม่คะนอง ไม่คะนองน่ะเป็นอย่างไร ลักษณะคะนองเป็นอย่างไร ลักษณะคะนองน่ะไม่ว่ามือ ไม่ว่าตา หู ไม่ว่าทั้งนั้น สอดไป สอดตาไป สอดหูไป สอดจมูกไป สอดลิ้นไป สอดกายไป สอดใจไป คอยรับสัมผัสอยู่เสมอไป อย่างนี้ก็เป็นคะนองส่วนหนึ่งในอายตนะ **อปฺปคพฺโภ** ไม่คะนองน่ะ ตามปกติกายจะเดินก็เดินตามปกติ ไม่ลอกแลกไม่เหลวไหลไม่หลุกหลิก วาจาจะพูดก็พูดปกติไม่ลอกแลกไม่เหลวไหลไม่หลุกหลิก พูดโดยตรงโดยซื่อ ใจจะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ไม่โลดโผนเกินไป สิ่งที่ควรเป็นธรรมเป็นวินัยก็คิดไป สิ่งไม่ใช่ธรรมไม่ใช่วินัยก็ไม่คิด **อปฺปคพฺโภ** ผู้ไม่คะนอง กายก็ไม่คะนอง วาจาก็ไม่คะนอง คะนองกายก็กระดิกนิ้วกระดิกมือตามหน้าที่ นั่งอยู่ก็ไม่ปกติ กระดิกนิ้วกระดิกมือ หยิบโน่นหยิบนี่ไป อย่างชนิดนั้นเขาเรียกว่าคะนองกาย คะนองวาจา วาจาก็ร้องเพลงร้องกานท์ไป เอาเรื่องเหลว ๆ ไหล ๆ มาพูดไป เอาเรื่องโน่นเรื่องนี่มาพูดไป อย่างนี้พวกคะนองวาจา คะนองกายคะนองวาจานี่เรียก **คพฺโภ** ผู้คะนอง **อปฺปคพฺโภ** แปลว่าผู้ไม่คะนอง ไม่คะนองทีเดียวกายวาจา สงบเงียบเรียบร้อยทีเดียว ไม่คะนองกาย ไม่คะนองวาจา

กุเลสุ อนนุคิทฺโธ ไม่พัวพันในสกุลทั้งหลายเป็นข้อที่ ๑๔ ตระกูลใดตระกูลหนึ่งไม่พัวพันไม่แตะต้อง พวกพัวพันในสกุลน่ะจะต้องเกิดทะเลาะวิวาทบาดหมางกัน ภิกษุสามเณรพัวพันในสกุลจะต้องเกิดทะเลาะวิวาทบาดหมางกัน อุบาสกอุบาสิกาพัวพันในสกุลจะต้องทะเลาะวิวาทบาดหมางกัน แถกกันด้วยตา ว่ากันด้วยปากต่าง ๆ อิจฉาริษยากันต่าง ๆ เพราะพัวพันในสกุล ในสกุลอุปฐาก ผู้บำรุงตน ผู้พอกเลี้ยงตน ผู้ให้ความสุขแก่ตน ถ้าว่าพัวพันในสกุลแล้วโทษร้ายนัก

มีภิกษุครั้งพุทธกาลรูปหนึ่ง บวชมา ๑๒ ปีแล้ว ไปในบ้านช่างแก้วมาก็ ๑๒ ปีเหมือนกัน ตั้งแต่บวชมาอยู่ในบ้านช่างแก้ว ถึงเวลาเขาก็ไปพอกเลี้ยงในบ้าน ถวายอาหารบิณฑบาตอิ่มแล้วก็ไปทำอะไรไปเถอะ ถึงเวลาแล้วไปฉันที่บ้านเขา วันหนึ่งพ่อค้าเขาเอาแก้วดวงหนึ่งมีค่ามากเอามาจ้างช่างแก้วให้เจียระไน ช่างแก้วก็รับเขาด้วยมือที่กำลังหั่นเนื้อ มือเปื้อนด้วยเลือด พอรับแก้วไว้ เลือดก็ไปติดดวงแก้วนั่น ที่รับไว้นั้น เจ้านกกระเรียนที่เลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง เห็นก้อนแก้วอยู่บนเขียงหั่นเนื้อเชือดเนื้อ เข้าใจว่าเป็นก้อนเนื้อชิ้นเนื้อ นกกระเรียนคว้าปุบเข้าท้องไปแล้ว พระเถรกำลังฉันจังหันอยู่นั่นท่านก็เห็นเหมือนกันว่าก้อนแก้วนั่นนกกระเรียนเอาเข้าท้องไปเสียแล้ว ช่างแก้วมาถึง โอพระคุณเจ้า แก้วผมวางไว้บนเขียงนี่หายไปไหนล่ะนี่ พระเถรท่านก็นิ่งเสีย ถามท่านหนักเข้า หนักเข้า ท่านก็นิ่งอยู่ร่ำไป ท่าน

กลัวนายช่างแก้วจะไปฆ่านกกระเรียนเข้า ท่านจะเป็นบาปด้วย ท่านก็นิ่งเสีย ไม่มีใครละพระผู้เป็นเจ้า ก้อนแก้วของกระผมวางไว้ที่นี่มีค่ามาก ตัวและครอบครัวของกระผมก็ไม่พอค่าแก้วนี่ที่จะใช้เขา พระคุณเจ้าเห็นอย่างไรบ้าง จงกรุณากระผมเถิด อย่าให้กระผมเป็นข้าเขาเลย ว่ากันหนักเข้าหนักเข้าท่านก็นิ่งเสีย นิ่งหนักเข้าหนักเข้า ไม่มีใครละ พระผู้เป็นเจ้านี่แหละเอาไป เอาแล้วเอาเชือกมารัดหัวเข้าแล้ว ขันหัวพระเถรเข้าแล้ว ขันเสียตึงเชียว ขันหัวแล้วเอาไม้ตีกบาลด้วย ตีเสียจนกระทั่งเลือดไหลออกทางตา นกกระเรียนเห็นเลือดเข้ามันก็จะมากินอ้ายเลือดนั่น ตีพระเถรเสียป่นปี้ แต่ว่ายังไม่ตายเท่านั้นแหละ พออ้ายนกกระเรียนเข้ามา แกกำลังบ้าระห่ำของแก กำลังจะตีพระเถรนั่น แกก็เอาเท้าตระหวัดนกกระเรียนเข้าให้ที่คอพับทีเดียว นกกระเรียนลงไปดิ้นผับ ๆ ๆ พระเถรก็ถาม พ่อช่างแก้วนกกระเรียนนั่นตายแล้วหรือยัง ตายไม่ตายก็พระผู้เป็นเจ้าอย่าพูดไปเลย พระผู้เป็นเจ้าไม่ให้แก้วแก่กระผมก็ต้องตายเหมือนนกกระเรียนนั่นแหละ ไม่ต้องสงสัยละ เอาซี พอเห็นนกกระเรียนตายสนิทดี ท่านก็บอกว่าเบา ๆ เชือกเถอะผ่อนเชือกเถอะจะบอกให้ อ้ายบุรุษก็ไม่เบา หนักขึ้นทุกทีเหมือนกัน นกกระเรียนนั่นตายแน่ เห็นว่าตายแน่ พอแน่แล้วก็บอกว่านั่นแน่ะพ่อคุณ ก้อนแก้วอยู่ในท้องนกกระเรียนนั่นแน่ะ อ้ายช่างแก้วก็ไปจับนกกระเรียนที่ตายแล้วนั่นเชือดเอาก้อนแก้วออกมาโด่อยู่ในท้องนกกระเรียนนั่น โอย ทีนี้ลงกราบพระผู้เป็นเจ้าทีเดียว กระผมได้พลาดพลั้งไปแล้ว ขอพระคุณเจ้าจงงดโทษให้กระผมเถอะ พระเถรจึงว่าฉันไม่เอาโทษเฉากรณ์อะไรหรอก ไม่มีโทษกับฉันหรอก แต่ว่าปรโลกเขาจะไม่ยอมละกระมัง ฉันไม่รู้จะว่ากระไรเขานี่ ก็เธอทำของเธอเองนี่ เอากันละทีนี้ อ้อนวอนพระเถรให้งดโทษให้ตน ที่ตนได้กระทำไปแล้ว นี้พัวพันในสกุล ตั้งแต่นั้นต่อไปพระเถรปฏิญาณในใจแล้ว ตั้งแต่นี้ต่อไปมีชีวิตเป็นอยู่ จะไม่เกี่ยวข้องกับสกุลใด จะแสวงหาอาหารบิณฑบาตเลี้ยงชีพจนตลอดชีวิต ตั้งใจสนิททีเดียว เท่านั้นพระคุณเจ้าไม่เข้าติดสกุลใดเลย เข็ด นี่ก็พัวพันในสกุลเป็นโทษอย่างนี้ มีโทษอย่างนี้ ภิกษุในครั้งพุทธกาลน่ะ สึกไปมากมายเพราะพัวพันในสกุล ในครั้งนี้ก็สึกมากมายเหมือนกัน พัวพันในสกุล นี่ต้องคอยระแวดระวัง ภิกษุสามเณรพัวพันในสกุลเป็นข้อสำคัญนัก

๑๔ ข้อธรรมเหล่านี้สำหรับเนื่องด้วยพระอริยบุคคล ท่านประพฤติมาเป็นตำรับตำราที่แสดงมาแล้วในกรณียเมตตสูตรแก้ด้วยเมตตานี้ เมื่อประพฤติดีทั้ง ๑๔ ข้อนี่แล้ว ไม่มีช่องเสีย ความประพฤติไม่มีผิดธรรมผิดวินัยเลย ถ้าประพฤติได้อย่างนี้ได้ชื่อว่าตัวเองแหละเมตตาอยู่ในตัวเอง ไปอยู่ในสถานที่ใด ๆ ก็ตัวเองแหละเมตตาอยู่ในตัวเอง ได้ชื่อว่าทำความดีให้แก่ตน และความดีที่ตนทำแล้วนั้นไปเป็นตัวอย่างของบุคคลอื่นต่อไป เป็นตำรับตำรา

ของบุคคลอื่นต่อไปด้วยประการดังนี้ ใน ๑๔ ข้อนี้ **อริยะนักปราชญ์ติเตียนบุคคลอื่นได้ด้วยประการใด ได้ด้วยกรรมอันใด ไม่ควรประพฤติกรรมอันนั้นจนตลอดชีวิต ควรตั้งจิต** แผ่ไม่ตรีจิตไปว่า **ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งสิ้นจงเป็นผู้มีสุข จงเป็นผู้เกษมสำราญ จงเป็นผู้มีตนถึงซึ่งความสุขเถิด** ให้ตั้งใจลงไปว่าแผ่ไมตรีจิตลงไปว่า สัตว์ทั้งหลายทั้งสิ้น หรือสัตว์ทั้งหลายหมดทั้งสิ้น จงเป็นผู้มีสุข จงเป็นผู้มีความเกษมสำราญ จงเป็นผู้มีตนถึงซึ่งความสุขเถิด เมื่อประพฤติดีเช่นนี้แล้วให้ตั้งใจอย่างนี้ ให้ผู้อื่นประพฤติดีได้เหมือนอย่างกับตัวบ้าง ให้ตั้งใจอย่างนี้ นี่แหละเป็นเมตตาอริยสังสกถา

ที่ชี้แจงแสดงมาแล้วนี้ ยังหาจบกรณียเมตตสูตรไม่ในสามส่วนเพียงส่วนเดียวเท่านั้น และจะแสดงเป็นลำดับต่อไป ที่ได้ชี้แจงแสดงมานี้ตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษาตามมตยาธิบาย พอสมควรแก่เวลา เอเตน **สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรม–ปฏิบัติ ตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺตุ เต**ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแด่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมุติว่ายุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๓. กรณียเมตตสูตร (ต่อ)

๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

เย เกจิ ปาณภูตตฺถิ วา มชฺฌิมา รสฺสกา อณุกถูลา
ทิฏฺฐา วา เย จ อทิฏฺฐา เย จ ทูเร วสนฺติ วิทูเร
ภูตา วา สมฺภเวสี วา สพฺเพ สตฺตา ภวนฺตุ สุขิตตฺตา
น ปโร ปรํ นิกุพฺเพถ นาติมญฺเญถ กตฺถจิ นํ กิญฺจ
พฺยาโรสนา ปฏิฆสญฺญา นาญฺญสฺส ทุกฺขมิจฺเฉยฺย
มาตา ยถา นิยํ ปุตฺตํ อายุสา เอกปุตฺตมนุรกฺเข
เอวมฺปิ สพฺพภูเตสุ มานสมฺภาวเย อปริมาณํ
เมตฺตญฺจ สพฺพโลกสฺมึ มานสมฺภาวเย อปริมาณํ
อุทฺธํ อโธ จ ติริยญฺจ อสมฺพาธํ อเวรํ อสปตฺตํ
ติฏฺฐญฺจรํ นิสินฺโน วา สยาโน วา ยาวตสฺส วิคตมิทฺโธ
เอตํ สตึ อธิฏฺเฐยฺย พฺรหฺมเมตํ วิหารํ อิธมาหุ
ทิฏฺฐิญฺจ อนุปคมฺม สีลวา ทสฺสเนน สมฺปนฺโน
กาเมสุ วิเนยฺย เคธํ น หิ ชาตุ คพฺภเสยฺยํ ปุนเรตีติ ฯ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดง **กรณียเมตตสูตร** ซึ่งยังค้างอยู่ในสัปดาห์ที่ล่วงไปแล้วนั้น กรณียเมตตสูตรนั้นที่แสดงไปแล้วเพียงแต่ส่วนเบื้องต้น ยังขาดส่วนที่ ๒ อยู่ วันนี้จะแสดงในส่วนเบื้องปลายในกรณียเมตตสูตร ตามวาระพระบาลี เพื่อปฏิการสนองประคองศรัทธา ประดับสติปัญญาคุณสมบัติของท่านผู้พุทธบริษัท ทั้งคฤหัสถ์ บรรพชิต บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า

เริ่มต้นตามวาระพระบาลีว่า **เย เกจิ ปาณภูตตฺถิ ตสา วา ถาวรา วา อนวเสสา** สัตว์มีชีวิตทั้งหลายเหล่าใดเหล่าหนึ่งมีอยู่ ยังสะดุ้งอยู่หรือว่ามั่นคงแล้ว ทั้งสิ้นไม่เหลือเลย **ทีฆา วา เย มหนฺตา วา** เหล่าใดตัวยาว เหล่าใดตัวใหญ่ เหล่าใดเป็นปานกลาง เหล่าใดตัวสั้น เหล่าใดผอม เหล่าใดพี เหล่าใดที่เราเห็นแล้วก็ดี หรือว่ายังไม่เห็นก็ดี เหล่าใดอยู่ในที่ไกลก็ดี อยู่ในที่ไม่ไกลก็ดี เกิดแล้วหรือว่ายังจะพึงเกิดต่อไป หรือว่ากำลังเกิดอยู่ ขอสัตว์ทั้งปวง

เหล่านั้น จงเป็นผู้มีตนอยู่เป็นสุขเถิด **น ปโร ปรํ นิกุพฺเพถ** สัตว์เหล่าอื่นอย่าข่มเหงสัตว์เหล่าอื่นเลย **นาติมญฺเญถ กตฺถจิ นํ กิญฺจิ** ไม่ควรดูถูกอะไร ๆ เขา ในที่ใด ๆ เลย มารดาผู้ถนอมบุตรคนเดียวผู้เกิดแล้วในตน ด้วยยอมพร่าตนในบุตรนั้น ผู้มีเมตตาพึงตั้งสติอันนั้นไว้ ผู้มีเมตตาควรตั้งสติอันนั้นไว้ **เอตํ สตึ อธิฏฺเฐยฺย** ผู้มีเมตตาควรตั้งสติอันนั้นไว้ นักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวแล้ว นักปราชญ์ทั้งหลายไม่ควรให้ทุกข์แก่กันและกัน นักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวแล้วว่า กิริยาอันนั้นแหละเป็นพรหมวิหารในพระธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้า **เอวมฺปิ สพฺพภูเตสุ มานสมฺภาวเย อปริมาณํ** ควรพึงเจริญเมตตาที่มีในใจไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งหลาย แม้ฉันนั้น **เมตฺตญฺจ สพฺพโลกสฺมึ มานสมฺภาวเย อปริมาณํ** บุคคลเจริญเมตตาที่มีในใจไม่มีประมาณในเบื้องบน หรือในเบื้องต่ำ หรือในเบื้องขวาง **อสมฺพาธํ อเวรํ อสปตฺตํ** เป็นธรรมอันไม่คับแคบ ไม่มีเวร ไม่มีศัตรู **ติฏฺฐญฺจรํ นิสินฺโน วา สยาโน วา ยาวตสฺส วิคตมิทฺโธ** ผู้มีเมตตายืนอยู่ก็ดี เดินไปก็ดี นั่งแล้วก็ดี นอนแล้วก็ดี เป็นผู้ปราศจากความง่วงนอนฉันใด **เอตํ สตึ อธิฏฺเฐยฺย** ผู้มีเมตตาพึงตั้งสติไว้ฉันนั้น เพราะสติที่ไม่ง่วงนอนนั่นมันแจ่มใสดี พึงตั้งสติอันนั้นไว้ พึงรักษาสติอันนั้นไว้ไม่ให้คลาดเคลื่อน ผู้สงบระงับผู้ถึงพร้อมด้วยทัศนะ คือพระโสดาปัตติมรรค พึงนำความหมกมุ่นในกามทั้งหลายออก **กาเมสุ วิเนยฺยเคธํ** พึงนำความหมกมุ่นในกามทั้งหลายออก เป็นผู้ไม่ถึงในความนอนภพต่อไปอีกโดยแท้ทีเดียว นี้เนื้อความของพระบาลีคลี่ความเป็นสยามได้ความเท่านี้

ต่อแต่นี้จะอรรถาธิบายในกรณียเมตตสูตรนี้เป็นลำดับลงไปว่า ในเบื้องต้นที่แสดงมาแล้วในสัปดาห์ก่อนโน้น การเจริญเมตตาว่า ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงจงเป็นผู้มีใจตั้งอยู่เป็นสุขเถิดนี้ ต่อหัวว่า สัตว์มีชีวิตทั้งหลายเหล่าใด ให้คิดอยู่แต่ในใจกรณียเมตตสูตร สัตว์มีชีวิตทั้งหลายเหล่าใดเหล่าหนึ่งที่มีอยู่ ยังสะดุ้งอยู่ ยังมีตัณหาเครื่องสะดุ้ง หรือว่ามั่นคงแล้ว นี่ไม่สะดุ้ง หรือเรียกว่าไม่มีตัณหา **อนวเสสา** ทั้งสิ้นไม่เหลือเลยทั้งหมด สัตว์มีเท่าไรทั้งหมดปรากฏไม่เหลือเลย ให้วางใจตั้งใจลงไปดังนั้น สัตว์เหล่าใดมีตัวยาว ยาวเท่าไรก็ช่างอย่างพญานาคที่ตัวยาว ๆ หรืองูตัวยาว ๆ ชนิดใดก็ช่างที่มีตัวยาว ๆ **ทีฆา วา เย มหนฺตา** หรือเหล่าใดมีตัวใหญ่ ใหญ่เท่าไรก็ช่าง จนกระทั่งสุดใหญ่ **มชฺฌิมา วา** หรือว่าปานกลางมีตัวปานกลาง **รสฺสกา** หรือมีตัวสั้น **อณุกถูลา** หรือว่ามีร่างผอมหรือพี ผอมและอ้วนมีมากน้อยเท่าไร ให้ตั้งใจรู้สึกในใจดังนี้ **ทิฏฺฐา วา เย จ อทิฏฺฐา** ที่เราเห็นอยู่แล้ว หรือมิได้เห็นก็ดี ให้ตั้งใจดังนี้ **เย จ ทูเร วสนฺติ อวิทูเร** เหล่าใดอยู่ในที่ไกล หรือว่าอยู่ในที่ไม่ไกลไกลจนกระทั่งเราไม่เห็น หรือว่าไม่ไกล อ้ายไม่ไกลอยู่ที่ใกล้ หรือว่าเกิดแล้วก็ดี หรือว่ากำลังจะเกิดก็ดี ขอสัตว์ทั้งปวงเหล่านั้นจงเป็นผู้มีตนอยู่เป็นสุขเถิด ให้ตั้งใจอย่างนี้ เป็น

เมตตาในธรรมวินัยของพระบรมศาสดา ขอสัตว์ทั้งปวงเหล่านั้นจงเป็นผู้มีตนอยู่เป็นสุขเถิด ให้ตั้งใจอยู่อย่างนี้ ที่เราเป็นภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ให้ตั้งใจเมตตาในสัตว์เหล่านี้ดังนี้

เมื่อตั้งใจอย่างนี้แล้ว อีกท่อนหนึ่ง **น ปโร ปรํ นิกุพฺเพถ** สัตว์เหล่าอื่นอย่าข่มเหงสัตว์อื่นเลย **นาติมญฺเญถ กตฺถจิ นํ กิญฺจิ** อย่าดูหมิ่นอะไร ๆ เขา ในที่ใด ๆ เลย การดูหมิ่นเขาน่ะมันมีอยู่ทุกคน ภิกษุก็ดูหมิ่นภิกษุ สามเณรก็ดูหมิ่นสามเณร ภิกษุดูหมิ่นสามเณร สามเณรดูหมิ่นภิกษุ ดูหมิ่นกัน ดูหมิ่นกันต้องเกิดเรื่อง ไม่ได้รับความสุข หรืออุบาสกอุบาสิกาก็ดูหมิ่นกัน อุบาสกก็ดูหมิ่นอุบาสก ในอุบาสกซึ่งกันและกันเอง หรืออุบาสิกาดูหมิ่นอุบาสิกาในอุบาสิกาซึ่งกันและกันเอง หรืออุบาสกดูหมิ่นอุบาสิกา หรืออุบาสิกาดูหมิ่นอุบาสก หรือชนชาวบ้านดูหมิ่นชาววัด หรือชาววัดดูหมิ่นชาวบ้าน **การดูหมิ่นกันอย่างนี้แหละปราศจากเมตตาในกันและกัน** ให้กลับใจเสียใหม่ ภิกษุก็ไม่ดูหมิ่นภิกษุ ในชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นต่ำ สามเณรก็ไม่ดูหมิ่นสามเณรในชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นต่ำ หรือภิกษุไม่ดูหมิ่นสามเณร สามเณรไม่ดูหมิ่นภิกษุ หรือคนมั่งมีดูหมิ่นคนจน หรือคนจนดูถูกคนมี หรือคนชั้นสูงดูถูกคนชั้นต่ำ คนชั้นต่ำดูถูก **จะกลับเป็นคนดีกับเขาได้** บางทีดูหมิ่นเขาไม่รู้ตัวว่าดูหมิ่นเขา ดูหมิ่นเป็นอย่างไร คำ "ดูหมิ่น" น่ะ เขาเล็กกว่าสู้ไม่ได้ พูดเอาตามชอบใจ ว่าเอาตามชอบใจ ไม่ไพเราะ พูดอย่างกักขฬะ ๆ หยาบช้ากล้าแข็ง บ้างด่าว่าเขาต่าง ๆ ชอบอกชอบใจ เหล่านี้เรียกว่าดูหมิ่นเขาอยู่แล้ว ถึงเขาจนก็ดูหมิ่น พูดไม่เคารพคารวะในกันและกัน พูดใช้เสียงกระด้างไม่น่าฟัง ถ้อยคำเหล่านั้น ตวาดขู่ด้วยประการต่าง ๆ เหล่านี้ดูหมิ่นเขา อ้ายลักษณะดูหมิ่นเป็นข้อสำคัญนัก เขาจึงได้ยืนยันไว้ว่า **เรือนยอดที่จะทำลายลงด้วยไฟไหม้น่ะเพราะไหม้แต่เรือนย่อยขึ้นไป** กระต๊อบกระท่อมที่ปลูกอยู่ข้าง ๆ เรือนยอดนั่นแหละ ไหม้เรือนเล็ก ๆ ขึ้นก่อน แล้วก็ไปไหม้เรือนยอดนั่นฉันใดก็ดี แง่นี้แหละความร้อนเกิดจากชั้นน้อยขึ้นมาไหม้เรือนยอดได้ **เจ้าครองประเทศหรือผู้ครองประเทศจะได้รับความอับปาง เกิดปฏิวัติขึ้นก็เพราะผู้ใหญ่ดูหมิ่นผู้น้อย** หรือไม่ฉะนั้น ผู้น้อยเมื่อถูกดูหมิ่นดูถูกด้วยประการใดประการหนึ่ง ก็จำเอาไว้ ได้สมัครพรรคพวกมากขึ้นก็ลงโทษผู้ใหญ่เหมือนในคอมมิวนิสต์บัดนี้ที่จะเกิดลุกลามกันใหญ่โตเช่นนี้เพราะผู้ชั้นสูงดูหมิ่นผู้ต่ำ คนมั่งมีดูถูกคนจน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เกิดเข้าปล้นกัน เกิดเป็นคอมมิวนิสต์ขึ้น นี่เพราะเหตุพูดจาไม่เพราะ ดูถูกดูหมิ่นกันจึงได้เกิดรบราฆ่าฟันกันเช่นนี้ ถ้าแม้ไม่ดูถูกดูหมิ่นซึ่งกันและกันแล้ว ไหนเลยจะเกิดรบรา

ฆ่าฟันกันเช่นนี้ เหตุนี้ถ้าภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา รู้จักเช่นนี้แล้วให้เลิกดูหมิ่นกันเสีย ไม่ดูหมิ่นใคร ๆ ละ เลิกดูหมิ่นเสีย ตั้งอยู่ในเมตตา เมื่อเจอผู้ใหญ่ก็ตั้งอยู่ในเมตตารักใคร่ปรารถนาจะให้เป็นสุข เมื่อเจอผู้ปานกลางก็ตั้งอยู่ในเมตตารักใคร่ปรารถนาจะให้เป็นสุข เมื่อเจอผู้ต่ำก็ตั้งอยู่ในเมตตารักใคร่ปรารถนาจะให้เป็นสุข เมื่อตั้งอยู่เช่นนี้ ตามบาลีว่า **น ปโร ปรํ** แปลว่า ไม่ดูถูกดูหมิ่นในกันและกัน **นาติมญฺเญถ กตฺถจิ นํ กิญฺจิ** นี้เรียกว่า ไม่ดูถูกดูหมิ่นในกันและกัน

มารดาผู้ถนอมกล่อมเกลี้ยงแต่บุตรที่เกิดในตนผู้เดียว ยอมพร่าชีวิตของตนได้ด้วยความรักลูกแม้ฉันใด บุคคลผู้ประกอบเมตตา บุคคลผู้ตั้งอยู่ในเมตตา บุคคลผู้เจริญเมตตาพึงตั้งจิตดวงนั้นไว้ จิตดวงของมารดาที่พร่าชีวิตแทนบุตรของตนได้น่ะ บุคคลผู้ประกอบด้วยเมตตาพึงตั้งจิตดวงนั้นไว้ นักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวว่า กิริยาของจิตเช่นนั้นแหละ ชื่อว่าเป็นพรหมวิหารในพุทธศาสนาทีเดียว ตรงนี้ต้องจำ **มารดาผู้ถนอมบุตรของตนผู้เกิดในตนผู้เดียว ด้วยยอมพร่าชีวิตของตนได้ ผู้ประกอบด้วยจิตเมตตาพึงรักษาจิตดวงนั้นไว้ บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่ากิริยาของจิตเช่นนั้นแหละเป็นพรหมวิหารในพุทธศาสนานี้** จิตดวงนั้นให้รักษาไว้ รักษาอย่างไร จิตที่รัก รูป เสียง อิ่มเอิบซาบซึ้งในใจนั่นแหละ อย่าใช้จำเพาะลูกของตัว เมื่อใช้ในลูกของตัวจิตสงบดีแล้ว ใช้จิตที่ซาบซ่านอย่างชนิดนั้นให้ทั่วไปแก่คนอื่นไม่จำเพาะลูก ให้ทั่วไปแก่คนอื่น เหมือนอยู่ในวัดนี้ถ้าจะแผ่เมตตาก็เหมือนกันหมด เห็นหญิงก็ดี ชายก็ดี ภิกษุ สามเณร เอาใจของตัว จิตของตัวที่เอิบอาบซึมซาบในลูกที่เกิดในอกของตนนั่นแหละ จำได้รสชาติใจนั้นแน่ เอาใจดวงนั้นแหละ เอาไปรักใคร่เข้าในบุคคลอื่นทุกคนเหมือนกับลูกของตน ให้มีรสมีชาติอย่างนั้น ถ้ามีรสมีชาติอย่างนั้นละก็เมตตาพรหมวิหารของตนเป็นแล้ว เมื่อเมตตาพรหมวิหารเป็นขึ้นเช่นนี้แล้วอัศจรรย์นัก ไม่ใช่พอดีพอร้ายให้ใช้อย่างนี้ ใช้จิตของตนให้เอิบอาบ ถ้าว่าทำจิตไม่เป็นก็แผ่ได้ยาก ไม่ใช่แผ่ได้ง่าย แต่ลูกของตนแผ่ได้ ลูกออกใหม่ ๆ น่ะ เอิบอาบ ซึมซาบ รักใคร่ ถนอมกล่อมเกลี้ยงบุตรของตน กระฉับกระเฉงแน่นแฟ้นเพียงใด ให้เอาจิตดวงนั้นแหละมาใช้ เรียกว่าเมตตาพรหมวิหาร เอาไปใช้ในคนอื่นเข้า เห็นคนอื่นเข้าก็รักใคร่อย่างนั้นแหละ เมตตารักใคร่อย่างนั้นแหละ เมตตารักใคร่อย่างบุตรน่ะ เมตตารักใคร่อย่างไร มีอะไรให้หมด ถ้าว่ามีนมก็รับให้นมทีเดียว มีของอะไรให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง รักใคร่จริง ๆ อย่างนั้น เอิบอาบซึมซาบรสชาติสำคัญทีเดียว ลูกอ่อนน่ะ อ้ายจิตดวงนั้นสำคัญทีเดียว จำไว้ ตั้งจิตดวงนั้นแหละไว้ พรหมวิหาร แต่ว่าให้ทั่วไปแก่สัตว์โลกโอกอ่าวอ่าววัฏสงสาร ไม่ว่าสัตว์ชนิดใด ๆ ๔ เท้า ๒ เท้า เท้าเหี้ยน เท้ามากไม่เข้าใจ จะเป็นสัตว์ตัวใหญ่ หรือสัตว์ตัวยาว หรือ

สัตว์ตัวปานกลาง หรือสัตว์ตัวสั้น หรือพี หรือผอม หรืออ้วน ชนิดอะไรก็ช่าง ผอมหรืออ้วนก็ช่าง ที่เห็นแล้วหรือยังไม่ได้เห็นก็ช่าง อยู่ใกล้หรืออยู่ไกลก็ช่าง ตั้งจิตให้มั่นหมายในสัตว์อย่างนั้น ตั้งจิตลงไปเช่นนั้น อ้ายนี่ให้จำไว้ เมตตาพรหมวิหารให้รักษาเอาไว้ นี่พวกทำจิตให้เป็นน่ะทำได้อย่างนี้ ให้จำแม่ลูกอ่อนรักลูกไว้ ถ้าไม่เป็นแม่ลูกอ่อน ไม่รู้รสชาติของจิตนี้ ไม่รู้จักรสชาติของจิตดวงนี้ ถ้าเป็นแม่ลูกอ่อนจึงจะรู้จักรสชาติของจิตดวงนี้ ถ้าเป็นพ่อลูกอ่อนก็รู้จักรสชาติของจิตดวงนี้ ถ้าไม่เป็นพ่อลูกอ่อนก็ไม่รู้จักรสชาติของจิตดวงนี้ จิตดวงนี้เป็นจิตดวงสำคัญ เมื่อรู้จักใช้แล้วละก็ **ใช้จำเพาะลูกของตนก็ไม่ได้ผล จิตมีฤทธิ์นัก ถ้ารู้จักใช้ถูกส่วนแล้วละก็ มีฤทธิ์มีเดชมากมายนักนะ จะมีคนรักใคร่มากมายนับประมาณไม่ได้ถ้าใช้ถูกส่วน ถ้าว่าผู้ทำจิตเป็น ทำใจหยุดนิ่งได้ก็แก้ไขใจของตัวได้ไปแค่ไหนก็แก้ไขแค่นั้น แก้ให้รักใคร่สัตว์โลกเหมือนอย่างกับแม่ลูกอ่อนที่รักลูกที่เกิดใหม่ ๆ** โคก็ดีรักลูกที่เกิดใหม่น่ะ สัตว์เดรัจฉานลูกที่เกิดใหม่ ๆ น่ะ ใครเข้าไปขวิดทีเดียว ไก่ป่าก็ดี เปรียวนักกลัวมนุษย์นัก แต่พอลูกอ่อนออกมาละก็ ออกจากไข่ใหม่ ๆ พาลูกเดินต๊อกแต๊กละก็เอาละใครเข้าไปละก็ปราดตีใส่ทีเดียว ไก่เถื่อนนะ ไก่ป่านะ กลัวมนุษย์นัก แต่ว่ามนุษย์เข้าใกล้ตีทีเดียว ร้องทีเดียว แผ่ปีกทีเดียว เพราะรักลูกออกห่างจากลูกไม่ได้ จิตดวงนั้นสัตว์ดิรัจฉานก็ยังใช้ในลูก สัตว์สี่เท้า สองเท้า เท้าเหี้ยน ใช้ในลูกเหมือนกันหมดว่าแม่ลูกอ่อนใช้ในลูกละก็ให้จำจิตดวงนั้นไว้ นั่นแหละ**ทำให้เป็นขึ้นเถอะ จิตดวงนั้นน่ะให้เป็นแก่มนุษย์ทั่วไปละก็ บุคคลนั้นแหละจะทำอะไรละก็ ในมนุษย์โลกสำเร็จหมด** สำเร็จหมดทีเดียว **จะสร้างประเทศก็สำเร็จหมด สร้างวัดสร้างวาเป็นสำเร็จหมด ใช้อย่างนั้นแหละคนต้องมาช่วยทำให้สำเร็จทุกประการ** เหมือนอย่างกับแม่ลูกอ่อน รักลูกเอิบอาบดึงดูดกระฉับกระเฉงแน่นแฟ้นในลูก ลูกจะแอะก็ไม่ได้ละ แม่ก็ต้องควักละ นั่นแหละฉันใดลูกนั่นก็ทำใจหยุดดีมั่นคงดี แม่มีความกระสันแน่นแฟ้นในลูกยิ่งนักหนา **จิตดวงนั้นแหละผู้เจริญเมตตาให้รักษาไว้อย่าให้คลาดเคลื่อน** ถ้ารักษาไม่ได้แล้ว**ขอสะกิดใจว่านั่นแหละพรหมวิหารในพระพุทธศาสนา จะทำอะไรในพระพุทธศาสนาสำเร็จทุกสิ่งทุกประการ** นี่ให้รู้จักหลักฐานพุทธศาสนาแน่นอนอย่างนี้

เมื่อรู้จักเช่นนี้แน่นอนแล้วเข้าใจแล้ว ท่านจึงได้ยืนว่า **เมตฺตญฺจ สพฺพโลกสฺมึ มานสมฺภาวเย อปริมาณํ** บุคคลผู้เจริญเมตตาที่มีในใจไม่มีประมาณไปในสัตว์ทั้งสิ้น เจริญอย่างนี้แหละ ในเบื้องบน **อุทฺธํ** ในเบื้องบน ในเบื้องบนก็ตลอดขึ้นไปจะมีสัตว์เท่าไรในอากาศ ในเบื้องต่ำ ในแผ่นดินมีมากน้อยเท่าไร ทั่วไปหมดแบบเดียวกัน สัตว์ในแผ่นดิน **อุทฺธํ อโธ จ ติริยญฺจ** ในเบื้องขวาง ในเบื้องขวางตลอดไปหมด พ้นจากเบื้องบนเบื้องต่ำ

เบื้องขวางตลอดหมด ให้แผ่ไปอย่างนี้ทั่วไป **อสมฺพาธํ** เป็นธรรมไม่คับแคบ **อเวรํ** ไม่มีเวร หาเวรมิได้ ไม่มีเวรมีภัย ไปข้างไหนก็สบายไม่ต้องมีศัสตราอาวุธ ไม่มีเวรไม่มีภัยกับใคร **อสปตฺตํ** ไม่มีศัตรู ไปไหนไม่มีศัตรู ไม่มีใครทำร้ายเพราะเมตตาพรหมวิหารเป็นเสียแล้ว เพราะมีแต่เขารักใคร่เท่านั้น **ติฏฺฐญฺจรํ** เมื่อเจริญเมตตาถึงขนาดนั้นแล้ว ยืนอยู่ก็ดี เดินอยู่ก็ดี เดินไปก็ดี **นิสินฺโน วา** นั่งแล้วก็ดี **สยาโน วา** นอนแล้วก็ดี เป็นผู้ปราศจากความง่วงนอนทีเดียว เป็นผู้ปราศจากความง่วงนอน ไม่มีง่วงเหงาหาวนอนฉันใด **เอวมฺปิ สพฺพภูเตสุ มานสมฺภาวเย อปริมาณํ** ผู้ประกอบด้วยเมตตามีในใจไม่มีประมาณเช่นนี้ ย่อมเป็นผู้มีตนเป็นสุขโดยส่วนเดียวไม่มีทุกข์

เหตุนั้นผู้ที่ประกอบด้วยเมตตาเห็นสภาวะปานฉะนี้ ย่อมประกอบด้วยทัศนะความเห็นคือ เข้าถึงซึ่งความเป็นพระโสดาปัตติมรรคทีเดียว เมื่อเข้าถึงซึ่งความเป็นพระโสดา–ปัตติมรรคเช่นนี้ **กาเมสุ วิเนยฺย เคธํ** ควรนำความหมกมุ่น **เคธํ** แปลว่าตัวกิเลส ควรนำความหมกมุ่นในกามทั้งหลายไปเสีย อย่าไปเกี่ยวข้องด้วยกามนัก มันทำให้พรหมวิหารเสีย ถ้าไม่เกี่ยวข้องด้วยกามแล้วพรหมวิหารไม่เสีย ถ้าเกี่ยวข้องด้วยกามเสียแล้วเสียพรหมวิหาร มีความปรารถนาในกามเสียแล้วไม่เป็นพรหมวิหาร "**พรหมวิหาร**" **ไม่ปรารถนาในกาม ปรารถนาเหมือนอย่างกับมารดารักลูกลูกออกใหม่ ๆ ดังนั้น** มารดารักลูกออกใหม่ ๆ ด้วยกรุณาอย่างเดียว ด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา **มารดาบิดารักลูกออกใหม่ ๆ มีเมตตารักใคร่จะให้เป็นสุข ไม่ต้องการอะไรเลยในลูก กรุณาอยากจะช่วยลูกให้พ้นทุกข์ มุทิตาเมื่อลูกเดินได้นั่งได้คลานได้ ไปในทิศานุทิศได้ เลี้ยงตัวได้ก็ยินดีด้วย โมทนาด้วย หรือถึงความวิบัติพลัดพรากที่เหลือวิสัยที่จะช่วยได้ก็อยู่ในอุเบกขา อย่างนั้นมารดาที่รักลูกน่ะรักใคร่ลูกน่ะ ถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงลูกน่ะไม่ประกอบด้วยกาม ประกอบด้วยพรหมวิหารแท้ ๆ ถึงได้กล่าวว่ามารดาบิดาเป็นพรหมของบุตร**

พระพุทธเจ้าก็เป็นพรหมของบุตร เป็นพุทธเจ้าด้วย เป็นพรหมด้วย

มารดาบิดาเป็นบุรพาจารย์ของบุตร เพราะสอนบุตรและธิดามาก่อนใคร มารดาบิดาเป็นพระอรหันต์ของบุตร บุตรจะเพาะเลี้ยงมารดาบิดาด้วยประการใดก็ได้เชื่อว่าเลี้ยงพระอรหันต์แท้ ๆ เหตุนี้แล เมตตาพรหมวิหารนี้ ท่านทั้งหลายผู้เป็นเมธี พึงมนสิการกำหนดไว้ในใจของตนทุกถ้วนหน้า ถ้าผู้ใดประพฤติปฏิบัติได้ในเมตตาพรหมวิหารดังกล่าวแล้วนี้ ไม่เข้าถึงซึ่งความนอนในครรภ์อีก ย่อมไม่เข้าถึงซึ่งความนอนในครรภ์อีกโดยแท้ทีเดียว แตกกายทำลายขันธ์แล้ว ถ้าเป็นพระโสดาบันไม่เข้าถึงซึ่งความนอนในครรภ์อีก ก็ชาติเดียวเท่านั้นได้ไปเป็นพระสกทาคาอนาคาอรหันต์ทีเดียว เรียกว่า **เอกพีชี** ชาติเดียว

ตายทีเดียว ไม่กลับมานิอนในครรภ์ ในกามภพอีกต่อไป ไม่กลับมานอนในครรภ์กามภพอีกต่อไป อันนี้ก็ได้ชื่อว่าพระอานิสงส์เมตตาส่งให้ ถ้าว่าผู้ใดทำใจได้เช่นนี้ ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นที่ไหว้ที่บูชาของมหาชนคนทั้งหลาย เรื่องนี้ปรากฏอยู่ครั้งในตอนไม่สู้ช้านัก เขาเล่าลือในตอนเชียงใหม่ **พระศรีวิชัย**ประกอบเมตตาพรหมวิหารเป็นอย่างนี้แหละแกจะทำอะไรเป็นสำเร็จหมดทุกประการ ผู้มีปรีชาญาณเช่นนั้น มนสิการกำหนดไว้ในใจของตนทุกถ้วนหน้าวัดปากน้ำถ้าจะพลิกวิชานี้ ก็จะใช้จิตอย่างชนิดนี้ก็ไม่สู้ยาก มีจำนวนรู้ในทางธรรมปฏิบัติใช้จิตเป็น ๑๕๐ กว่าคนแล้ว ในพวกเหล่านี้พอทำเข้าก็เป็นทุกคนไม่สู้ยากนัก ถ้าว่าทำจิตยังไม่เป็นแล้วก็ทำยากอยู่ ในเมตตาพรหมวิหารนี้ไม่ใช่เป็นของทำง่าย พุทธศาสนาต้องประสงค์อย่างนี้นะ ถ้าเราเป็นผู้มีปัญญาฉลาดมาพบพุทธศาสนาเป็นหลักของวิชาเช่นนี้แล้ว จับเอาหลักเสียให้ได้ ได้สักอย่างใดอย่างหนึ่งก็ใช้ได้ ได้ธรรมกายก็ใช้ได้ **ได้ธรรมกายแล้วจะให้อัศจรรย์อย่างไร ก็เมตตาพรหมวิหารตั้งเข้าไปซิ จะเป็นอัศจรรย์นัก** ตั้งเมตตาพรหมวิหารดังกล่าวแล้วทุกประการ นั่นแหละจะเลิศประเสริฐเป็นมหัศจรรย์นัก แต่ว่าพึง**รู้พรหมวิหารนี้จะทำสักเท่าหนึ่งเท่าใด แค่ที่สุดก็เป็นพระโสดาบันเท่านั้น จะเกินพระโสดาบันไปไม่ได้** ท่านวางหลักไว้เท่านั้น ถ้าจะทำไปทางอื่นสูงขึ้นไปกว่านี้ก็ยังเป็นสกทาคา อนาคา อรหันต์ขึ้นไปได้สูงกว่านี้ จะมัวเพลินอยู่ไม่ได้ พระพุทธศาสนาท่านอุปมาเหมือนต้นไม้ใหญ่สมบูรณ์ด้วยใบแก่ อ่อน ดอก ผล ที่นกประชุมชนต้องการได้ทั้งนั้น ถ้าว่าคนไม่มีปัญญาเข้ามาในพระธรรมวินัยของพระศาสดา ก็มัวรับประทานใบไม้น่ะอ่อนแก่ตามเรื่องของตัว รับประทานดอกไม้บ้างอ่อนแก่ตามกุศลของตัว รับประทานผลไม้บ้างอ่อนแก่ตามประสงค์ของตัว นี่คนมีปัญญาน้อยคนไม่มีปัญญา ถ้าคนมีปัญญาแล้วก็ อ้อเป็นตามธรรมดาพระ–พุทธศาสนาสมบูรณ์บริบูรณ์ด้วยลาภสักการต่าง ๆ เต็มอยู่ในพุทธศาสนานี้ ใครมาอยู่ในพระพุทธศาสนานี้ไม่ต้องทำนาทำเรือกทำสวนค้าขายแต่อย่างหนึ่งอย่างใด ในพุทธศาสนามีบริบูรณ์ด้วยข้าวปลาธัญญาหารทั้งนั้น ไม่ขาดตกบกพร่องอย่างใด **ถ้ามัวเพลินแต่กินแต่นอนเสียเช่นนี้มรรคผลก็ไม่ได้ เสียเวลาไป** นี่ทำให้มีให้เป็นธรรมกายขึ้นนั่นน่ะเป็นแก่นเป็นสาระของต้นไม้นั้น ในพุทธศาสนาเรียกว่าเป็นแก่นแน่นหนาทีเดียว ได้ชื่อว่ายึดไว้ได้ซึ่งแก่นสารของตนทีเดียว **อาทยิ สารเมว อตฺตโน** ยึดไว้ได้ซึ่งแก่นสารของตนทีเดียว ได้ธรรมกายเสีย **ได้ธรรมกายแล้วทำธรรมกายนั่นให้เป็นพระโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกทาคามิมรรค สกทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตมรรค อรหัตผล เป็นลำดับขึ้นไป อย่างนี้พบแก่นสารในธรรมวินัยของพระศาสดาแท้ ๆ**

เหตุนี้แลที่ได้ชี้แจงแสดงมาในท้ายของกรณียเมตตสูตรนี้ ตามวาระพระบาลีคลี่ความ

เป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบายพอสมควรแด่เวลา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติ ตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺต เต** ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแด่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแด่เวลา สมมุติว่ายุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยามความเพียงเท่านี้ เอวํ ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๔. ขันธปริตร

๖ มิถุนายน ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

วิรูปกฺเขหิ เม เมตฺตํ เมตฺตํ เอราปเถหิ เม
ฉพฺยาปุตฺเตหิ เม เมตฺตํ เมตฺตํ กณฺหาโคตมเกหิ จ
อปาทเกหิ เม เมตฺตํ เมตฺตํ ทิปาทเกหิ เม
จตุปฺปเทหิ เม เมตฺตํ เมตฺตํ พหุปฺปเทหิ เม
มา มํ อปาทโก หึสิ มา มํ หึสิ ทิปาทโก
มา มํ จตุปฺปโท หึสิ มา มํ หึสิ พหุปฺปโท
สพฺเพ สตฺตา สพฺเพ ปาณา สพฺเพ ภูตา จ เกวลา
สพฺเพ ภทฺรานิ ปสฺสนฺตุ มา กิญฺจิ ปาปมาคมา

อปฺปมาโณ พุทฺโธ อปฺปมาโณ ธมฺโม อปฺปมาโณ สงฺโฆ ปมาณวนฺตานิ สิรีสปานิ อหิ วิจฺฉิกา สตปที อุณฺณนาภี สรพู มูสิกา กตา เม รกฺขา กตา เม ปริตฺตา ปฏิกฺกมนฺตุ ภูตานิ โสหํ นโม ภควโต นโม สตฺตนฺนํ สมฺมาสมฺพุทฺธานนฺติ ฯ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจะได้แสดงธรรมิกถา แก้ด้วย**ขันธปริตร** คำว่า ปริตร แปลว่า ความรักษา ขันธปริตร แปลว่า รักษาขันธ์ ความรักษาขันธ์ ความคุ้มครองขันธ์ ความป้องกันขันธ์ เรียกว่า ขันธปริตร ขันธปริตรนี้ เป็นวิชชาในพระพุทธศาสนา สัตว์ต่าง ๆ มีมากมายหลายประการ มนุษย์บางพวกไม่อาจจะสู้สัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นได้ บางพวกอาจสู้สัตว์เดียรัจฉานทั้งหลายเหล่านั้นได้ พวกที่สู้สัตว์เดียรัจฉานทั้งหลายเหล่านั้นไม่ได้ ต้องใช้ความอ่อนน้อมเป็นสามัคคีน้ำหนึ่งใจเดียวกับสัตว์เดียรัจฉาน ถ้าว่าอาจจะสู้สัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นได้ ไม่ต้องอ่อนน้อม ไม่ต้องสามัคคีกับสัตว์เดียรัจฉาน ปราบสัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นวอดวายไปหมด ถ้าว่าไม่อาจจะสู้สัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นได้ ต้องใช้อ่อนน้อม เพราะฉะนั้น มนุษย์หญิงก็ดี ชายก็ดี คฤหัสถ์ บรรพชิต หญิง ชาย ไม่ว่า ถ้าอ่อนให้อ่อนละมุนละไมใช้ได้ ถ้าแข็งให้แข็งเป็นเหล็กดี ใช้ได้ ใช้ในโลกได้อย่างดีแท้ ถ้าแข็ง แข็งอย่างเหล็ก ถ้าอ่อน อ่อนอย่างสำลี ใช้ได้ดีอย่างนี้ สำลีนะ ใช้ได้ดีนัก ทั้งสองอย่างนี้ดีที่สุด อ่อน อ่อนอย่าง

สำลีดีที่สุด แข็ง แข็งอย่างเพชรดีที่สุด เด็ดเดี่ยวทีเดียว สองอย่างนี้แหละ จำไว้เป็นตำรา ถ้าจะเป็นคนอ่อน อ่อนให้ใช้ได้ ถ้าจะเป็นคนแข็ง แข็งให้ใช้ได้เหมือนกัน อย่างนี้เรียกว่า คนมีปัญญา ทางพระพุทธศาสนาก็ใช้เช่นนั้น

ส่วนพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่อ่อนน้อมต่อผู้ใด แข็งจริง ๆ ไม่ใช่แข็งพอดีพอร้าย สัตว์ใดจะมาปล้นพระองค์ เป็นไม่มีเด็ดขาด อย่าว่าแต่มนุษย์ แม้แต่สัตว์เดียรัจฉาน เช่น พญานันโทปนันทนาคราช มาแข็งกระด้างต่อพระองค์เข้า พระองค์ก็ปราบพญานันโทป–นันทนาคราชเสีย หรืออาฬวกยักษ์ พระองค์ไม่สามารถจะลดหย่อนให้ผู้หนึ่งผู้ใด แข็งเป็นเพชรทีเดียว ปราบอาฬวกยักษ์เสีย ให้อยู่เป็นสาวกของพระองค์ ให้อยู่ในความปกครองของพระองค์เสีย นี่ท่านแข็งดีอย่างนี้ จึงเรียกว่าแข็ง ให้แข็งเป็นเพชร ถ้าอ่อนให้อ่อนเป็นสำลี อ่อนเป็นสำลีใช้เป็นผ้าห่มหนาวก็ได้ ใช้เป็นหมอนหนุนก็ได้ ใช้ปั่นเป็นผ้าทำนุ่งทำห่มได้ สำเร็จประโยชน์แก่มนุษย์ นี้อ่อนเป็นสำลีอย่างใช้ได้ เพราะฉะนั้น เราท่านทั้งหลาย หญิงชายทุกถ้วนหน้า เมื่อจะฟังในขันธปริตร ขันธปริตร นี้ แปลว่า ความคุ้มครองป้องกันขันธ์ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของมนุษย์นี้ ไม่คุ้มครองป้องกันไม่ได้ อันตรายมากนัก อันตรายมากทีเดียว

สัตว์ในมนุษย์โลก ถูกอสรพิษกัดในปีหนึ่ง ๆ หมดสิ้นเท่าไร ตั้งร้อย ไม่ใช่ร้อยสองร้อย ถูกงูเด็ดชีวิตเสีย ประหารเสีย นี่งูร้ายนัก งูเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ร้ายเท่าพญานาค พญานาคตัวใหญ่ ๆ ร้ายนัก พ่นพิษตายทีเดียว นี่อันตรายมากมายทีเดียว เพราะฉะนั้น อันตรายทั้งหลายเหล่านี้ เราจะสู้ด้วยวิธีใด ทางพระพุทธศาสนาสอนไว้ว่า ในขันธปริตร แปลเป็นภาษาไทยว่า **วิรูปกฺเขหิ เม เมตฺตํ** ให้ตั้งใจลงไปว่า ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญานาคทั้งหลาย สกุลวิรูปักข์ด้วย **เมตฺตํ เอราป เถหิ เม** ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญานาคทั้งหลาย สกุลเอราบทด้วย **ฉพฺยาปุตฺเตหิ เม เมตฺตํ** ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญานาคทั้งหลาย สกุลฉัพยาบุตรด้วย **เมตฺตํ กณฺหาโคตมเกหิ จ** ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญานาคทั้งหลาย สกุลกัณหาโคตมกะด้วย **อปาทเกหิ เม เมตฺตํ** ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่สัตว์ทั้งหลาย ที่ไม่มีเท้า **เมตฺตํ ทิปาทเกหิ เม** ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่สัตว์ทั้งหลาย ที่มีเท้าสองด้วย **จตุปฺปเทหิ เม เมตฺตํ** ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่สัตว์ทั้งหลาย ที่มีเท้าสี่ด้วย **เมตฺตํ พหุปฺปเทหิ เม** ความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่สัตว์ทั้งหลาย ที่มีเท้ามากด้วย **มา มํ อปาทโก หึสิ** ขอสัตว์ไม่มีเท้า อย่าเบียดเบียนเราเลย **มา มํ หึสิ ทิปาทโก** ขอสัตว์มีเท้าสอง อย่าเบียดเบียนเราเลย **มา มํ จตุปฺปโท หึสิ** ขอสัตว์มีเท้าสี่ อย่าเบียดเบียนเราเลย **มา มํ หึสิ พหุปฺปโท** ขอสัตว์มีเท้ามาก อย่าเบียดเบียนเราเลย **สพฺเพ สตฺตา สพฺเพ**

ปาณา สพฺเพ ภูตา จ เกวลา ขอสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่มีชีวิตทั้งหลาย ที่เกิดแล้วทั้งสิ้นทั้งหมด **สพฺเพ ภทฺรานิ ปสฺสนฺตุ** ขอจงเห็นความเจริญทั้งหลายทั้งนั้นด้วย **มา กิญฺจิ ปาปมาคมา** ขอความลามก อย่ามาถึงแก่สัตว์เหล่านั้นเลย **อปฺปมาโณ พุทฺโธ** พระพุทธเจ้าทรงพระคุณล้นพ้น **อปฺปมาโณ ธมฺโม** พระธรรมเจ้าทรงพระคุณล้นพ้น **อุปฺปมาโณ สงฺโฆ** พระสงฆ์เจ้าทรงพระคุณล้นพ้น **ปมาณวนฺตานิ สิรึสปานิ อหิ วิจฺฉิกา สตปที อุณฺณนาภี สรพู มูสิกา** ขอสัตว์ทั้งหลาย คือ งู แมงป่อง ตะเข็บ ตะขาบ แมงมุม และหนู ล้วนมีประมาณ **กตา เม รกฺขา กตา เม ปริตฺตา ปฏิกฺกมนฺตุ ภูตานิ โสหํ นโม ภควโต นโม สตฺตนฺนํ สมฺมาสมฺพุทฺธานํ** อันความรักษาอันเรากระทำแล้ว ความคุ้มครองอันเรากระทำแล้ว ขอสัตว์ที่เกิดแล้ว จงหลีกไป ความนอบน้อม เรานั้นมักกระทำความนอบน้อมแก่พระพุทธเจ้าอยู่ ความนอบน้อมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย ทั้งเจ็ดพระองค์ ด้วยประการดังนี้ นี้ เนื้อความของพระบาลี ชี้ความเป็นสยามภาษาได้ดังนี้

ในขันธปริตร ใจความของขันธปริตร ข้อเนื้อความย่อ **ขนฺธ** แปลว่า ขันธ์ ขันธ์ห้ามีมากไม่ใช่มีน้อย **ปริตฺตํ** แปลว่า ความปกครองป้องกัน ความคุ้มครองป้องกัน เรียกว่า ปริตร ขันธ์ห้ามีมาก ขันธ์ห้าของมนุษย์ ก็ต้องมีความคุ้มครองป้องกัน ของมนุษย์ละเอียดก็ต้องมีความคุ้มครองป้องกัน ขันธ์ห้าของทิพย์ ก็ต้องมีความคุ้มครองป้องกัน ขันธ์ห้าของทิพย์ละเอียด ก็ต้องมีความคุ้มครองป้องกัน ขันธ์ของรูปพรหม รูปพรหมละเอียด อรูปพรหม อรูปพรหมละเอียด ก็ต้องมีความคุ้มครองป้องกัน ไม่ใช่แต่เพียงเท่านั้น ขันธ์ห้าของธรรม **ธมฺมขนฺธ** ธรรมกายทั้งหยาบทั้งละเอียด โสดาทั้งหยาบทั้งละเอียด สกทาคาทั้งหยาบทั้งละเอียด อนาคาทั้งหยาบทั้งละเอียด อรหัตทั้งหยาบทั้งละเอียด มีความคุ้มครองป้องกันทั้งนั้น

อันตรายเป็นข้อสำคัญ เพราะเหตุนั้น สัตว์ดิรัจฉานอย่างวิรูปักข์ สกุลนาคชื่อว่า วิรูปักข์ สกุลนี้เป็นสกุลสำคัญ มีฤทธิ์ มีเดช เหาะเหินเดินอากาศได้ ถอดกายมาเป็นมนุษย์ก็ได้ พญานาคมีฤทธิ์ขนาดนี้ เมื่อครั้งพุทธกาล ใคร ๆ ก็กลัว บัดนี้ใคร ๆ ก็กลัวเหมือนกัน พญานาคไม่ใช่ของพอดีพอร้าย ใคร ๆ ก็กลัวทั้งนั้น พญานาคชื่อว่า เอราบถ ตระกูลเอราบถก็แบบเดียวกัน มีฤทธิ์มีเดชมากมาย ถอดกายเหาะเหินเดินอากาศได้ เป็นมนุษย์ก็ได้ เป็นพญานาคก็ได้ มาปนอยู่ในมนุษย์ ไม่รู้จัก แผลงฤทธิ์แผลงเดชมาได้ เรียกว่า เอราบถ ตระกูลพญานาคมีอีก ฉัพยาบุตร ตระกูลใหญ่ ๆ ทั้งนั้น ตระกูลพญานาคเหล่านี้ เป็นตระกูลสำคัญ แผลงฤทธิ์แผลงเดชได้ดุจเดียวกัน ตระกูลพญานาคที่สี่ เรียกว่า กัณหาโคตมกะ ตระกูลพญานาคพวกนี้เหาะเหินเดินอากาศได้ จำแลงแปลงกายมาเป็นมนุษย์ก็ได้ เป็นภิกษุก็ได้

เป็นอุบาสกอุบาสิกาก็ได้ เป็นมนุษย์คนใดก็ได้ นั่งอยู่ในพวกนี้ ไม่มีใครรู้จัก พญานาคแปลงได้เช่นนั้น **ถ้ามีธรรมกายจึงจะรู้จัก ถ้าไม่มีธรรมกายก็ไม่รู้จัก** จะเด็ดชีวิตคนหนึ่งคนใดแล้วก็ไม่ยากนัก มีฤทธิ์มีเดชขนาดนี้

สกุลเหล่านี้ ผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาด บุคคลผู้อ่อนเห็นมีฤทธิ์มีเดชขนาดนี้แล้ว จะทำอย่างไรกัน ก็ตั้งใจตีสนิทชิดชมกับเขา ประกาศตนลงไปว่า ขอความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญานาคทั้งสี่ตระกูลนั้นเถิด นี่อ้อนวอนเขานะ ขอความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่พญานาคทั้งสี่ตระกูลนั้นเถิด เราไม่อาจสามารถจะสู้ได้ ตีสนิทเข้าไปเป็นมิตร เพื่อเขาจะได้ละชีวิตให้ไม่ประสงค์อะไร เขาจะได้ละชีวิตให้ เพราะเกรงกลัวต่อเขา นี่พวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่ง ดูจสัตว์ไม่มีเท้า สัตว์สองเท้า สัตว์สี่เท้า สัตว์เท้ามาก แมงป่อง ตะเข็บ ตะขาบ เหล่านี้ แมงมุมอย่างนี้ สัตว์เท้ามากทั้งนั้น นี่ก็ให้ร้ายเหมือนกัน ให้ปวดร้ายเหมือนกัน มีฤทธิ์เหมือนกันไม่ใช่พอดีพอร้าย สัตว์สี่เท้า เสือ ราชสีห์ หมี เม่น เหล่านี้ สัตว์มีพิษร้ายทั้งนั้น นี่สัตว์สี่เท้าสัตว์สองเท้า มนุษย์ร้ายกว่าใคร ๆ ทั้งหมด ประเทศต่อประเทศรบกันทีเดียว นี่ร้ายนักมนุษย์ร้ายกว่าใคร ๆ ทั้งหมด สัตว์ไม่มีเท้า พวกคืบคลานต่าง ๆ บริวารของพญานาคเหล่านั้น เป็นสัตว์ไม่มีเท้า เท้าเหี้ยน ในสัตว์จำพวกนี้แหละ เราก็ต้องเกรงเขาอยู่เหมือนกันมนุษย์ตายเพราะสัตว์พวกนี้ไม่ใช่น้อยปีหนึ่ง ๆ ให้นึกดูเถอะ เพราะฉะนั้น ผู้ที่ประพฤติตัวอ่อน ต้องยอมเป็นมิตรกับเขาเสีย กับสัตว์พวกเหล่านี้ ต้องยอมเป็นมิตรกับเขาเสีย ไม่ทำเขาเขาจะได้ไม่ทำเราต่อไป ขอเป็นมิตรกันเสีย เป็นเพื่อนสหายกันเสีย เขาจะได้ไม่ทำลายชีวิตเรา นี่ผู้ประพฤติอ่อน ประพฤติอย่างนี้อ่อนน้อมต่อเขา ขอเป็นมิตรต่อเขา จึงได้ขอในตอนท้ายว่า ขอสัตว์ไม่มีเท้า จงอย่าเบียดเบียนเราเลย ขอสัตว์มีเท้าสอง อย่าเบียดเบียนเราเลย ขอสัตว์มีเท้าสี่ อย่าเบียดเบียนเราเลย ขอสัตว์มีเท้ามาก อย่าเบียดเบียนเราเลย **สพฺเพ สตฺตา สพฺเพ ปาณา สพฺเพ ภูตา จ เกวลา สพฺเพ ภทฺรานิ ปสฺสนฺตุ** ว่า **สพฺเพ สตฺตา สพฺเพ ปาณา สพฺเพ ภูตา จ เกวลา** ขอสัตว์ทั้งสิ้นที่เกิดทั้งหมด **สพฺเพ ภทฺรานิ ปสฺสนฺตุ** จงเห็นความเจริญทั้งสิ้นของเรา ความลามกอะไร ๆ อย่ามาถูกต้องกระทบสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นเลย

นี้บทก่อนแปลเมตตาในเมตตานิสังสกถาโน้น ในขันธปริตรนี้ก็เหมือนกับเมตตาแต่ว่าไม่เชิงนัก แต่ว่าแสดงความเป็นมิตร นั่นแสดงความเมตตา นี่แสดงความเป็นมิตรต่างกันเท่านั้น สัตว์ทั้งหลายมีมากน้อยเท่าใด พระพุทธเจ้า **อปฺปมาโณ พุทฺโธ** พระพุทธเจ้าทรงพระคุณไม่มีประมาณ **อปฺปมาโณ ธมฺโม** พระธรรมทรงพระคุณไม่มีประมาณ **อปฺปมาโณ สงฺโฆ** พระสงฆ์ทรงพระคุณไม่มีประมาณ **ปมาณวนฺตานิ สิริสํปานิ อหิ วิจฺฉิกา สตปที**

อุณฺณานาภี สรพู มูสิกา ขอสัตว์ทั้งหลาย คือ งู แมงป่อง ตะเข็บ ตะขาบ และแมงมุม และตุ๊กแก หนู สัตว์เหล่านั้นมีประมาณเท่านั้น พระรัตนตรัย พระพุทธเจ้า **พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ** เหล่านี้ ทรงพระคุณไม่มีประมาณ สัตว์ที่เกิดแล้ว ทรงพระคุณไม่มีประมาณ ความรักษาอันเรากระทำแล้ว ความคุ้มครองอันเรากระทำแล้ว สัตว์ที่เกิดแล้วทั้งหลาย หมู่สัตว์ที่เกิดแล้วขอจงหลีกออกไป เรานั้นเป็นผู้นอบน้อมพระผู้มีพระภาคอยู่ การกระทำนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าทั้งหลาย ทั้งเจ็ดพระองค์เหล่านั้น อันนี้เป็นความนอบน้อมให้เราระลึกถึงพระ-พุทธเจ้า สัตว์ทั้งหลายเหล่านี้ จะทำอันตรายอะไรไม่ได้

เมื่อพระพุทธเจ้าทรงพระคุณไม่มีประมาณ ชักตัวอย่างเป็นประธาน ดังในห้องพุทธคุณ พระธรรมทรงพระคุณไม่มีประมาณ ชักตัวอย่างโดยย่อดังบาลีที่ปรากฏในห้องธรรมคุณ พระสงฆ์ทรงพระคุณไม่มีประมาณ ชักตัวอย่างดังในห้องสังฆคุณ ว่า **อิติปิ** แม้ดังนี้ **โส ภควา** พระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น **อรหํ** ผู้ไกล ผู้ควร ผู้หักเสียซึ่งกรรมกงสงสาร-จักร **สมฺมาสมฺพุทฺโธ** ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ **วิชฺชา จรณสมฺปนฺโน** บรรลุวิชชา ๓ วิชชา ๘ จรณะ ๑๕ **สุคโต** ดำเนินงาม ตามอริยมรรคทั้ง ๘ **โลกวิทู** รู้แจ้งโลก **อนุตฺตโร** หาผู้ใดผู้หนึ่งเสมอถึงมิได้ **ปุริสทมฺมสารถิ สตฺถา เทวมนุสฺสานํ** เป็นศาสดาสั่งสอนเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย **พุทฺโธ** เป็นผู้ตื่นแล้ว **ภควา** เป็นผู้จำแนกธรรมแก่สัตว์ทั้งปวง นี่เป็นพระคุณโดยย่อ

สวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงดีแล้ว อันพระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่งดีแล้ว **สนฺทิฏฺฐิโก** ใครได้ ใครถึง ใครปฏิบัติ ก็ได้ด้วยตนเอง **อกาลิโก** เป็นของไม่มีกาลเวลา **เอหิปสฺสิโก** เรียกบุคคลอื่นให้เข้าดูก็ได้ อย่างวิชชาที่ปฏิบัติกันที่วัดปากน้ำนี้ เรียกบุคคลให้เขามาดูก็ได้ ให้คนเรียกเข้าดูก็ได้ แสดงได้หลายประการ **โอปนยิโก** เป็นของน้อมใส่ใจได้ตามความปรารถนา ไม่ขัดข้อง **ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญฺญูหีติ** รู้ได้เฉพาะตน นี่เป็นเนมิตตกนาม เป็นพระคุณของพระธรรม

สุปฏิปนฺโน ผู้ปฏิบัติดี **อุชุปฏิปนฺโน** เป็นผู้ปฏิบัติตรง **ญายปฏิปนฺโน** เป็นผู้ปฏิบัติออกจากภพ **สามีจิปฏิปนฺโน** เป็นผู้ปฏิบัติชอบยิ่ง รุดหน้าฝ่ายเดียว ไม่ถอยหลัง **สามีจิ-ปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ** พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติชอบ **จตฺตาริ ปุริสยุคานิ** จัดเป็นคู่สี่ **อฏฺฐ ปุริสปุคฺคลา** จัดคู่แห่งบุรุษได้ ๘ **อาหุเนยฺโย** เป็นผู้ควรแก่ของคำนับ **ปาหุเนยฺโย** เป็นผู้ควรแก่ของต้อนรับ **ทกฺขิเณยฺโย** เป็นผู้ควรแก่ทักษิณาทานบุคคลผู้ต้องการกุศลในโลก น้อมนำมาถวาย **อญฺชลีกรณีโย** เป็นผู้ควรคำอัญชลีกรรมนบนอบกราบไหว้ **อนุตฺตรํ ปุญฺญกฺเขตฺตํ โลกสฺส** เป็นเขตบุญของโลก ไม่มีเขตอื่นยิ่งขึ้นไปกว่านี้ ดังนี้ นี่เป็นเนมิตตกนาม เป็นคุณของพระสงฆ์ **อปฺปมาโณ สงฺโฆ** พระสงฆ์ทรงพระคุณ

ไม่มีประมาณ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี้ บุคคลที่เข้าถึงแล้ว ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ **ถึงพระพุทธเจ้า ก็คือ ตัวธรรมกาย ถึงธรรมกายก็เหมือนถึงพระพุทธเจ้า** ถึงธรรมกายได้ธรรมกาย ไปกับธรรมกายได้ ไปนรก สวรรค์ ไปนิพพานได้ ผู้เข้าถึงไตรสรณคมน์ ถึงพุทธรัตนเช่นนี้ละก็ จะรู้จักคุณพุทธรัตนว่า ให้ความสุขแก่ตัวแค่ไหน บุคคลผู้ใดเข้าถึงแล้วก็ปลาบปลื้มเอิบอิ่มตื้นเต็ม สบายอกสบายใจ เพราะพุทธรัตนบันดาลสุขให้แล้ว ส่งความสุขให้แล้ว ถึงว่าจะให้ความสุขสักเท่าไร มากน้อยเท่าไร ตามความปรารถนา สุขกายสบายใจ เรามีอายุยืนเจริญหนักเข้า มีอายุยืน ทำหนักเข้า ทำชำนาญหนักเข้า ในพุทธรัตนมีคุณอเนก เวลาเจ็บก็ไม่อาดูรเดือดร้อนไปตามกาย เวลาจะตาย ก็นั่งยิ้มสบายอกสบายใจ เห็นแล้วว่าละจากกายนี้ มันจะไปอยู่โน้น เห็นที่อยู่ มีความปรารถนา นี่คุณของพุทธรัตน พรรณนาไม่ไหว นี้เรียกว่าคุณพระพุทธเจ้า คือ ธรรมกาย

คุณของพระธรรม คือ **ธรรมรัตนะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย** นั่นอเนกอนันต์ทีเดียว เข้าอยู่ในกลางดวงนี้แล้วละก็ สุขก็ต้องอยู่กลางดวงนั่น จะทำอะไรต้องอยู่กลางดวง ต้องหยุดอยู่กลางดวงนั่น ถ้าไม่มีดวงพระธรรมแล้ว พุทธรัตนก็ไม่มีฤทธิ์เหมือนกัน พุทธ–รัตนมีฤทธิ์ ก็เพราะอาศัยดวงพระธรรมนั้น ธรรมรัตนะนั้น นี่นับประมาณไม่ไหวทีเดียว อเนกอนันต์ทีเดียว จะทำอะไรก็ได้ทุกสิ่งทุกประการ ไม่เหลือวิสัย ทำได้ทีเดียว เป็นชั้น ๆ ขึ้นไป

สังฆรัตนะเล่า! สังฆรัตนะต้องรักษาธรรมรัตนะไว้ ถ้าสังฆรัตนะไม่รักษาธรรมรัตนะไว้แล้วพุทธรัตนะก็อยู่ไม่ได้ ธรรมรัตนะไม่มี ธรรมรัตนะไม่มีแล้ว สังฆรัตนะก็อยู่ไม่ได้ อญฺญมญฺญสมานา อาศัยซึ่งกันและกัน พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ นี้ วัดปากน้ำเวลานี้ กำลังแจก พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ต่อสมถวิปัสสนาทุกวัน ทุกวันพฤหัสฯ ถ้าว่าจะแจก พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะนี้ นี่แหละ เพื่อจะแจก **พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ** นี้แหละ อโหพุทฺโธ อโหธมฺโม อโหสงฺโฆ ทีเดียว นี้เป็นข้อสำคัญ วัดปากน้ำกำลังแจกอยู่ทีเดียว

พระพุทธศาสนามีแกนอยู่เท่านี้ ไม่มีอื่นกว่านี้ อื่นกว่านี้จะเลอะเทอะ ใช้ไม่ได้ นี่แหละมีแกนอยู่เท่านี้ ถ้าได้เท่านี้ละก็ เป็นโคตรภูบุคคลก่อน พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ จะให้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เป็นโสดา มีคุณภาพสูงสุดหนักขึ้นไปอีก จะให้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ของพระสกทาคา มีคุณภาพสูงหนักขึ้นไปอีก จะให้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ของพระอนาคา มีคุณภาพสูงหนักขึ้น

ไป ไม่มีประมาณจะให้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ จนกระทั่งนับอสงไขยชั้นไม่ถ้วนนี้ วัดปากน้ำได้พยายามทำอยู่แล้ว ๒๒ ปี เดือน ๘ ข้างหน้านี้ กลางเดือน ๘ ครบ-๒๓ ปี เต็มเดือนเต็มวันทีเดียว นี้ต้องการพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ อย่างนี้หนา

เมื่อเข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ อย่างนี้แล้วละก็ ไม่ต้องอ้อนวอนพวกสัตว์ดิรัจฉาน พญานาค หรือสัตว์ต่าง ๆ ก็ช่าง จะทำอะไรก็ช่าง ไม่มีกลัวอะไร ไม่ครั่นคร้ามต่ออะไร พญานาคมีเท่าไร ปราบหมด หรือเทวดามีฤทธิ์มีเดชเท่าไร ปราบหมด หรือรูปพรหมมีฤทธิ์มีเดชเท่าไร ปราบหมด หรืออรูปพรหมมีฤทธิ์มีเดชเท่าไร **เข้าถึงพระรัตนตรัยเสียแล้ว ปราบได้หมด ไม่ต้องกลัวอะไรสักอย่าง** เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เก่งกาจขนาดนั้น เพราะฉะนั้น **เมื่อใครเข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ได้ชื่อว่า เข้าถึงซึ่งแก้วสารพัดนึก** เพราะฉะนั้น ดูตัวอย่างตำราเป็นสำคัญ ที่วัดปากน้ำกำลังปรุงขึ้นอยู่นี้ เวลานี้มีพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ตั้ง ๑๕๐ กว่าแล้วนะ ยังไม่ได้สำรวจอีก ร้อยห้าสิบกว่าแล้ว นี่แหละตัวจริงในพระพุทธศาสนา ถ้าได้ตัวจริงอย่างนี้แล้ว จะเป็นหญิง เป็นชาย เป็นภิกษุ สามเณร ไม่ว่า มีฤทธิ์มีเดชเป็นมหัศจรรย์นัก ด้วยอานุภาพพระรัตนตรัย **อปฺปมาโณ พุทฺโธ** พระพุทธเจ้าทรงคุณไม่มีประมาณ **อปฺปมาโณ ธมฺโม** พระธรรมทรงคุณไม่มีประมาณ **อปฺปมาโณ สงฺโฆ** พระสงฆ์ทรงคุณไม่มีประมาณ ด้วยอานุภาพพระรัตนตรัย ซึ่งทรงคุณไม่มีประมาณนี้ จงดลบันดาลความสุขสวัสดิ์ อุบัติบังเกิดมีแก่ขันธ์แห่งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า ด้วยอำนาจสัจวาจาที่ได้อ้างธรรมเทศนา ตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ ขอความสุขสวัสดี จงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมา พอสมควรแก่เวลาโดยอรรถนิยมความเพียงนี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๕. ธชัคคสูตร

๒๐ มิถุนายน ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

ภูตปุพฺพํ ภิกฺขเว เทวาสุรสงฺคาโม สมุปพฺยุฬฺโห อโหสิ ฯ อถโข ภิกฺขเว สกฺโก เทวานมินฺโท เทเว ตาวตึเส อามนฺเตสิ สเจ มาริสา เทวานํ สงฺคามคตานํ อุปฺปชฺเชยฺย ภยํ วา ฉมฺภิตตฺตํ วา โลมหํโส วา มเมว ตสฺมึ สมเย ธชคฺคํ อุลฺโลเกยฺยาถ มมํ หิ โว ธชคฺคํ อุลฺโลกยตํ ยมฺภวิสฺสติ ภยํ วา ฉมฺภิตตฺตํ วา โลมหํโส วา โส ปหิยฺยิสฺสตีติ ฯ

ณ บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถา แก้ด้วย**ความชนะและความแพ้** สองกระแส โลกปรารถนาความชนะทุกถ้วนหน้า ไม่มีใครปรารถนาความแพ้เลย ความแพ้หรือความชนะนี้เป็นของคู่กัน ในศึกสงครามใด ๆ ในมนุษย์โลก ต่างฝ่ายก็ชอบชนะด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอยากจะแพ้ หรือมุ่งมาตรปรารถนาความแพ้ ถ้าว่าคิดว่าแพ้แน่แล้วก็ไม่สู้ ถ้าว่าคิดว่าสู้ก็ไม่แพ้ ตั้งใจอย่างนี้

บัดนี้สงครามโลกกำลังปรากฏอยู่ ในเกาหลียังปรากฏอยู่ ในอินโดจีนนั้นก็ยังปรากฏอยู่ ต่างฝ่ายก็มุ่งเอาชัยชนะด้วยกัน สู้กันจริง ๆ จัง ๆ อย่างนี้

ทางพุทธศาสนาเล่า มุ่งความชนะยิ่งกว่านั้น แต่ว่าความแพ้มันล่อแหลม มันก็ปรากฏอยู่เหมือนกัน เหมือนภิกษุที่สวมฟอร์มเป็นภิกษุอยู่เช่นนี้ ถ้ามุ่งความชนะจึงได้สวมฟอร์มเช่นนี้ เข้าสู้รบทีเดียว ฝ่ายอุบาสกอุบาสิกาแสดงอากัปกิริยามุ่งความชนะอีกเหมือนกัน แต่ความชนะน่ะชนะอะไร **ชนะที่สุดต้องชนะความชั่วทั้งหมด** ความชั่วทั้งหมดมีมากน้อยเท่าใด มุ่งชนะทั้งหมด จนกระทั่งดีที่สุดถึงพระอรหัตตัดกิเลสเป็นสมุจเฉทปหาน มุ่งหลักฐานเช่นนั้น

โลกดุจเดียวกัน มุ่งความชนะเป็นเบื้องหน้า เพื่อจะหลีกเลี่ยงเสียจากความแพ้ เมื่อได้ชัยชนะแล้ว ก็ได้ความเป็นใหญ่ในประเทศนั้น ๆ ชนะทุกประเทศเป็นเอกในชมพูทวีป เรียกว่าชนะเลิศ การชนะนี้แหละเขาต้องการกันนัก มีแพ้ชนะสองอย่างเท่านั้น

ไม่ว่าแต่ความแพ้ชนะในมนุษย์นี่ ในดาวดึงส์เทวโลกนั่นเทวดายังรบกันเลย เรื่องนี้ปรากฏตามกำหนดวาระพระบาลีที่ยกขึ้นไว้ในเบื้องต้นว่า **ภูตปุพฺพํ ภิกฺขเว เทวาสุรสงฺคาโม สมุปพฺยุฬฺโห อโหสิ** ว่าดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรื่องดึกดำบรรพ์เคยมีมาแล้วในกาลปางก่อน

เทวาสุรสงฺคาโม สงครามเทวดาและอสูร **สมุปพฺยุฬฺโห อโหสิ** ได้ประชิดกันเข้าแล้ว เทวดาและอสูรในดาวดึงส์ทำสงครามกันขึ้นแล้ว เมื่อสงครามเกิดขึ้นเช่นนั้น ในคราวใดสมัยใด พวกอสูรแพ้ท้าวสักกรินทรเทวราช ก็ลงไปตั้งพิภพอยู่ภายใต้เขาพระสุเมรุ บนยอดเขาพระสุเมรุนั้นพระอินทร์ตั้งภิภพอยู่ ในที่นั้นเรียกว่าดาวดึงส์ หนทางไกลตั้ง ๘๔,๐๐๐ โยชน์ จากยอดไปถึงตีนเขาโน่น จากยอดเขาไปถึงยอดเขา ๘๔,๐๐๐ โยชน์ หนทางไกลขนาดนี้ แต่ว่าเขาพระสุเมรุอยู่ในน้ำมีน้ำล้อมรอบ

เมื่อถึงเทศกาลฤดูดอกแคฝอยในพิภพของอสูรบานขึ้นเวลาใด ชาวอสูรตกใจก็ที่พิภพของเราที่เราเคยอยู่มันมีดอกปาริฉัตตชาติ นี่ดอกแคฝอยเกิดขึ้นในพิภพของเราเช่นนี้ ไม่ใช่พิภพของเราเสียแล้ว คิดรู้ว่าอ้อ เมื่อครั้งเราเมาสุรา ท้าวสักกรินทรเทวราชจับเราโยนลงมา พวกเราจึงมาอยู่ในเขาพระสุเมรุนี้ ที่เกิดพิภพอสูรขึ้นเช่นนี้ก็เพราะบุญของเรา แต่ว่าหักห้ามความแค้นใจนั้นไม่ได้ ต้องผุดขึ้นมาจากน้ำ ออกมาจากเชิงเขาพระสุเมรุจากในน้ำนั้นแหละ เหาะขึ้นไปในอากาศ ไปรบกับท้าวสักกรินทรเทวราช

ถึงคราวสมัยทำสงครามกับอสูรเวลาใด ท้าวสักกรินทรเทวราช ก็เรียกเทวดาในชั้นดาวดึงส์ หมู่เหล่าเทวดาในชั้นดาวดึงส์มีมากน้อยเท่าใด เรียกมาสั่งว่า **สเจ มาริสา เทวานํ สงฺคามคตานํ อุปฺปชฺเชยฺย ภยํ เว ฉมฺภิตาตฺตํ วา โลมหํโส วา ฯลฯ โส ปหิยฺยิสฺสติ** ว่าดูก่อนท่านผู้นิรทุกข์ทั้งหลาย ถ้าความกลัวหรือความหวาดสะดุ้งหรือความขนพองสยองเกล้าเกิดขึ้นแก่ท่านทั้งหลายที่ไปอยู่ในสงครามแล้ว ท่านทั้งหลายเมื่อความกลัวเกิดขึ้นเช่นนั้นให้แลดูชายธงของเรา เมื่อท่านแลดูชายธงของเรากาลใด กาลนั้นความกลัวความหวาดสะดุ้งขนพองสยองเกล้าอันใดที่มีอยู่ อันนั้นย่อมหายไป เมื่อท่านแลดูชายธงของเราแล้วความกลัวความหวาดสะดุ้งไม่หายไป ขอท่านทั้งหลายพึงแลดูชายธงของเทวราชปชาบดีเถิด เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายแลดูชายธงของเทวราชปชาบดี ความกลัวก็ดีความหวาดสะดุ้งก็ดีความขนพองสยองเกล้าก็ดีที่มีอยู่ ย่อมหายไป เมื่อท่านแลดูชายธงของเทวราชปชาบดีแล้ว ความกลัวความหวาดสะดุ้งไม่หายไป ท่านพึงแลดูชายธงของวรุณเทวราชเถิด ความกลัวความหวาดสะดุ้งความขนพองสยองเกล้าของท่านก็จะหายไป ถ้าว่าเมื่อท่านแลดูชายธงของเทวราชวรุณแล้ว ความกลัวความหวาดสะดุ้งขนพองสยองเกล้านั้นยังไม่หายไป ทีนั้นท่านพึงแลดูชายธงของเทวราชชื่อว่าอีสานเถิด เมื่อท่านแลดูชายธงของเทวราชชื่ออีสานแล้ว ความกลัวความหวาดสะดุ้ง ความขนพองสยองเกล้าของท่านจะหายไป

เมื่อท่านแลดูชายธงของท่านทั้งสี่เหล่านี้ ความกลัวความหวาดสะดุ้งความขนพองสยองเกล้าบางทีก็หายไปบ้าง บางทีก็ไม่หายบ้าง **ตํ กิสฺส เหตุ** นั่นเหตุอะไรเล่า **สกฺโกหิ**

ภิกฺขเว เทวานมินฺโท ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ท้าวสักกรินทรเทวราชผู้เป็นจอมของเทวดา **อวีตราโค** มีราคะยังไม่ไปปราศแล้ว **อวีตโทโส** มีโทสะยังไม่ไปปราศแล้ว **อวีตโมโห** มีโมหะยังไม่ไปปราศแล้ว **ภิรุ ฉมฺภี อุตฺตราสี ปลายีติ** เป็นผู้ยังกลัว ยังหวาด ยังสะดุ้ง ยังหนีไปอยู่ ท่านทั้ง ๔ นั้น ยังกลัว ยังหวาดสะดุ้ง ยังหนีไปอยู่ **อหญฺจ โข ภิกฺขเว เอวํ วทามิ สเจ ตุมฺหากํ ภิกฺขเว อรญฺญคตานํ วา รุกฺขมูลคตานํ วา สุญฺญาคารคตานํ วา สุญฺญาคารคตานํ วา อุปฺปชฺเชยฺย** ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวอย่างนี้แล เมื่อท่านทั้งหลายไปอยู่ป่าแล้ว ไปอยู่ที่โคนต้นไม้แล้ว ไปอยู่เรือนว่างเปล่าแล้ว ถ้าแม้ว่าความกลัวความหวาด ความสะดุ้ง ความขนพองสยองเกล้าเกิดขึ้นแก่ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายพึงระลึกถึงเราผู้ตถาคตเข้าเถิด เมื่อท่านระลึกถึงเราผู้ตถาคตแล้วกาลใด กาลนั้นความกลัวความหวาดสะดุ้งความขนพองสยองเกล้าของท่านทั้งหลายจะหายไป เมื่อท่านระลึกถึงเราแล้ว ความกลัวความหวาดสะดุ้งขนพองสยองเกล้าไม่หายไป ทีนั้นท่านทั้งหลายพึงระลึกถึงพระธรรมเข้าเถิด เมื่อท่านทั้งหลายระลึกถึงพระธรรมเข้าแล้ว ความกลัวความหวาดสะดุ้งความขนพองสยองเกล้าจะหายไป เมื่อท่านระลึกถึงพระธรรมแล้ว ความกลัวความหวาดสะดุ้งขนพองสยองเกล้าของท่านไม่หายไป ทีนั้นท่านพึงระลึกถึงพระสงฆ์เข้าเถิด เมื่อท่านระลึกถึงพระสงฆ์เข้าแล้ว ความกลัวความหวาดสะดุ้งความขนพองสยองเกล้าของท่านก็จะหายไป

ที่ท่านทั้งหลายระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ความกลัวความหวาดสะดุ้ง ความขนพองสยองเกล้าหายไป **ตํ กิสฺส เหตุ** นั่นเหตุแห่งอะไร **ตถาคโต อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ** พระตถาคตเจ้าเป็นผู้หมดกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ **วีตราโค** เป็นผู้มีราคะไปปราศแล้ว **วีตโทโส** มีโทสะไปปราศแล้ว **วีตโมโห** มีโมหะไปปราศแล้ว **อภิรุ อจฺฉมฺภี อนุตฺตราสี อปลายี** เป็นผู้ไม่กลัว เป็นผู้ไม่หวาด เป็นผู้ไม่สะดุ้ง เป็นผู้ไม่หนีไป เพราะท่านเป็นผู้หมดภัยแล้ว ท่านไม่มีภัยแล้ว เมื่อระลึกถึงท่านเข้า เมื่อระลึกถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เข้าภัยอันใดจักมีภัยอันใดที่มีภัยอันนั้นย่อมหายไปอยู่ไม่ได้ นี้เป็นเครื่องมั่นใจของพุทธศาสนิกชนยิ่งนักหนา

ฝ่ายท้าวสักกรินทรเทวราช ปชาบดีเทวราช วรุณเทวราช อีสานเทวราช ท่านมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ในดาวดึงส์เทวโลก เป็นผู้ปกครองของเทพเจ้าในดาวดึงส์เทวโลก ท้าวสักกรินทรเทวราชผู้เป็นจอมเทวดา เป็นเทวดาผู้ใหญ่ เป็นที่มั่นใจของเทวดาชั้นดาวดึงส์เทวโลกฉันใด พุทธศาสนิกชน ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา มีพระรัตนตรัยเป็นหลัก คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เป็นหลัก เมื่อระลึกถึงหลักอันนี้แล้วย่อมไม่หวาดเสียวย่อมไม่กลัวย่อมไม่สะดุ้ง มั่นคงในพระพุทธศาสนา เมื่อมั่นคงแน่แท้เช่นนี้แล้วจะเอาชัย

ชนะได้ไม่ต้องสงสัยละ กระทำสิ่งใดสำเร็จสมความปรารถนาทีเดียว

จะทำอย่างไรพุทธศาสนิกชน ที่จะทำจริงทำแท้แน่นอนเอาจริงเอาจังกันละ ของไม่มากของนิดเดียวเท่านั้น พุทธศาสนิกชน หญิงก็ดี ชายก็ดี คฤหัสถ์ บรรพชิตไม่ว่า **ต้องทำใจให้หยุด** หยุดที่ตรงไหน ที่หยุดมีแห่งเดียว เคลื่อนจากที่หยุดแห่งนั้นละก็เป็นเอาตัวรอดไม่ได้ ไม่ถูกเป้าหมายใจดำพุทธศาสนา **ทำใจให้หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์** ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ ใจหยุดนิ่งอยู่กลางดวงนั้น พอหยุดนิ่งอยู่กลางดวงนั่นได้แล้ว นั่นแหละเป้าหมายใจดำพุทธศาสนา ตรงนั้นแหละเมื่อมนุษย์จะเกิดมา ต้องเอาใจหยุดตรงนั้นกลางตัวของพ่อ หญิงชายเกิดต้องเอาใจไปหยุดตรงนั้น ที่หยุดของใจ เวลาจะหลับก็ต้องเอาใจไปหยุดตรงนั้นจึงหลับได้ หลับตรงไหนตื่นตรงนั้น เกิดตรงไหนตายที่นั่น อ้ายที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่นนั่นแหละ เอาใจไปหยุดตรงนั้น

พอหยุดถูกส่วนเข้ากลางกายมนุษย์ คราวนี้ก็จะเดินไปแบบเดียวกันนี้แหละ ไม่มีสองต่อไปละ พุทธศาสนาแท้ ๆ ทีเดียวนา ออกจากโอษฐ์พระบรมศาสดานะ คำว่าหยุดนั่นแหละ เมื่อพระองค์เสด็จไปทรมานองคุลิมาล องคุลิมาลหมดพยศร้ายแล้ว แพ้จำนนพระบรมศาสดาแล้ว เปล่งวาจาว่า สมณะหยุด ๆ พระองค์ทรงเหลียวพระพักตร์ สมณะหยุดแล้วท่านไม่หยุด คำว่าหยุดนี่ออกจากโอษฐ์พระบรมศาสดา องคุลิมาลพอรู้จักนัยที่พระบรมศาสดาให้เช่นนี้ ก็หมดพยศร้าย มิจฉาทิฏฐิหาย กลายเป็นสัมมาทิฏฐิ เพราะฉะนั้นอ้ายตัว**หยุดนี่แหละหนา เลิกเป็นมิจฉาทิฏฐิ กลับเป็นสัมมาทิฏฐิทีเดียว**

หยุดนี่แหละเป็นตัวถูกละ ก็เอาใจหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ ไม่หยุดไม่ยอมกัน แก้ไขจนกระทั่งใจหยุดกึ๊ก เมื่อใจหยุดแล้วเข้ากลางของใจที่หยุดนั่นแหละ กลางของกลาง ๆ ไม่มีเขยื้อน ที่กลางของกลางทีเดียว พอถูกส่วนเข้าก็จะเข้าถึง**ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน** เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า ใสเกินใส ใจก็หยุดอยู่กลางดวงของธรรมานุปัสสติปัฏฐานถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ดวงศีล** เท่ากับดวงธรรมานุปัสสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงศีลถูกส่วนเข้ากลางของกลางที่ใจหยุดหนักเข้า เข้าถึง**ดวงสมาธิ** ดวงเท่ากัน หยุดอยู่กลางดวงสมาธินั่น หยุดกลางของกลางถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ดวงปัญญา** หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญาดวงเท่ากัน เข้ากลางของ ใจที่หยุดนั่น ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ดวงวิมุตติ** หยุดอยู่กลางดวงวิมุตตินั่น พอหยุดก็เข้ากลางของกลางที่หยุดนั่น กลางของกลาง ๆ ๆ ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ** หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั่นพอถูกส่วนเข้าเท่านั้น เข้ากลางของใจที่หยุดถูกส่วนเข้า เห็น**กายมนุษย์ละเอียด**ที่ฝันออกไป จำได้อ้ายนี่เมื่อนอนฝันออกไป

เมื่อเวลาไม่ฝันมาอยู่ในกลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นี่เอง พอถึงรู้จักทีเดียว กำชับให้ฝันได้ นั่งฝันได้ละคราวนี้ จะฝันสักกี่เรื่องประเดี๋ยวก็ได้เรื่อง ประเดี๋ยวก็ได้เรื่อง ฝันได้สะดวกสบาย เมื่อเป็นเช่นนี้อ้อนี่ขั้นหนึ่งแล้ว เขามาแต่กายมนุษย์มาถึงกายมนุษย์ละเอียดแล้ว

ใจของกายมนุษย์ละเอียดหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดแบบเดียวกัน พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นเห็นดวง ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสะแบบเดียวกันก็เข้าถึง**กายทิพย์** อ้อนี่กายที่ ๓ แล้ว ใจของกายทิพย์หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์แบบเดียวกัน ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวง ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะแล้วก็ไปเห็น**กายทิพย์ละเอียด** อ้าวถึงกายที่ ๔ แล้ว ใจก็หยุดอยู่ศูนย์กลางที่ ๔ นั่น หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายที่ ๔ นั่น ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวง ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ก็เข้าถึง**กายรูปพรหม** กายที่ ๕ ใจกายรูปพรหมก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายรูปพรหมละเอียด** ใจกายรูปพรหมละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียดนั้น ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายอรูปพรหม** กายที่ ๗ ใจกายอรูปพรหมหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายอรูปพรหมละเอียด** ใจกายอรูปพรหมละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายธรรม**

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายธรรมละเอียด** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรมละเอียด ถูกส่วนเข้าก็ถึง**กายพระโสดา** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดา ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายพระโสดาละเอียด** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดาละเอียด ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายพระสกทาคา** ใจพระสกทาคาหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกทาคา ถูกส่วนเข้า แบบเดียวกันหมด เข้าถึง**กายพระสกทาคาละเอียด** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกทาคาละเอียด ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายพระอนาคา** หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคา ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายพระอนาคาละเอียด** ใจพระอนาคาละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคาละเอียด ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายพระอรหัต** หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป ใจพระอรหัตหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัต ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายพระอรหัตละเอียด เสร็จกิจในพุทธศาสนาเพียงเท่านี้**

เพราะอาศัยการรบศึกแค่นี้ชนะสงครามแล้วในพุทธศาสนา พุทธศาสนิกชนภิกษุ สามเณรชื่อว่าชนะสงครามแล้ว อุบาสกอุบาสิกามาถึงแค่นี้ได้ชื่อว่าชนะสงครามแล้ว ชนะสงคราม ชนะความชั่ว **ถ้าไปถึงธรรมกายขนาดนั้นละก็ความชั่วเท่าปลายขนปลายผมไม่ทำเสียแล้ว ขาดจากกาย วาจา ใจ ทีเดียว** นี่พึงรู้ชัดว่า อ้อพุทธศาสนิกชนปฏิบัติได้จริงจังอย่างนี้ โลกชนะสงครามแล้วเขาได้รับความเบิกบานสำราญใจเพียงแค่ไหน ฝ่ายพุทธศาสนิกชน ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ได้ชนะสงครามชั่ว หมดกิเลสเข้าไปเป็นชั้น ๆ เช่นนี้แล้วจะเบิกบานสำราญใจสักแค่ไหน หาเปรียบไม่ได้ทีเดียว เลิศล้นพ้นประมาณเป็นสุขวิเศษไพศาล

ที่ชี้แจงแสดงมานี้ ตามวาระพระบาลีเป็นหลักเป็นประธาน พอสมควรแก่กาลเวลา ด้วยอำนาจสัจจะวาจาที่ได้อ้างธรรมเทศนาตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า **สพฺพพุทฺธานุภาเวน** ด้วยอานุภาพพระพุทธเจ้าทั้งปวง **สพฺพธมฺมานุภาเวน** ด้วยอานุภาพพระธรรมทั้งปวง **สพฺพสงฺฆานุภาเวน** ด้วยอานุภาพพระสงฆ์ทั้งปวง **ปิฎกตฺตยานุภาเวน** ด้วยอานุภาพปิฎกทั้ง ๓ คือ สุตตันตปิฎก วินัยปิฎก ปรมัตถปิฎก **ชินสาวกานุภาเวน** ด้วยอานุภาพของชินสาวก สาวกของท่านผู้ชนะมาร จงดลบรรดาลความสุขสวัสดิ์จงอุบัติบังเกิดให้ปรากฏในขันธบรรจบแก่ท่านทั้งหลายทั้งคฤหัสถ์บรรพชิต บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมุติว่ายุติธรรมิกถา โดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๖. โพชฌงคปริตร

๒๔ มิถุนายน ๒๔๙๗

— นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺสฯ (๓ ครั้ง)

ยโตหํ ภคินิ อริยาย ชาติยา ชาโต นาภิชานามิ สญฺจิจฺจ ปาณํ ชีวีตา โวโรเปตา ฯ เตน สจฺเจน โสตฺถิ เต โหตุ โสตฺถิ คพฺภสฺส ฯ

โพชฺฌงฺโค สติสงฺขาโต ธมฺมานํ วิจโย ตถา
วิริยมฺปีติปสฺสทฺธิ- โพชฺฌงฺคา จ ตถาปเร
สมาธุเปกฺขโพชฺฌงฺคา สตฺเต เต สพฺพทสฺสินา
มุนินา สมฺมทกฺขาตา ภาวิตา พหุลีกตา
สํวตฺตนฺติ อภิญฺญาย นิพฺพานาย จ โพธิยา
เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา ฯ
เอกสฺมึ สมเย นาโถ- โมคฺคลฺลานญฺจ กสฺสปํ
คิลาเน ทุกฺขิเต ทิสฺวา โพชฺฌงฺเค สตฺต เทสยิ
เต จ ตํ อภินนฺทิตฺวา โรคา มุจฺจึสุ ตงฺขเณ
เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา ฯ
เอกทา ธมฺมราชาปิ เคลญฺเญนาภิปีฬิโต
จุนฺทตฺเถเรน ตญฺเญว ภณาเปตฺวาน สาทรํ
สมฺโมทิตฺวา จ อาพาธา ตมฺหา วุฏฺฐาสิ ฐานโส
เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา ฯ
ปหีนา เต จ อาพาธา ติณฺณนฺนมฺปิ มเหสินํ
มคฺคาหตกิเลสา ว ปตฺตานุปฺปตฺติธมฺมตํ
เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทาติ ฯ

ณ บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงความจริงความสัตย์ ซึ่งปรากฏชัดตามตำรับตำรา อันมีมาในโพชฌงคปริตร จะแสดงตามวาระพระบาลี คลี่ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบาย พอเป็นเครื่องปฏิการสนองประคองศรัทธา ประดับสติปัญญาคุณสมบัติของท่านผู้พุทธบริษัท ทั้งคฤหัสถ์บรรพชิตบรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า

เริ่มต้นธรรมเทศนาว่า **ยโตหํ ภคินิ อริยาย ชาติยา ชาโต นาภิชานามิ สญฺจิจฺจ**

ปาณํ เป็นอาทิ นี้เป็นคำของพระอังคุลิมาลเถรท่านแสดงไว้ ท่านเชิดความจริงความสัตย์ของท่าน ให้พุทธบริษัทจำไว้เป็นเนติแบบแผน เมื่อครั้งหนึ่งพระอังคุลิมาลเถร ไปพบหญิงปวดครรภ์เต็มที่จะคลอดบุตร แต่มันคลอดไม่ออกมันจะถึงกับตาย ร้องให้พระอังคุลิมาลเถรช่วย พระอังคุลิมาลเถรจึงได้เปล่งวาจาช่วยหญิงคลอดบุตรนั้นว่า **ยโตหํ ภคินิ อริยาย ชาติยา ชาโต นาภิชานามิ สญฺจิจฺจ ปาณํ ชีวิตา โวโรเปตา เตน สจฺเจน โสตฺถิ เต โหตุ โสตฺถิ คพฺภสฺสฯ** แปลเป็นสยามภาษาว่า ดูกรน้องหญิง ตั้งแต่เราเกิดแล้วโดยชาติเป็นอริยะ **นาภิชานามิ** ไม่มีใจแกล้งเลยที่จะปลงสัตว์ที่มีชีพและชีวิต ด้วยความสัตย์อันนี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่าน ขอความสวัสดีจงมีแก่ครรภ์ของท่าน พอขาดคำเท่านี้ หญิงนั้นคลอดบุตรผลุดทีเดียว หายจากทุกข์ภัยกัน การคลอดบุตร เมื่อคลอดเสียแล้วมันก็หายทุกข์หายภัย หายลำบากแก่มารดาผู้คลอด เหมือนท้องผูกถ่ายอุจจาระไม่ออก มันก็เดือดร้อนแก่เจ้าของ แต่พอออกมาเสียแล้วก็หมดทุกข์กัน นี้ด้วยความสัตย์อันนี้แหละคลอดบุตรก็ง่ายเต็มทีนี่บทต้น

บทที่สองรองลงไป นี่พระองค์ทรงรับสั่งเองว่า **โพชฺฌงฺโค สติสงฺขาโต ธมฺมานํ วิจโย ตถา วิริยมฺปีติปสฺสทฺธิ โพชฺฌงฺคา จ ตถาปเร สมาธุเปกฺขโพชฺฌงฺคา สตฺเต เต สพฺพทสฺสินา มุนินา สมฺมทกฺขาตา ภาวิตา พหุลีกตา สํวตฺตนฺติ อภิญฺญาย นิพฺพานาย จ โพธิยา เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา ฯ** แปลเป็นสยามภาษาว่า โพชฌงค์ ๗ ประการ คือ **สติสัมโพชฌงค์**ประการหนึ่ง **ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์**ประการหนึ่ง **วิริยสัมโพชฌงค์**ประการหนึ่ง **ปีติสัมโพชฌงค์**ประการหนึ่ง **ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์**ประการหนึ่ง **สมาธิสัมโพชฌงค์**ประการหนึ่ง **อุเบกขาสัมโพชฌงค์**ประการหนึ่ง เหล่านี้ อันพระมุนีเจ้าผู้ทรงเห็นธรรมทั้งปวงกล่าวไว้ชอบแล้ว **ภาวิตา พหุลีกตา** อันบุคคลเจริญธรรมให้มากแล้ว **สํวตฺตนฺติ** ย่อมเป็นไปพร้อม **อภิญฺญาย** เพื่อความรู้ยิ่ง **นิพฺพานาย** เพื่อนิพพาน **โพธิยา** เพื่อความตรัสรู้ ด้วยความสัตย์อันนี้ ด้วยความกล่าวสัตย์อันนี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ นี่เป็นบทต้นของโพชฌงค์

บทที่สองรองลงไป **เอกสฺมึ สมเย นาโถ โมคฺคลฺลานญฺจ กสฺสปํ คิลาเน ทุกฺขิเต ทิสฺวา โพชฺฌงฺเค สตฺต เทสยิ เต จ ตํ อภินนฺทิตฺวา โรคา มุจฺจึสุ ตงฺขเณ เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทาฯ เอกสฺมึ สมเย** ในสมัยอันหนึ่ง **นาโถ** พระโลกนาถเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นพระโมคคัลลานะและพระกัสสป อาพาธถึงซึ่งความเวทนาแล้ว ทรงแสดงโพชฌงค์ทั้ง ๗ ประการ ท่านทั้งสอง คือ พระโมคคัลลานะกับพระกัสสป ยินดีภาษิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า โรคก็หายไปในขณะนั้น ด้วยอำนาจความกล่าวสัตย์อันนี้ ขอความ

สวัสดีจงมีแก่ท่านในกาลทุกเมื่อ

บทที่ ๓ ต่อไป **เอกทา ธมฺมราชาปิ เคลญฺเญนาภิปีฬิโต จุนฺทตฺเถเรน ตญฺเญว ภณาเปตฺวาน สาทรํ สมฺโมทิตฺวา จ อาพาธา ตมฺหา วุฏฺฐาสิ ฐานโส เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทาฯ เอกทา** ครั้งหนึ่ง **ธมฺมราชาปิ** แม้พระธรรมราชาคือพระพุทธเจ้า ผู้เป็นเจ้าของธรรม **เคลญฺเญนาภิปีฬิโต** ผู้อันอาพาธเบียดเบียนแล้ว **จุนฺทตฺเถเรน ตญฺเญว ภณาเปตฺวาน** ทรงรับสั่งให้พระจุนทเถรแสดงซึ่งโพชฌงค์นั้นแหละ พระองค์ทรงสดับโพชฌงค์เช่นนั้นแล้ว ร่าเริงบันเทิงพระทัย อาพาธก็หายไปโดยฐานะอันนั้น **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัตย์อันนี้ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ **ปหีนา เต จ อาพาธา ติณฺณนฺนมฺปิ มเหสินํ มคฺคาหตกิเลสา ว ปตฺตานุปฺปตฺติธมฺมตํ เอเตน สจฺจวชฺเชน โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทาติ ฯ ปหีนา เต จ อาพาธา** อาพาธทั้งหลายเหล่านั้น **ติณฺณนฺนมฺปิ มเหสินํ มคฺคาหตกิเลสา ว ปตฺตา** อันท่านผู้แสวงหาซึ่งคุณอันยิ่งใหญ่ทั้ง ๓ ท่าน ถึงซึ่งความดับหายไป ดุจกิเลสอันมรรคบำบัดแล้ว หรืออันมรรคกำจัดแล้ว ด้วยอำนาจสัจวาจานี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านจงทุกเมื่อ นี่แปลมคธภาษาเป็นสยามภาษาฟังเพียงแค่นี้ ท่านผู้แปลบาลีฟังออกเข้าใจแล้ว แต่ว่าท่านผู้ไม่ได้เรียนอรรถแปลแก้ไขยังไม่เข้าใจ ต้องอรรถาธิบายลงไปอีกชั้นหนึ่ง

ในบทต้นว่าพระอังคุลิมาลเถรเจ้า ท่านเป็นผู้กระทำบาปหยาบช้ามากนัก ก่อนบวชในพระธรรมวินัยของพระศาสดาฆ่ามนุษย์เสีย ๙๙๙ ชั้นต้นก็ทำดีมา ได้เล่าเรียนศึกษาวิชาจวนจะสำเร็จแล้ว ถูกอาจารย์ลงโทษจะทำลายชีวิตเสีย เกิดต้องทำกรรมหยาบช้าลามก เศร้าโศกเสียใจเหมือนกัน ฆ่ามนุษย์เกือบพัน ๙๙๙ คน พระทศพลเสด็จไปทรมาน อังคุลิมาลโจรนั้นละพยศร้าย กลับกลายบวชเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ตัดกิเลสเป็นสมุจเฉทปหาน ชาวบ้านชาวช่องกลัวกันนัก ขึ้นชื่อว่าอังคุลิมาลโจรละก็ ซ่อนตัวซ่อนเนื้อทีเดียว กลัวจะทำลายชีวิตเสีย กลัวนักกลัวหนา กลัวยิ่งกว่าเสือยิ่งกว่าแรดไปอีก เพราะเหตุว่าอังคุลิมาลโจรผู้นี้เป็นคนร้ายสำคัญ ถ้าว่าจะฆ่าใครแล้วไม่กลัวใครทั้งนั้น ฆ่าแล้วตัดเอาองคุลีไปร้อย จะไปเรียนวิชาเป็นเจ้าโลก เมื่อจำนนฤทธิ์พระบรมศาสดาเข้ายอมบวชในพระธรรมวินัยของพระศาสดาแล้ว บวชแล้วไปบิณฑบาต หญิงท้องแก่ท้องอ่อนไม่เข้าใจ พอได้ยินข่าวว่าพระองคุลิมาลมาละก็ซ่อนเนื้อซ่อนตัว วิ่งซุกวิ่งซ่อนกันได้ข่าวว่าหญิงท้องแก่ลอดช่องรั้ว ลูกทะลักออกมาทีเดียว ด้วยกลัวพระองคุลิมาล คราวนี้ท่านไปในที่สมควร หญิงที่กำลังจะคลอดบุตรอยู่นั่นหนีไม่พ้น ไปไม่ได้ก็ร้องให้องคุลิมาลช่วย พระองคุลิมาลเป็นพระอรหันต์แล้ว สงสารหญิงที่กำลังคลอดบุตรนั้น ก็กล่าวคำสัตย์คำจริงขึ้น

ว่า **ย โตหํ ภคินิ** ว่า ดูกรน้องหญิง กาลใดเมื่อได้เกิดแล้วโดยชาติเป็นอริยะ ไม่มีความแกล้งปลงสัตว์จากชีวิตเลย ด้วยความกล่าวสัตย์อันนี้ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่าน ขอความสวัสดีจงมีแก่ครรภ์ของท่าน ขาดคำเท่านี้หญิงนั้นคลอดบุตรผลุดทีเดียว นี่ยกข้อไหน ให้จำไว้เป็นตำรับตำรา เป็นภิกษุก็ดี เป็นอุบาสกอุบาสิกาก็ดี ในพระธรรมวินัยของพระศาสดา ในศาสนาของพระพุทธเจ้า นี้เป็นคำของพระอรหันต์ พระองคุลิมาลท่านเป็นพระอรหันต์เสียแล้ว ท่านจะกล่าวถ้อยคำว่าตั้งแต่ท่านเกิดมาไม่ได้ฆ่าสัตว์เลยน่ะ ไม่ได้มีใจแกล้งฆ่าสัตว์เลยน่ะ ท่านกล่าวไม่ได้ ท่านเป็นคนร้ายมา พึ่งกลับมาเป็นคนดีเมื่อได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว เมื่อเกิดเป็นพระอรหันต์แล้ว ท่านจึงได้ชี้ชัดว่า จำเดิมแต่เราเกิดแล้วโดยชาติเป็นอริยะ ไม่มีความแกล้งปลงสัตว์จากชีวิตเลย นี่ความจริงของท่าน ท่านยกเอาความจริงอันนี้แหละขึ้นเชิด ที่ท่านเป็นผู้ประเสริฐ เป็นอริยบุคคลในธรรมวินัยของพระศาสดา ขอความจริงอันนี้แหละจงบันดาลเถิด ท่านขอความจริงอันนี้ อธิษฐานด้วยความจริงอันนี้ พอขาดคำของท่านเท่านั้น ลูกคลอดทันที นี่ความสัตย์ยกความจริงขึ้นพูด

ไม่ใช่แต่พระองคุลิมาลเท่านั้นที่ยกความจริงขึ้นพูด หญิงแพศยาทำฤทธิ์ทำเดชได้ยกความจริงขึ้นพูดเหมือนกัน หญิงแพศยาคนหนึ่ง พระเจ้าแผ่นดินยกพยุหเสนาไปพักอยู่ที่แม่น้ำใหญ่ ว่ายข้ามก็จะไม่พ้น น้ำไหลเชี่ยวเป็นฟอง ไหลปราดทีเดียว เมื่อเขาตั้งพลับพลาให้พักอยู่ที่คันแม่น้ำใหญ่เช่นนั้น ท่านทรงดำริว่า แม่น้ำใหญ่ไหลเชี่ยวขนาดนี้ จะมีใครผู้ใดผู้หนึ่งอาจสามารถจะทำให้น้ำไหลกลับได้บ้าง ทรงดำริดังนี้ รับสั่งแก่มหาดเล็กเด็กชาของพระองค์ มหาดเล็กเด็กชาของพระองค์ก็ไปเที่ยวป่าวร้องหาว่าผู้ใดใครผู้หนึ่งอาจสามารถทำให้น้ำในแม่น้ำนี้ไหลกลับขึ้นได้บ้าง หญิงแพศยาคนหนึ่งรับทีเดียว ว่าฉันเองจะทำให้น้ำไหลกลับได้ เพราะนางเป็นแพศยาก็จริงมั่นใจว่า ชายคนใดไม่ว่าชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นต่ำ ให้เงินเพียงค่าบาทหนึ่งปฏิบัติเพียงเท่านี้ ให้เงินค่าสองบาทปฏิบัติเพียงเท่านี้ สามบาทปฏิบัติเพียงเท่านี้ พอแก่ค่าของเงินเท่านั้น เหมือนกันไม่ได้ขาดตกบกพร่อง ไม่ว่าชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นต่ำ ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ทำไปตามหน้าที่ของตัว ความสัตย์มีอย่างนี้ นางเมื่อราชบุรุษพาไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินทรงรับสั่งว่า เจ้าหรืออาจจะทำให้น้ำไหลกลับได้พะย่ะค่ะ หม่อมฉันอาจสามารถจะทำให้น้ำไหลกลับได้ เจ้าจะต้องการอะไร ธูปเทียนดอกไม้จะหาให้ ถ้าเจ้าทำน้ำให้ไหลกลับได้ตามคำกล่าวของเจ้าแล้ว เราจะรางวัลให้หนักมือทีเดียว ถ้าว่าเจ้าทำน้ำไหลกลับไม่ได้ เจ้าจะมีโทษหนักทีเดียว นางจุดธูปเทียนตั้งสัตยาธิษฐานหันหน้าไปทางด้านแม่น้ำ ยกเอาความสัตย์นั่นเองอธิษฐานว่า เดชะปุญญาภินิหารความสัตย์ความจริงของหม่อมฉัน ได้สั่งสมอบรมมาตั้งแต่เป็นหญิงแพศยา ได้ปฏิบัติชายผู้หนึ่งผู้ใดที่มาหา

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปฏิบัติโดยค่าควรแก่บาทหนึ่ง ควรแก่สองบาท ควรแก่สามบาท ตามหน้าที่ ความจริงทำอยู่ดังนี้ไม่ได้เคลื่อนคลาดไปแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าว่าความสัตย์จริงอันนี้ของหม่อมฉันจริงดังหม่อมฉันอธิษฐานดังนี้แล้ว ขออำนาจความสัตย์นี้ จงบันดาลให้น้ำไหลกลับโดยฉับพลันเถิด พออธิษฐานขาดคำเท่านั้น น้ำไหลกลับอู้ ไหลลงเชี่ยวเท่าใดก็ไหลขึ้นเชี่ยวเท่านั้นเหมือนกัน พอกันทีเดียว พระเจ้าแผ่นดินเห็นอัศจรรย์เช่นนั้น ก็ให้เครื่องรางวัลแก่หญิงแพศยานั่นอย่างพอใจ ให้เป็นนายหญิงแพศยาต่อไป แล้วก็ให้บ้านส่วยสำหรับพักพาอาศัยอยู่ไม่ขาดตกบกพร่องใด ๆ ละ เป็นสุขสำราญเบิกบานใจทีเดียวหญิงแพศยาผู้นั้น

นี่ความสัตย์โดยความชั่วยังเอามาใช้ได้ ส่วนพระองคุลิมาลเถรเจ้านี้ ท่านยกสัตย์ที่ได้บรรลุพระอรหันต์ขึ้นอธิษฐาน หญิงคลอดบุตรไม่ออก พอขาดคำหญิงคลอดบุตรผลุดออกไป อัศจรรย์อย่างนี้ นี่ใช้ความสัตย์อย่างนี้ ติดขัดเข้าแล้ว อย่าเที่ยวใช้เรื่องเลอะ ๆ เหลว ๆ บนผีบนเจ้า นั่นไม่ได้ยินได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เลย พวกนั้นไม่ได้ฟังธรรมของสัตบุรุษเลย ความเห็นจึงได้เลอะเทอะเหลวไหลเช่นนั้น ไม่ถูกหลักถูกฐาน ถูกทางพุทธศาสนา ถ้าว่ารู้จักหลักทางพุทธศาสนาแล้ว ต้องยกความขึ้นพูดความสัตย์ความจริงนั่นเป็นข้อสำคัญ ถ้าความบริสุทธิ์ของศีลมีอยู่ ก็ต้องยกความบริสุทธิ์นั่นแหละขึ้นพูด หรือความบริสุทธิ์ของสมาธิมีอยู่ ก็ยกความบริสุทธิ์ของสมาธิขึ้นพูด ขึ้นอธิษฐาน หรือแม้ว่าความจริงของปัญญามีอยู่ก็ยกความจริงของปัญญานั้นขึ้นอธิษฐาน หรือความสัตย์ความจริงความดีอันใดที่ทำไว้แน่นอนในใจของตัว ให้ยกเอาความดีอันนั้นแหละขึ้นอธิษฐานตั้งอกตั้งใจ บรรลุความติดขัดทุกสิ่งทุกประการ ให้รู้จักหลักฐานดังนี้

นี่ในเรื่องพระองคุลิมาลเถรเจ้าเป็นสาวกของพระบรมศาสดา พระศาสดาทรงรับสั่งไว้ในโพชฌงค์กถาหรือโพชฺฌงฺคปริตตนั้น ปรากฏว่า **โพชฌงค์ทั้ง ๗ ประการ ตั้งแต่สติจนกระทั่งอุเบกขาสัมโพชฌงค์ ทั้ง ๗ ประการเหล่านี้แหละ อันพระมุนีเจ้าผู้เห็นธรรมทั้งสิ้น ได้กล่าวไว้ชอบแล้ว ถ้าว่าบุคคลใดเจริญขึ้นกระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อนิพพาน เพื่อความตรัสรู้** ความจริงอันนี้ ด้วยความกล่าวสัตย์อันนี้แหละขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ ข้อนี้เป็นข้อสำคัญ สติสัมโพชฌงค์ เราจะพึงปฏิบัติอย่างไรจึงจะได้บรรลุมรรคผลสมมาดปรารถนา ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์ วิริยสัมโพชฌงค์ ปีติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ สมาธิสัมโพชฌงค์ อุเบกขาสัมโพชฌงค์

สติสัมโพชฌงค์ เราต้องเป็นคน**ไม่เผลอสติเลย เอาสตินิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่น ตั้งสติตรงนั้นทำใจให้หยุด** ไม่หยุดก็ไม่ยอม ทำให้หยุดไม่เผลอทีเดียว **ทำจนกระทั่งใจหยุดได้ นี่เป็นตัวสติสัมโพชฌงค์แท้ ๆ** ไม่เผลอเลยทีเดียว ที่ตั้งที่

หมายหรือ กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ สะดือทะลุหลังขวาทะลุซ้าย กลางกั๊กนั่น ใจหยุดตรงนั้น เมื่อทำใจหยุดตรงนั้น ไม่เผลอสติทีเดียว **ระวังใจหยุดนั้นไว้ นั่งก็ระวังใจหยุด นอนก็ระวังใจหยุด เดินก็ระวังใจหยุด ไม่เผลอเลย นี่แหละตัวสติสัมโพชฌงค์แท้ ๆ จะตรัสรู้ต่าง ๆ ได้เพราะมีสติสัมโพชฌงค์อยู่แล้ว**

ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์ เมื่อสติใจหยุดนิ่งอยู่ก็สอดส่องอยู่ ความดีความชั่วจะเล็ดลอดเข้ามาท่าไหน ความดีจะลอดเข้ามาหรือความชั่วจะลอดเข้ามา ความดีลอดเข้ามาก็ทำใจให้หยุด ความชั่วลอดเข้ามาก็ทำใจให้หยุด ดีชั่วไม่พ่องแพวไม่เอาใจใส่ ไม่กังวลไม่ห่วงใย ใจหยุดระวังไว้ ไม่ให้เผลอก็แล้วกัน นั่นเป็นตัวสติวินัย ที่สอดส่องอยู่นั่นเป็นธรรมวิจย–สัมโพชฌงค์

วิริยสัมโพชฌงค์ เพียรรักษาใจหยุดนั้นไว้ไม่ให้หาย ไม่ให้เคลื่อนทีเดียว ไม่เป็นไปกับความยินดียินร้ายทีเดียว ความยินดียินร้ายเป็น อภิชฌา โทมนัส เล็ดลอดเข้าไปก็ทำใจหยุดนั่นให้เสียพรรณไปให้เสียผิวไป ไม่ให้หยุดเสียให้เขยื้อนไปเสีย ให้ลอกแลกไปเสีย มัวไป ดี ๆ ชั่ว ๆ อยู่เสียท่าเสียทาง เพราะฉะนั้นต้องมีความเพียรกล้ำกล้ารักษาไว้ให้หยุดท่าเดียว นี้ได้ชื่อว่าวิริยสัมโพชฌงค์ เป็นองค์ที่ ๓

ปีติสัมโพชฌงค์ เมื่อใจหยุดละก็ชอบอกชอบใจ ดีอกดีใจ ร่าเริงบันเทิงใจ อ้ายนั่นปีติ ปีติที่ใจหยุดนั่น ปีติไม่เคลื่อนจากหยุดเลย หยุดนิ่งอยู่นั่น นั่นปีติสัมโพชฌงค์ นี้เป็นองค์ที่ ๔

ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิ แปลว่า**ระงับซ้ำ หยุดในหยุด ๆ ๆ ไม่มีถอยกัน พอหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น** หยุดในหยุด หยุดในหยุด นั่นทีเดียว นั่นปัสสัทธิ **ระงับซ้ำเรื่อยลงไป ให้แน่นหนาลงไว้ไม่คลาดเคลื่อน** ปัสสัทธิ

มั่นคงอยู่ที่ใจหยุดนั่นไม่ได้เป็นสองไป เป็นหนึ่งทีเดียว นั่นเรียกว่า สมาธิ ทีเดียวนั่นแหละ

พอสมาธิหนักเข้า ๆ หนึ่งเฉยไม่มีสองต่อไป นี่เรียกว่าอุเบกขา เข้าถึงหนึ่งเฉยแล้ว อุเบกขาแล้ว

นี่องค์คุณ ๗ ประการอยู่ทีเดียวนี่ อย่าให้เลอะเลือนไป ถ้าได้ขนาดนี้ **ภาวิตา พหุลีกตา** กระทำเป็นขึ้นแค่นี้ กระทำให้มากขึ้น **สํวตฺตนฺติ** ย่อมเป็นไปพร้อม **อภิญฺญาย** เพื่อรู้ยิ่ง **นิพฺพานาย** เพื่อสงบ ระงับ **โพธิยา** เพื่อความตรัสรู้ ด้วยความกล่าวสัตย์อันนี้แหละขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านในทุกกาลทุกเมื่อ ความจริงอันนี้ถ้ามีจริงอยู่อย่างนี้ละ รักษาเป็นแล้ว

รักษาโพชฌงค์เป็นแล้ว อธิษฐานใช้ได้ ทำอะไรใช้ได้ โรคภัยไข้เจ็บแก้ได้ ไม่ต้อง

ไปสงสัยละ ความจริงมีแล้วโรคภัยไข้แก้ได้ **แก้ได้อย่างไร** ท่านยกตัวอย่างขึ้นไว้ **เอกสฺมึ สมเย นาโถ โมคฺคลฺลานญฺจ กสฺสปํ คิลาเน ทุกฺขิเต ทิสฺวา โพชฺฌงฺเค สตฺต เทสยิ เต จ ตํ อภินนฺทิตฺวา โรคา มุจฺจึสุ ตงฺขเณ, เอกสฺมึ สมเย** ในสมัยหนึ่ง **นาโถ พระโลกนาถเจ้าทรงทอดพระเนตร** ทรงดู **พระโมคคัลลานะและพระกัสสป อาพาธถึงซึ่งทุกขเวทนา** อาพาธเกิดเป็นทุกขเวทนา ทรงแสดงโพชฌงค์ทั้ง ๗ ดังกล่าวแล้ว ที่แสดงแล้วนี่ **ทรงแสดงโพชฌงค์ทั้ง ๗ ให้ทำใจหยุดลงไว้ให้นิ่งลงไว้ เมื่อพระองค์ทรงแสดงโพชฌงค์ทั้ง ๗ แล้ว** ท่านทั้งสอง **พระโมคคัลลานะ กับพระกัสสป มีใจร่าเริงบันเทิงในภาษิตของพระองค์นั้น โรคหายในขณะนั้น นี่ความสัตย์อันนี้ ความจริงอันนี้โรคหายทีเดียว ได้ศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้** นี่ว่าอย่างพระโมคคัลลานะ พระพุทธเจ้า นี่ท่านผู้แสวงซึ่งคุณอันยิ่งใหญ่หนา ทั้งสามท่านนี้ พระโมคคัลลานะก็ดี พระกัสสปก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี ท่านผู้แสดงซึ่งคุณอันยิ่งใหญ่ ท่านเป็นผู้สำเร็จแล้ว ยังมีโรคเข้ามาเบียดเบียนได้ เบียดเบียนก็ใช้โพชฌงค์กำจัดเสีย ไม่ต้องไปกินหยูกกินยาที่ไหนเลยสักอย่างหนึ่ง โพชฌงค์เท่านั้นแหละ โรคหายไปหมด **ดังวัดปากน้ำบัดนี้ก็ใช้วิชชาบำบัดโรคเช่นนี้เหมือนกัน** ใช้บำบัดโรคไม่ต้องใช้ยา **ตรงกับทางพุทธศาสนาจริง ๆ อย่างนี้** นี่ชั้นหนึ่ง

นี่พระองค์เองพระองค์ทรงเอง คราวนี้โดนพระองค์เข้าบ้าง **เอกทา ธมฺมราชาปิ เคลญฺเญนาภิปีฬิโต** ครั้งหนึ่งพระธรรมราชา **ธมฺมราชาปิ** แม้พระธรรมราชาคือพระพุทธเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระธรรมเอง **ปิ** อันนั้นไม่แม้ แปลเป็นเองเสีย **ครั้งหนึ่งพระธรรมราชาเองอันอาพาธเข้าบีบคั้นแล้ว เคลญฺเญนาภิปีฬิโต จุนฺทตฺเถเรน ตญฺเญว ภณาเปตฺวาน ทรงรับสั่งให้พระจุนทเถร แสดงโพชฌงค์เจ็ดประการนั้นด้วยความยินดี สมฺโมทิตฺวา จ อาพาธา ทรงบันเทิงพระทัยในโพชฌงค์ที่พระจุนทเถรทรงแสดงถวายนั้น อาพาธหายไปโดยฉับพลัน** ด้วยฐานะอันสมควร ด้วยความสัตย์อันนี้ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ นี่พระองค์เองอาพาธ พระจุนทเถรแสดงสัมโพชฌงค์ระงับ ก็หายอีกเหมือนกัน ในท้ายพระสูตรนี้ว่า **ปหีนา เต จ อาพาธา เต จ อาพาธา** อาพาธทั้งหลายเหล่านั้น **ตมฺหาวุฏฺฐาสิ ฐานโส มคฺคาหตกิเลสาว ปตฺตานุปฺปตฺติธมฺมตํ อาพาธทั้งหลายเหล่านั้นถึงซึ่งความดับไป ดุจกิเลสอันมรรคกำจัดไปดังนั้น** ไม่เกิดขึ้นได้ นี่ด้วยความสัตย์จริงอันนี้ ด้วยความกล่าวสัตย์อันนี้ ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีแก่ท่านทุกเมื่อ นี่ความจริงเป็นดังนี้

ถ้าเรารู้จักพุทธศาสนาดังนี้ เราจะต้องปฏิบัติให้ถูกหลักฐานความจริงของพระพุทธ-ศาสนา พระอังคุลิมาลเถรเจ้า ท่านเป็นอริยบุคคลในพระพุทธศาสนา เป็นขีณาสพแล้ว ท่านใช้ความสัตย์จริงของท่านขึ้นอธิษฐาน บันดาลให้หญิงคลอดบุตรไม่ออกให้ออกได้

ตามความปรารถนา ส่วนโพชฌงค์ทั้งเจ็ดประการพระบรมศาสดาจารย์ทรงแสดงให้พระโมคคัลลานะ พระกัสสป กำลังอาพาธอยู่ก็หายโดยฉับพลัน แล้วส่วนพระองค์ท่านล่ะอาพาธขึ้น ทรงรับสั่งให้พระจุนทเถรแสดงโพชฌงค์นั้น อาพาธของพระองค์ก็หายโดยฐานะอันสมควรทีเดียว นี่หลักอันนี้โพชฌงค์เป็นตัวสำคัญ ประเสริฐเลิศกว่าโอสถใด ๆ ในสากลโลกทั้งนั้น เหตุนี้ท่านผู้มีปัญญาเมื่อได้สดับมาในโพชฌงคปริตรนี้จงมนสิการกำหนดไว้ในใจของตนทุกถ้วนหน้า

ที่ได้ชี้แจงแสดงมาตามวาระพระบาลี คลี่ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบายพอสมควรแก่เวลา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัตย์ที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติ ตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแด่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมติว่ายุติธรรมมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๗. ปกิณกะ

๑๘ กรกฎาคม ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺสฯ (๓ ครั้ง)

สกฺกตฺวา พุทฺธรตนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ
หิตํ เทวมนุสฺสานํ พุทฺธเตเชน โสตฺถินา
นสฺสนฺตุปทฺทวา สพฺเพ ทุกฺขา วูปสเมนฺตุ เต
สกฺกตฺวา ธมฺมรตนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ
ปริฬาหูปสมนํ ธมฺมเตเชน โสตฺถินา
นสฺสนฺตุปทฺทวา สพฺเพ ภยา วูปสเมนฺตุ เต
สกฺกตฺวา สงฺฆรตนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ
อาหุเนยฺยํ ปาหุเนยฺยํ สงฺฆเตเชน โสตฺถินา
นสฺสนฺตุปทฺทวา สพฺเพ โรคา วูปสเมนฺตุ เตติ ฯ

ณ บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงพระ**ปกิณกเทศนา** เพื่อเป็นปฏิการสนองประคองศรัทธาประดับสติปัญญาคุณสมบัติ ของท่านผู้พุทธบริษัท ทั้งคฤหัสถ์บรรพชิต บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า เพราะเราท่านทั้งหลาย ล้วนมีใจเคารพในพระพุทธศาสนา มั่นหมายในพระรัตนตรัยมิได้เคลื่อนคลาด เหตุนั้นการที่เคารพในพระพุทธศาสนา มั่นหมายในพระรัตนตรัยนั้น วันนี้จะแสดงให้กระชั้นมั่นคง สนับสนุนท่านผู้มั่นคงให้แน่นหนักขึ้นไป เพราะเหตุว่าพระรัตนตรัยนี่แหละเป็นหลักสำคัญ เป็นตัวศาสนาจริง ๆ ถ้าไม่ถูกพระรัตนตรัยแล้วก็ไม่ถูกศาสนาเหมือนกัน ถ้าถูกพระรัตนตรัยแล้วก็ถูกศาสนาเท่านั้น นี้เป็นข้อสำคัญ

องค์พระบาลีที่ได้ยืนยันยกขึ้นไว้ในเบื้องต้นนั้นว่า **สกฺกตฺวา พุทฺธรตนํ** กระทำความเคารพพุทธรัตนะ **โอสถํ อุตฺตมํ วรํ** อันเป็นดังโอสถอันอุดมประเสริฐ **หิตํ เทวมนุสฺสานํ** เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย **พุทฺธเตเชน โสตฺถินา นสฺสนฺตุปทฺทวา** อุปัทวันตรายทั้งหลายจงหายไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจพุทธรัตนะ ทุกข์ทั้งสิ้นจงสงบไปด้วยความสวัสดีด้วยอำนาจของพระพุทธเจ้า **สกฺกตฺวา ธมฺมรตนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ** ความเคารพพระสัทธรรมเป็นโอสถอันอุดมประเสริฐ **ปริฬาหูปสมนํ** เป็นเครื่องสงบระงับกระวนกระวาย

เสียได้ **ธมฺมเตเชน โสตฺถินานสฺสนฺตุปทฺทวา สพฺเพ ภยา วูปสเมนฺตุ เต** อุปัทวะทั้งหลายจงหายไปด้วยความสวัสดีด้วยอำนาจธรรมรัตนะ ภัยทั้งหลาย ภัยซึ่งเป็นที่ตั้งของความน่ากลัวของท่านจงสงบไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจพระธรรมรัตนะ **สกฺกตฺวา สงฺฆรตนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ** ความเคารพพระสังฆรัตนะเป็นโอสถอันอุดมประเสริฐ **อาหุเนยฺยํ ปาหุเนยฺยํ** ควรเพื่อเป็นประโยชน์แก่ของต้อนรับ **สงฺฆเตเชน โสตฺถินา นสฺสนฺตุปทฺทวา สพฺเพ โรคา วูปสเมนฺตุ เต** อุปัทวะทั้งหลายจงหายไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจพระสังฆรัตนะ โรคทั้งสิ้นจงวิบัติไป จงสงบไป โรคทั้งสิ้นของท่านจงสงบไปด้วยอำนาจของพระสังฆรัตนะ สามข้อนี้นี่แหละเป็นหลักเป็นประธานสำคัญในพระพุทธศาสนา นี่เนื้อความของพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษาได้ความเท่านี้

ต่อแต่นี้จะอรรถาธิบายขยายความ เพราะเราท่านทั้งหลายหญิงชาย คฤหัสถ์บรรพชิตไม่ว่า มาบวชใหม่ ๆ เข้ามาเป็นอุบาสกใหม่ ๆ เข้ามาเป็นอุบาสิกาใหม่ ๆ ในพระพุทธ–ศาสนา หรือเก่า ๆ ก็ตาม จงพยายามให้ถูกแนวแผนแบบเดียวกัน ท่านแนะนำไว้นี่แหละเป็นหลักสำคัญวางไว้เป็นเนติแบบแผน ขึ้นสู่คัมภีร์ในท้ายสวดมนต์ของเจ็ดตำนาน หรือสิบสองตำนาน มีปรากฏอยู่ พระสงฆ์สวดมนต์ทุกเมื่อเชื่อวันก็ว่าได้ ท่านให้ท่องไว้ให้ขึ้นปากชำนาญใจ เป็นบรรทัดฐานที่ตั้งของการปฏิบัติของพระพุทธศาสนา ข้อต้นพุทธศาสนิกชนปฏิบัติพระพุทธศาสนา ท่านแนะนำให้เคารพพุทธรัตนะ เคารพธรรมรัตนะ เคารพสังฆรัตนะ สามอย่างนี้เป็นประเด็นของ **สกฺกตฺวา** ในบทนี้ ใน **ปกิณกะเทศนา**นี้ เคารพพุทธรัตนะ เคารพธรรมรัตนะ เคารพสังฆรัตนะนี้เป็นใจความ แล้วท่านแยกออกอีก การเคารพพุทธรัตนะเป็นยาอันอุดมอันประเสริฐ ยาอันอุดมอันประเสริฐทำอะไรให้แก่เรา ทำความสงบโรคภัยไข้เจ็บให้หมดได้ด้วยประการทั้งปวง นี้เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย นี่ส่วนพุทธรัตนะนี่เป็นข้อสำคัญ ก็ส่วนพระธรรมเล่า เมื่อเคารพพระธรรมรัตนะเป็นอย่างไรบ้าง เป็นโอสถอันอุดมประเสริฐดุจเดียวกัน **ปริฬาหูปสมนํ** เป็นเครื่องสงบระงับความกระวนกระวาย นั่นแน่ความกระวนกระวายนะ เราอยากได้สงบนัก เวลากระวนกระวายขึ้นมาแล้วก็ไม่สบายทีเดียว ไม่ว่ากระวนกระวายชนิดอะไร เมื่อถึงพระธรรมแล้วสงบหมด นี่ดีอย่างนี้ประเสริฐอย่างนี้ พระธรรมรัตนะ เคารพพระสงฆ์เล่าเป็นยาอันประเสริฐสุดดุจเดียวกัน แต่ว่า **ปริฬาหูปสมนํ อาหุเนยฺยํ ปาหุเนยฺยํ** ควรเพื่อของอันบุคคลนำมาบูชา ควรเพื่อสิ่งของอันบุคคลจัดไว้ต้อนรับ ของที่เขานำมาบูชานะ ควรแก่พระสังฆรัตนะแท้ ๆ ควรที่เขาจัดของไว้ต้อนรับ ควรแก่พระสังฆรัตนะแท้ ๆ ของคำนับล่ะของเช่นไร ของคำนับน่ะเป็นของสำคัญ เมื่อเขาแต่งงานบ่าวสาวกันใหม่ ๆ เจ้าสาวจะไปหาพ่อผัวแม่ผัว จะไปคำนับ

พ่อผัวแม่มัว ต้องแต่งของประณีตทุกสิ่งทุกอย่าง ภาชนะก็ประณีตทุกสิ่งทุกอย่าง สุดฝีมือที่จะประณีตได้ เอาไปคำนับพ่อผัวแม่ผัว นั่นแหละควรแก่พระสงฆ์แท้ ๆ ถวายพระสงฆ์ พระสงฆ์รับได้ ควรแก่พระสงฆ์แท้ ๆ ทีเดียว ของคำนับละ ของต้อนรับล่ะ ต้อนรับเมื่อเขาหมั้น เขานัดว่าจะหมั้นกับสาวละ เจ้าสาวก็แสดงสุดฝีมืออีก มีภาชนะชนิดใด มีเงินทองข้าวของชนิดใด มีเครื่องประณีตเท่าใด ก็มาแต่งต้อนรับทั้งหมดอีกเหมือนกัน นั่นแหละของที่เขามาจัดมาต้อนรับนะ ควรแก่พระสงฆ์แท้ ๆ ทีเดียว นี่ปรากฏอย่างนี้

แต่ว่าต้องรู้จัก**เคารพพระพุทธรัตนะ เคารพพระธรรมรัตนะ เคารพพระสังฆรัตนะ** จะเคารพกันท่าไหน นี่เป็นพิธีสำคัญนัก ถ้าเคารพไม่ถูกก็ไม่ได้เรื่อง ปฏิบัติศาสนาไปสักสิบปี ยี่สิบ สามสิบปี ก็ไม่ได้เรื่อง ถ้าเคารพพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะไม่ถูก

ที่เคารพพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะไม่ถูกนะ เคารพอย่างไรก็ไหว้นบเคารพบูชาอยู่อย่างนี้น่ะจะว่าไม่ถูกอย่างไร นั่นแหละไหว้นบเคารพก็จริงแหละ แต่ทว่าใจแกจะเชือนไปทางไหนก็ไม่รู้ ใจแกจะจรดไปตรงไหนก็ไม่รู้ ใจแกจะจรดลงไปถูกพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ หรือไม่ก็ไม่รู้ แกจะรู้หรือว่าพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ อยู่ที่ไหน แกจะไปจรดถูกอย่างไร นี้แหละ หมดทั้งพระทั้งเณรเดี๋ยวนี้แหละจรดถูกไม่กี่คนหรอกหนา จรดไม่ถูกก็เคารพไม่ถูก เมื่อรู้ว่าเคารพพุทธรัตนะ เอาใจสอดลงไปตรงไหนก็ไม่รู้ เคารพธรรมรัตนะ เอาใจสอดลงไปตรงไหนก็ไม่รู้ เคารพสังฆรัตนะ เอาใจสอดลงไปตรงไหนก็ไม่รู้ นี่คอยกำหนดไว้ในใจนะ แล้วจะชี้แจงแสดงว่าต้องสอดตรงนั้นต้องสอดตรงนี้ ทำท่านั้นทำท่านี้ ให้เข้าใจทีเดียว เพราะวันเข้าพรรษาเรามาอยู่ใหม่ เริ่มต้นปฏิบัติจริงจังกันละ จะเอาจริง นี่ในทางพระพุทธศาสนาจริง ๆ ไม่ให้ทุกข์เข้ามาแทรกสิง ไม่เอาความเหลวไหลละ ตั้งอกตั้งใจทำกันจริง ๆ ทำกันจริงต้องเคารพพุทธรัตนะให้ถูกพุทธรัตนะจริง ๆ เคารพธรรมรัตนะให้ถูกธรรมรัตนะจริง ๆ เคารพพระสังฆรัตนะให้ถูกสังฆรัตนะจริง ๆ เมื่อถูกจริงเข้าแล้วละก็ระงับทุกข์ ระงับภัย ระงับโรค จริง ๆ นะ

อุปัทวะทั้งหลายหายไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจพุทธรัตนะ ทุกข์ทั้งสิ้นย่อมดับย่อมสงบไปถึงความสวัสดี ด้วยอำนาจธรรมรัตนะนั้น **สพฺเพ ภยา วูปสเมนฺตุ เต** อุปัทวะทั้งหลายย่อมสงบ ย่อมหายไป โดยความสวัสดี ภัยทั้งสิ้นย่อมสงบไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจธรรมรัตนะ ภัยนี่ใครก็กลัวนัก เมื่อเคารพถูกจริง ๆ เข้าละก็ อุปัทวะทั้งหลายย่อมหายไป ถึงความสวัสดีด้วยอำนาจธรรมรัตนะ ด้วยอำนาจสังฆรัตนะ โรคของท่านทั้งสิ้นย่อมดับไปสงบไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจสังฆรัตนะ นี่เป็นข้อสำคัญ สงบทุกข์ ระงับทุกข์ ระงับภัย ระงับโรค หายไปหมด ท่านประเสริฐอย่างนี้ นี่เป็นที่ต้องการของเรานักหนาทีเดียว

ใคร ๆ ก็ต้องการ ยิ่งคนแก่คนเฒ่าก็ต้องการนัก ย่อมระงับโรคได้ คนหนุ่มคนสาวต้องการนัก ระงับโรคระงับภัยได้ ทั้งแก่ทั้งเด็กทั้งหนุ่มทั้งสาวเขาต้องการนัก เพราะระงับทุกข์ได้ ใครก็ไม่ชอบทุกข์ ชอบแต่สุข ทุกข์อย่างนี้ภัยอย่างนี้มันสำคัญนัก โดนใครเข้าละก็หน้าเบ้เข้าทุกคน หน้าบอกบุญไม่รับ ชักรูปขึ้นมาดูตัวเองก็เกลียดตัวเอง ถ้าไปโดนทุกข์โดนภัยเข้าแล้ว เหตุนี้จะหมดทุกข์ หมดภัย หมดโรค ไปได้ ต้องอาศัยเคารพพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะจริง ๆ

เคารพต่อท่านได้ต้องเอาใจจรดตรงไหนนะ **เคารพพุทธรัตนะ**เราจะต้องเอาใจนั้นวางให้ถูกส่วน ภิกษุก็ดี สามเณรก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาก็ดี **เคารพพุทธรัตนะต้องเอาใจวางให้ถูกส่วน ไว้กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพุทธรัตนะ** ถ้าว่าถูกกลางดวงธรรม ที่เป็นเป้าหมายใจดำมีอยู่ตรงนั้น เอาไปตั้งดิ่งอยู่ตรงนั้นแหละ ธรรมกายก็แจ่มใส ใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า สะอาดสะอ้านเป็น **สงฺขสุทฺธนี** ไม่ราคีเลยทั่วสกลกาย ในพุทธรัตนะนั้นใจก็หยุดนิ่ง นี่แหละ **สกฺกตฺวา พุทฺธรตนํ** เป็นอย่างนี้ นี่**สกฺกตฺวา พุทฺธรตนํ**

สกฺกตฺวา ธมฺมรตนํ ล่ะ **เคารพพระธรรม**บ้าง ก็ถูกพระธรรมอยู่แล้ว ที่ไปหยุดนิ่งอยู่กลางดวงธรรมนั่นถูกพระธรรมอยู่แล้ว กลางดวงธรรมทีเดียว พระธรรมที่จะเป็นอยู่ได้เจริญอยู่ได้ก็ต้องอาศัยธรรมรัตนะดวงนั้น **ถ้าหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมรัตนะแล้วก็ได้ชื่อว่าเคารพพุทธรัตนะด้วย พระธรรมรัตนะด้วย**

ก็สังฆรัตนะเล่า ก็แบบเดียวกัน สังฆรัตนะคือธรรมกายละเอียด อยู่ในกลางดวงธรรมรัตนะนั้น ที่ไปเคารพนิ่งอยู่นั้นก็ตัว**สังฆรัตนะนั่นแหละเป็นตัวไปหยุดนิ่งอยู่นั่น**ตัวสังฆรัตนะทีเดียว ธรรมกายละเอียดทีเดียว ธรรมกายละเอียดไปหยุดนิ่งอยู่ทีเดียวนั้นตัวสังฆรัตนะแท้ ๆ **ที่เดียวกันนั้นเองแหละ เคารพพุทธรัตนะ เคารพธรรมรัตนะ เคารพสังฆรัตนะ** ถ้าว่าเคารพอย่างนี้ละก็ ถามดูเถอะพวกมีธรรมกายนั่น เป็นอย่างไรบ้าง ทุกข์สงบไหม ภัยสงบไหม โรคสงบไหม สบายใจเย็นใจอิ่มใจปลาบปลื้ม ใจตื้นใจเต็มทีเดียว แช่มชื่นตื้นเต้นผ่องใสทีเดียว ให้รู้จักหลักอันนี้นะ รู้จักอันนี้เสียแล้ว ก็จะแสดงวิธีเคารพพุทธรัตนะ เคารพธรรมรัตนะ เคารพสังฆรัตนะ เป็นลำดับไป

สกฺกตฺวา พุทฺธรตนํ กระทำความเคารพพุทธรัตนะ รัตนะเขาแปลว่าแก้ว ไม่ใช่เหลว ๆ ไหล ๆ ไม่ใช่เป็นของไม่มี เคารพกันเซ่อกันไปอย่างนั้นเมื่อไร ท่านเป็นองค์ทีเดียวเป็นองค์อย่างไร เราเป็นหญิงก็ดี เป็นชายก็ดี เป็นคฤหัสถ์บรรพชิตไม่ว่า เราเคยนอนฝันไหมล่ะ เคย เคยเห็นไอ้กายที่ฝันออกไปนั้นไหมล่ะ เคยเห็นไอ้กายที่ฝันรูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไร เหมือนท่านอย่างนี้แหละ เหมือนตัวท่านอย่างนี้แหละ นุ่งห่มก็เป็นอย่างนี้แหละ

แต่พอตื่นขึ้นแล้ว เดี๋ยวนี้กายที่ฝันมันไปอยู่อย่างไร ไม่มีใครรู้กัน พอตื่นขึ้นแล้วไม่รู้ว่ามันไปไหน หายเข้ามาในกายมนุษย์เสียแล้ว ไม่รู้ว่ากายฝันไปอยู่ที่ไหน ไม่รู้จริง ๆ ไม่รู้แท้ทีเดียว จะให้ตามจริงไม่ถูกว่ามันอยู่ที่ไหน ฝันไปแล้วก็ปรากฏทีเดียว มามีตัวป้อล่ออยู่ ทำเรื่องของฝันเป็นที่เป็นทางของมัน พอมันเลิกฝันแล้ว ตื่นขึ้นแล้ว ก็เป็นกายมนุษย์เสียแล้ว กายที่ฝันไปอยู่ที่ไหน นี่มันลึกลับอย่างนี้เห็นไหมล่ะ นี่มันลึกลับอย่างนี้ ที่จะเอาใจไปจรดถูกพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ไม่ใช่เป็นของง่าย เป็นของยากทีเดียว ถ้าว่าคนไม่สนใจจริง ๆ จรดไม่ถูกทีเดียวละ พูดอย่างนี้ไม่รู้เรื่อง แสดงอย่างนี้ก็ไม่รู้เรื่องเสียด้วย เพราะไม่สนใจ เพราะทำไม่ถูก มันก็ไม่สนใจด้วย เพราะใจหยาบ กิเลสมันหนาเกินไปไม่อยากสนใจ ไม่อยากให้ถูกพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ กลัวกิเลสมันจะหมดเสียมันเป็นเสียอย่างนั้น กิเลสคนมันเป็นอย่างนั้น เพราะเหตุนั้น การที่เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะนี่นะไม่ใช่เป็นของง่าย วัดปากน้ำสอนตรง ๆ เสนอตรง ๆ บอกโต้ง ๆ ชัด ๆ ไม่ได้ปิดไม่ได้บังอย่างหนึ่งอย่างใด ไม่ได้ซ่อนเร้นเลย เพราะเหตุว่าพระรัตนตรัย พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เป็นของกลาง ไม่ใช่เป็นของใคร ใครก็มีด้วยกันทุกคน หญิงก็มี ชายก็มี เด็กเล็กมีด้วยกันทั้งนั้น

จะเข้าถึงพุทธรัตนะเป็นอันดับไปนา ตั้งใจฟังให้แน่นอน ตั้งใจให้ถูกนา **ต้องเอาใจหยุดตรงศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์** เมื่อเราบริสุทธิ์ดังแสดงแล้วตั้งแต่วันวานนี้ บริสุทธิ์กายวาจาใจ ไม่มีร่องเสียเลย เราอยู่ข้างซีกที่บริสุทธิ์ทีเดียว ข้างขวา ข้างซ้ายไม่ไปละ ไปซีกข้างถูก ไม่ไปซีกข้างผิด ซีกข้างบริสุทธิ์สนิททางพระ ทางมารไม่ไป ชั่วไม่มีเลยเท่าเส้นขนปลายขน แต่พอเช่นนั้นแล้วก็เอาใจหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ กลางดวงของมนุษย์ นี่เป็นดวงจริง ๆ นะ ใส เท่าฟองไข่แดงของไก่ตั้งอยู่กลางกาย สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย สะดือทะลุหลังขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึง ขวาทะลุซ้ายขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึง เอาให้ตรง ตรงกลางจรดกัน ตรงนั้นเรียกว่ากลางกั๊ก **กลางกั๊กนั่นแหละ ถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์** ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ ใจกายมนุษย์เข้าจรดดังนี้ ใจบริสุทธิ์ดังนี้ ใจจรดอยู่กลางกั๊ก ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่นแหละ ถ้าใจไปจรดตรงกลางถูกเข้าแล้วละก็ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายนั้นเด่นให้เป็นกายมนุษย์นั่นแหละ ถ้าว่าถึงถูกส่วนเข้าแล้ว จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด สองเท่าฟองไข่แดงของไก่ หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดแบบเดียวกัน ถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ สามเท่าฟองไข่แดงของไก่ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์นั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้า

ถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด สี่เท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียดนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม ห้าเท่าฟองไข่แดงของไก่ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด หกเท่าฟองไข่แดงของไก่ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียดนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม เจ็ดเท่าฟองไข่แดงของไก่ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด แปดเท่าฟองไข่แดงของไก่ เป็นชั้น ๆ เข้าไปอย่างนี้ นี่เข้าไปละ เข้าไปเป็นชั้น ๆ อย่างนี้ จำเสียให้แน่ทีเดียว เข้าไปอย่างนี้ จิตอย่างนี้เข้าไปถูก ไปถูกพุทธรัตนะทีเดียว

พอเข้าไปถูกส่วนดังนี้แล้ว แน่นอนแล้ว นิ่งอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียดนั่นแหละพอถูกส่วนเข้า **เข้าถึงกายธรรม** ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายใหญ่เท่าหน้าตักธรรมกาย วัดผ่าเส้นศูนย์กลางเท่าหน้าตักธรรมกาย กลมรอบตัว หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้ว จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้ธรรมกายละเอียดนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดา ๕ วา ผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดานั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดาละเอียด วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๑๐ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดาละเอียดนั่นแหละ ถูกส่วนเข้าก็จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระสกทาคา วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๑๐ วา กลมรอบตัวเท่ากัน หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกทาคานั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระสกทาคาละเอียด วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๑๕ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระสกทาคาละเอียดนั่นแหละ ถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคา วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๑๕ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคานั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคาละเอียด วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคาละเอียดนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัต วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัตนั่นและ พอถูก

ส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัตละเอียด วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๓๐ วา กลมรอบตัว นี่เสร็จกิจในพระพุทธศาสนา พระสมณโคดมสั่งสอนแค่นี้ ถ้าแค่นี้ละก็ต่อแต่นั้นก็เรียนชั้นสูงต่อไป ถ้าว่าสอนแค่นี้แล้วเป็นปล่อยตัวได้ พึ่งตัวได้แล้ว นี่วัดปากน้ำสอนแค่นี้เหมือนกัน แต่ยังเหาะเหินเดินอากาศไม่ได้ มารมันยังขวางอยู่ หลักสำคัญแค่นี้ เมื่อรู้จักหลักนี้แล้วละก็ นี่แหละ **เข้าถึงธรรมกายแล้ว เรียกว่า เคารพพระรัตนตรัยนะ** เป็นลำดับเข้าไปอย่างนี้นะ ทีนี้รู้จักหลักละ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ เป็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด เป็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ เป็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ก็มีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม มีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด มีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม มีกายอรูปพรหมละเอียด กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด นี่ ๘ ดวงแล้ว พอถึง ๘ ดวง ก็กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด ก็มีดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายเท่าหน้าตักธรรมกาย กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ก็ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัว จนกระทั่งถึง ๓๐ วา นี่ขึ้นไปอย่างนี้ นี่หลักสำคัญจะเคารพพุทธรัตนะนั้น ต้องให้ถูกหลักดังนี้ เริ่มต้นทีเดียวยังไม่ถูกพุทธรัตนะ จะถูกพุทธรัตนะไม่ได้ ต้องเลย ๘ ดวงขึ้นไปก่อนจึงจะถูกพุทธรัตนะ เริ่มต้นทีเดียวต้องเข้าไปดังนี้ ทำใจหยุดนั่ง นอน เดิน ยืน ขี้ เยี่ยวไม่รู้ให้หยุด บังคับให้หยุด ขี้ก็ช่าง เยี่ยวก็ช่าง นั่งก็ช่าง นอนก็ช่าง เดินก็ช่าง เวลาตื่นแล้วก็ตั้งกันเป๊งเชียวละ ถ้าไม่หยุดไม่ยอมกัน นี่อย่างนี้ อย่างนี้เรียกว่าปฏิบัติศาสนาจริงกันละ ไม่ท้อแท้ไม่ป้อแป้กันละ แข็งแกร่งทีเดียว วางใจให้หยุดก็กเชียว พอหยุดก็กได้แล้วละ เอาละคราวนี้ ตั้งแต่หยุดไปทีเดียว นี่แหละ ตั้งไปหยุดไปจนกระทั่งถึง ๘ กาย แบบเดียวกันหมด ไม่ได้มีทางอื่นเคี้ยวคดไปอย่างหนึ่งอย่างใดเลย

ที่พระองค์ทรงรับสั่งให้องคุลิมาร **สมณะหยุด ๆ ๆ** หมดรสหมดฤทธิ์เข้าแล้ว พระองค์ทรงเหลียวพระพักตร์มาว่า **สมณะหยุดแล้วท่านไม่หยุด** แน่ คำว่าหยุดอันนี้ตั้งแต่ต้นจนพระอรหัตทีเดียว หยุดอันเดียวนี่ หยุดในหยุด หยุดในหยุดนะ หยุดกลางของหยุด หยุดกลางของหยุดอย่างนั้นแหละ นี่เป็นตัวจริงอย่างนี้ หยุดกลางของหยุด ๆ ๆ ๆ ถ้าว่าไม่หยุดเลยไม่ถูกศาสนาสักนิดหนึ่ง **ถ้าว่าหยุดเวลาไรถูกศาสนาเวลานั้น** ถ้าว่าหยุดเวลาไร**ถูกพุทธรัตนะเวลานั้น** ถ้าว่าหยุดเวลาไร**ถูกธรรมรัตนะเวลานั้น** ถ้าว่าหยุดเวลาไร**ถูก**

สังฆรัตนะเวลานั้น ถ้าว่าไม่หยุดแล้ว ก็ไม่ถูกพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ อย่างแน่ทีเดียว ไม่ต้องสงสัยละ อย่าไปโทษใครเลย โทษตัวเอง โทษใครก็ไม่ได้ โทษตัวของตัวเอง คนอื่นเขาหยุดได้ ตัวหยุดไม่ได้ ก็โทษตัวเอง โทษคนอื่นไม่ได้ จะไปเวรให้ใครก็ไม่ได้ ต้องว่าตัวเองโทษตัวเองทีเดียว ภิกษุสามเณรบางรูปอยากได้ธรรมเต็มที อุตส่าห์พยายามทำใจให้หยุดนิ่ง หยุดหนักเข้า บางทีมันไม่หยุด ทำไปเท่าไร ๆ ก็ไม่หยุด บ่นแต่ไม่หยุดนั่นแหละ จนกระทั่งทำไม่เป็นเสียเลย บางท่านทำประเดี๋ยวเดียวเป็นเสียแล้ว เป็นเรื่องไปทีเดียว อย่างกับผู้ที่เทศน์นี้ เคยเป็นอุปัชฌาย์บวชให้เขา สามเณรบางรูป ภิกษุบางรูป พอปรารภบวช พอปรารภผมก็เป็นทีเดียว เอาผมมาพิจารณาทีเดียว ทำใจให้หยุด ผมเป็นนิมิตสมาธิทีเดียว พอบอกให้เท่านั้นแหละแกเห็นทีเดียว เห็นผมทีเดียว เห็นผมแล้วก็ อ้าวผมน่ะมันเป็นอย่างไร รูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไร ประมาณบอกถูกละ โคนไปทางไหน ปลายทางไหน สีสรรวรรณะเป็นอย่างไร บอกถูกละ นิ่งเข้ากลางผมนั่นแหละ ประเดี๋ยวเดียวผมแปลงสี ประเดี๋ยวเดียวเป็นดวงใสเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ประเดี๋ยวเดียวพอบอกขาดคำเป็นแล้ว ท่านองค์นั้นเป็นแล้ว อ้าวเป็นอยู่กลางดวง อยู่กลางดวงนั่น พอหยุดก็ให้อยู่กลางดวงนั่น กลางดวงใสเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์นั่น กลางดวงนั่นแหละมีรอยอยู่นิดหนึ่ง เท่าปลายเข็ม ปลายจรดนั่นแหละที่ตั้งของใจ ถ้าดำอยู่ละก็มารตั้งเสียแล้ว **ถ้าว่าบริสุทธิ์แล้วละก็เป็นของพระแท้ ๆ ถ้าดำอยู่แล้วละก็มารมันตั้งเสียแล้ว มารมายึดเป็นเจ้าของเสียแล้ว ถ้าว่าใสสะอาดแล้วก็นั่นเป็นของพระแท้ ๆ** ใจต้องนิ่งอยู่ที่เดียว ที่รอยหยุดของกลางดวงเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ รอยใสนั่นเป็นกลางหยุด หยุดอยู่กลางนั่น หยุด พอหยุดถูกส่วนเข้าเท่านั้น หยุด อ้ายลักษณะที่หยุดน่ะ ซ้าย ขวา หน้า หลัง ล่าง บน นอก ใน ไม่ไปละ หยุดที่กลางนั่น กลางของกลาง ซ้าย ขวา หน้า หลัง ล่าง บน นอก ใน ไม่ไป กลางของกลาง ๆ ๆ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีลทีเดียว เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์เหมือนกัน หยุดในกลางดวงศีล ก็มีรอยหยุดอีกเหมือนกัน หยุดอยู่ที่เดียว หยุดในหยุด กลางของกลาง ๆ ๆ พอหยุดก็เข้ากลางใจที่หยุดเชียว กลางของกลาง ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงสมาธิทีเดียว หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดเชียว กลางของกลาง ๆ ๆ ซ้าย ขวา หน้า หลัง ล่าง บน นอก ใน ไม่ไป กลางของกลาง ๆ ๆ ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงปัญญา หยุดอยู่ศูนย์กลางของดวงปัญญา เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง ๆ ๆ ปฏิบัติไม่ถูกหลักแล้วนานเชียวกว่าจะได้ ถ้ารู้จักหลักแล้วประเดี๋ยวเดียว พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นเห็นดวงปัญญาหยุดอยู่กลางดวงปัญญา ที่รอยหยุด พอใจหยุดก็กลางของกลาง ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ รอยที่หยุด

มีอีกทีเดียว แบบเดียวกัน พอใจหยุด ก็กลางของใจที่หยุด กลางของกลาง ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะอีกทีเดียว หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะอีก พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุด กลางของกลาง ๆ ๆ **พอถูกส่วนเข้าก็เห็นกายฝัน** แล้วนั่น กายฝันนี่เองอยู่ในกลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ อยู่นี่เอง เมื่อก่อนข้าไม่รู้จัก เมื่อข้าฝันแล้วก็หายไป ข้าไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน เจ้าอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนี่เอง พอเข้าถูกส่วนเข้าแล้วเป็นเรื่องไป ไปอย่างนี้แหละ

คราวนี้พอใจกายมนุษย์ละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์แบบเดียวกัน เห็นดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ พอถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะก็เห็นกายทิพย์

หยุดอยู่กลางกายทิพย์อีกแบบเดียวกันอีก หยุดอยู่กลางกายทิพย์ เข้ากลางของหยุดหนักเข้าไป พอถูกส่วนเข้าเห็นดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงตลอดขึ้นไปถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายทิพย์ละเอียด

หยุดอยู่กลางกายทิพย์ละเอียดอีกแบบเดียวกัน พอถูกส่วนเข้าเห็นดวง ๕–๖ ดวงนั่นถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ก็เห็นกายรูปพรหม

หยุดอยู่กลางกายรูปพรหมอีก พอถูกส่วนเข้าเห็นดวงทั้ง ๖ นั้นอีก ถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายรูปพรหมละเอียด

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียดอีก พอถูกส่วนเข้าแบบเดียวกันเข้าถึง ๖ ดวง ถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายอรูปพรหม

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม พอถูกส่วนเข้าเห็นดวงทั้ง ๖ ดวงถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายอรูปพรหมละเอียด

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียดอีก พอถูกส่วนเข้าเห็นดวงทั้ง ๖ อีก หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะเห็นกายธรรม รูปเหมือนพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย วัดผ่าเส้นศูนย์กลางเท่าหน้าตักธรรมกาย กลมรอบตัว ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั่น มีธรรมกายละเอียด หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูม

แค่นี้แหละ ถูกละพุทธรัตนะ นั่นแหละเข้าถูก เรียกว่า เคารพพุทธรัตนะถูก เข้าแล้วถูกพุทธรัตนะทีเดียว เคารพธรรมรัตนะถูก เข้าแล้วเห็นดวงธรรมรัตนะทีเดียว เคารพสังฆรัตนะถูก เข้าแล้วเห็นธรรมกายละเอียดทีเดียว นี่ในบท **สกฺกตฺวา** ประสงค์แค่นี้ ประสงค์แค่นี้ นี่ตัวจริงเป็นอย่างนี้ เมื่อรู้จักตัวจริงอย่างนี้แล้ว เคารพให้ถูกอย่างนี้นะ ถ้า

เคารพถูกอย่างนี้แล้ว บาลีบอกอานิสงส์ทีเดียว **สกฺกตฺวา พุทฺธรตนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ** ใครเข้าไปถึงละก็ ดังโอสถอันอุดมประเสริฐทีเดียว ดังโอสถอันอุดมประเสริฐทีเดียว ลวกไข้ที่กำลังดิ้นขวักไขว่ ๆ พออึกเข้าเท่านั้นหลับเรียบสบายใจ เย็นฉ่ำ โรคภัยไข้เจ็บหายหมดนั่นระงับเสียอย่างนั้น **พอถึงพุทธรัตนะเท่านั้นแหละ ความร้อนด้วย ราคะ โทสะ โมหะ ด้วยทุกข์ด้วยภัย ด้วยโรคต่าง ๆ หายเป็นปลิดทิ้งหมด** หายอย่างนั้น หายอย่างไรโรคหายอย่างนั้นจริง ๆ จัง ๆ อย่างนี้ ท่านจึงได้วางตำราไว้ **โอสถํ อุตฺตมํ วรํ หิตํ เทวมนุสฺสานํ** เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย มนุษย์เข้าถึงแล้วต้องเป็นแบบเดียวกัน เทวดาเข้าถึงแล้วก็เป็นแบบเดียวกัน พุทธรัตนะนี่แบบเดียวกันหมด รสชาติแบบเดียวกันหมด ปรากฏอย่างนี้นี่เข้าจึงเรียกว่าเป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย **พุทฺธเตเชน โสตฺถินา นสฺสนฺตุปทฺทวา สพฺเพ ทุกฺขา วูปสเมนฺตุ เต** อุปัทวะทั้งหลายหายไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจพุทธรัตนะทุกข์ทั้งสิ้นของท่านย่อมสงบไปด้วยอำนาจพุทธรัตนะ สงบจริง ๆ เมื่อไปถึงเข้าแล้วสงบจริง ๆ ถามพวกธรรมกายดูได้ พวกธรรมกาย ถามได้ สงบจริง ๆ อย่างนี้นี่อานิสงส์เคารพพุทธรัตนะ

เคารพพระธรรมก็ได้ ถ้าถึงพระธรรมก็แบบเดียวกัน คล้ายกัน **สกฺกตฺวา ธมฺมรตนํ** เคารพพระสัทธรรม เคารพพระธรรมรัตนะ **ปริฬาหูปสมนํ พอถึงธรรมรัตนะเข้าเท่านั้นแหละ ความเร่าร้อนสงบ ความเร่าร้อนสิ้น เร่าร้อนด้วยเพลิงราคะ โทสะ โมหะ ดับหมดไม่เหลือเลย** ทุกข์อันหนึ่งอันใดหายหมด เข้าถึงธรรมรัตนะเสียแล้วความเร่าร้อนไม่มีเลย เย็นฉ่ำหมดทั่วทั้งร่างกายสบายทีเดียว นี่อานิสงส์บอกไว้ว่าเป็นอย่างนี้ เมื่อถึงเข้าแล้วเป็นอย่างนี้ทีเดียว **ปริฬาหูปสมนํ ธมฺมเตเชน โสตฺถินา นสฺสนฺตุปทฺทวา** อุปัทวะทั้งหลายย่อมหายไปโดยความสวัสดีด้วยเดชของพระธรรม ภัยทั้งสิ้นของท่านย่อมสงบไปโดยความสวัสดีด้วยเดชของพระธรรม มาถึงพระธรรมเข้าแล้ว จริง ๆ อย่างนี้ ถามดูได้ สอบดูได้ พวกที่ได้ธรรมกาย ผู้ที่ถึงนะ ไม่ต้องไปถามใครละ ใครได้ ใครถึง ถามได้ทีเดียว เดี๋ยวนี้ในวัดปากน้ำมีธรรมกาย ๑๕๐ กว่าคน เป็นผู้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะแล้ว

ส่วนสังฆรัตนะเล่าเมื่อเข้าถึงแล้ว เข้าถึงสังฆรัตนะ **อาหุเนยฺยํ ปาหุเนยฺยํ** เข้าถึงสังฆรัตนะแล้วก็แช่มช้อยทีเดียว ควรเพื่อของนำมาต้อนรับ ของนำมาถวาย ควรเพื่อของที่เขาจัดไว้ต้อนรับ ควรทั้งสองประการ นำมาถวายก็ควร ต้อนรับก็ควร ควรทั้งสองนัย **อาหุเนยฺยํ ปาหุเนยฺยํ สงฺฆเตเชน โสตฺถินา นสฺสนฺตุปทฺทวา สพฺเพ โรคา วูปสเมนฺตุ เต** อุปัทวะทั้งหลายย่อมหายไปด้วยอำนาจสังฆรัตนะ โรคทั้งสิ้นของท่านย่อมสงบไปโดยความสวัสดีด้วยอำนาจของพระสงฆ์

มีอานิสงส์บอกไว้ ด้วยอำนาจพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เป็นดังนี้ ไม่ต้องสงสัยละ ไม่ต้องสงสัยทีเดียว เมื่อรู้จักหลักอันนี้ เป็นหลักจริงของพุทธศาสนา พุทธศาสนาท่านบอกตรง ๆ ไว้อย่างนี้ บัดนี้ วัดปากน้ำสืบเอามาใช้แล้ว เป็นธรรมกาย ๑๕๐ กว่า รสชาติเขารู้กันแล้ว เขาพูดกันได้เป็นเสียงเดียวกัน รสชาติเป็นเสียงเดียวกัน ให้ทำเป็นอย่างนี้นะ ถ้าทำเป็นอย่างเขาแล้วละก็ ก็เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ถูกส่วนเข้าดังนี้ละก็ **พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนก็พูดได้นะ อยู่นิพพานก็ไปได้ พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนไปได้หมด หรือจะอาราธนามาที่นี่ก็ได้ เดี๋ยวนี้ก็ได้ทีเดียว** นี่เป็นหลักจริง เป็นหลักจริงอย่าทอดทิ้ง ให้เอาใจใส่ทุกถ้วนหน้า

ที่ได้ชี้แจงแสดงมาตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษาตามมตยาธิบายพอสมควรแก่เวลา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺตุ เต** ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแด่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมุติว่ายุติ-ธรรมิกถา โดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๘. สัจจกิริยคาถา

๒๓ กรกฎาคม ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺสฯ (๓ ครั้ง)

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ
พุทฺโธ เม สรณํ วรํ
เอเตน สจฺจวชฺเชน
โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา
นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ
ธมฺโม เม สรณํ วรํ
เอเตน สจฺจวชฺเชน
โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา
นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ
สงฺโฆ เม สรณํ วรํ
เอเตน สจฺจวชฺเชน
โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา
เย จ อตีตา สมฺพุทฺธา
เย จ พุทฺธา อนาคตา
โย เจตรหิ สมฺพุทฺโธ
พหุนฺนํ โสกนาสโน
สพฺเพ สทฺธมฺมครุโน
วิหรึสุ วิหาติ จ
อถาปิ วิหริสฺสนฺติ
เอสา พุทฺธาน ธมฺมตา
ตสฺมา หิ อตฺตกาเมน
มหตฺตมภิกงฺขตา
สทฺธมฺโม ครุกาตพฺโพ
สรํ พุทฺธาน สาสนนฺติฯ

ณ บัดนี้จักได้แสดงธรรมิกถา แก้ด้วย**สัจจกิริยคาถา** วาจาเครื่องกล่าวในกาลกระทำสัจ เรียกว่าสัจจกิริยคาถา วาจาเครื่องกล่าวในกาลกระทำสัจนั้น สัจจะต้องแสวงหาความจริง หญิงก็ดี ชายก็ดี ถ้าว่าเป็นคนจริงอยู่แล้ว ก็ได้ชื่อว่าเป็นคนมีสาระแก่นสาร หรือภิกษุสามเณรก็ดี ถ้าว่าเป็นภิกษุสามเณรที่จริงอยู่แล้ว ก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีสาระแก่นสารจริง นี่แหละเป็นที่มั่นหมายของพระศาสดาจารย์ทุก ๆ พระองค์ ที่ล่วงไปแล้วมากน้อยเท่าใดสำเร็จด้วยความจริงทั้งนั้น ที่จะมาในอนาคตกาลภายภาคหน้าเท่าใดก็สำเร็จด้วยความจริง ซึ่งปรากฏอยู่ในบัดนี้ก็สำเร็จด้วยความจริง ความจริงอันนี้แหละ หญิงชายคฤหัสถ์บรรพชิตทุกทั่วหน้า ควรให้มีในสันดานของอาตมา ถ้ามีความจริงอยู่แล้ว ถึงจะแก่เฒ่าชราสักเท่าใดก็ตามเถิด ได้ชื่อว่าเป็นคนมีแก่นสาร ถึงจะตั้งอยู่ในปานกลางก็ได้ชื่อว่าเป็นคนมีแก่นสาร ถึงจะตั้งอยู่ในวัยเป็นเด็ก ก็ได้ชื่อว่าเป็นคนมีแก่นสาร ความจริงอันนี้ เป็นบารมีของพระพุทธเจ้า ที่ได้สั่งสมอบรมมาทุก ๆ พระองค์ จะเว้นเสียสัก

พระองค์หนึ่งไม่ได้เลย เว้นความจริงแล้วเป็นอันไม่สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าทีเดียวอย่างแน่นอน เหตุนี้เราท่านทั้งหลาย หญิงชายคฤหัสถ์บรรพชิตทุกทั่วหน้า เมื่อรู้จักหลักที่จริงนั่นเป็นอย่างไร ตามวาระพระบาลีท้าย ยกขึ้นเป็นตำรับตำรา **นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ** ที่พึ่งอื่นของเราไม่มี **พุทฺโธ เม สรณํ วรํ** พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยการกล่าวสัจนี้ **โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา** ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ **นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ** ที่พึ่งอื่นของเราไม่มี **ธมฺโม เม สรณํ วรํ** พระธรรมเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยความสัจนี้ **โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา** ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ **นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ** ที่พึ่งอื่นของเราไม่มี **สงฺโฆ เม สรณํ วรํ** พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยความกล่าวสัจนี้ **โสตฺถิ เต โหตุ สพฺพทา** ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

นี่เนื้อความของพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษาได้ความเท่านี้ นี่เป็นหลักสำคัญที่จะแสดงสัจจกิริยคาถานี้เพราะเนื่องมาจากสัปดาห์ก่อน ๆ โน้น สัปดาห์ต้นวันอังคารเมื่อเข้าพรรษาแสดงถึงธรรมที่ขาว กับธรรมดำ ซีกดำให้ละเสีย ซีกขาวให้เจริญต่อไป **ซีกดำเป็นปหาตัพพธรรม ซีกขาวเป็นภาเวตัพพธรรม** และให้พิจารณากายวาจาใจของตนด้วยตนของตนเอง ไม่มีชั่วด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ตัวเองพินิจพิจารณาแล้วว่าเสียหายพิรุธอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ คนอื่นจะพินิจพิจารณาด้วยใจของตน หาความเสียหายไม่ได้ แม้ทั้งตนและบุคคลอื่น ทั้งพินิจพิจารณาด้วยปัญญาด้วย ก็ไม่เห็นความพิรุธเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใด เห็นความดีชัด ๆ นั่นแหละ ให้รักษาความดีอันนั้น ไม่ให้กระจัดกระจาย ให้แน่นอนในขันธสันดาน นี่ในขั้นต้นเมื่อเข้าพรรษา กัณฑ์ที่สองรองลงมา ให้เคารพพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ แล้วแสดงให้รู้จักพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ด้วย

วันนี้ ในสัจจกิริยคาถานี้ เพราะเราท่านทั้งหลายทุกทั่วหน้า อยากหาที่พึ่งกันนักที่ว่าไม่รู้ที่พึ่งจริงอยู่ที่ไหน ที่พึ่งจริงนี่แหละเป็นตัวสำคัญนัก เข้าใจว่าเงินเป็นที่พึ่ง ทองเป็นที่พึ่ง หาเงินหาทองไปแล้วก็ตาย ไม่เห็นติดตัวไปสักนิดเดียว หาเงินหาทองได้แล้วไม่ติดตัวไปเลย นี่เข้าใจว่าเงินทองเป็นที่พึ่งแล้วนะ บางพวกคิดไปอีกว่า เป็นตายก็ได้ภรรยาสักคนเถิด จะได้พึ่งพักพาอาศัยกันและกัน เอ้าพอได้ภรรยาแล้ว ได้ลูกอีกคนเถิดจะได้พึ่งพาอาศัยลูกต่อไป ผู้หญิงก็เช่นนั้น ได้สามีสักคนเถิดจะได้พึ่งสามีต่อไป พอได้สามีแล้ว ได้ลูกสักคนสองคนเถิด จะได้พึ่งลูกต่อไป แล้วลงท้ายเป็นอย่างไรบ้าง ถามท่านยายท่านตาดูบ้างซิ ท่านก็รู้หรอก ท่านบอกว่าเหลวทั้งนั้น ไม่ใช่ที่พึ่งจริงอะไรสักอย่างหนึ่ง

ที่พึ่งเลวเหลวไหลทั้งนั้น เหตุนี้แหละที่พึ่งแน่แท้แน่นอนทีเดียวนั้นพึ่งอื่นไม่ได้ พึ่งอื่นพระพุทธเจ้าไม่ทรงรับสั่งเลย รับสั่งว่าพึ่งตัวของตัวนี่แหละ ที่ทรงรับสั่งว่า **อตฺตาหิ อตฺตโน นาโถ** ตนนี่แหละเป็นเกาะ **อตฺตาหิ อตฺตโน นาโถ** ตัวนี้แหละเป็นที่พึ่งของตัว **สุทฺธิ ปจฺจตฺตํ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ** บริสุทธิ์ ไม่บริสุทธิ์เฉพาะตัว **นาญฺโญ อญฺญํ วิโสธเย** บุคคลอื่นทำบุคคลอื่นให้บริสุทธิ์ไม่ได้ ต้องตัวของตัวเองจึงได้ ตัวของตัวเองรักความบริสุทธิ์ก็ทำความบริสุทธิ์ของตัวได้ ตัวเองรักความบริสุทธิ์แต่ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัว ก็บริสุทธิ์ไม่ได้ ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัวก็ชื่อว่าไม่รักตัว ลงโทษตัวอย่างขนาดหนัก **เมื่อทำความบริสุทธิ์ให้แก่ตัวแล้ว ช่วยตัวเองอย่างขนาดหนัก** ทำความไม่บริสุทธิ์ใส่ตัว เหมือนเรามีผ้าที่สะอาดเอาของโสโครกมาประพรมเสีย ผ้านั้นเป็นอย่างไรบ้าง ผ้าที่สะอาดนั้นก็ดูไม่ได้ กลายเป็นของเลวเกวไป คนที่สะอาดคนที่ดี ๆ แท้ ๆ คนที่บริสุทธิ์แท้ ๆ ไปประพฤติชั่วเข้าเป็นอย่างไร ก็เหมือนผ้าเปื้อนสกปรกนั่นแหละ ใช้ไม่ได้ดุจเดียวกัน ต้องรักษาความสะอาดนั้นไว้ พระองค์ทรงรับสั่งว่า **อตฺตทีป อตฺตสรณา นาญฺญสฺสรณา ธมฺมทีปา ธมฺมสรณา นาญฺญสฺสรณา** ว่าตัวนี่แหละเป็นเกาะ ตัวนี้แหละเป็นที่พึ่งของตัว สิ่งอื่นไม่ใช่ ธรรมนั่นแหละเป็นเกาะ ธรรมนั่นแหละเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่ รับสั่งอย่างนี้ บัดนี้ในสัจจกิริยคาถาท่านยกขึ้นไว้ว่า **นตฺถิเม สรณํ อญฺญํ** ที่พึ่งอื่นของเราไม่มี **พุทฺโธ เม สรณํ วรํ** พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา อ้าวรู้หละ! พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา พระธรรมเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราแท้ ๆ แล้วจะคิดว่ากระไร พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราละ เราจะเอาใจเข้าจรดในรูปพระปฏิมากรนี่หรือ รูปพระประธานในโบสถ์นี่หรือ นั่นหรือคือพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน หรืออยู่ในตัวเรา หรือนอกตัวเรา คิดดูซิว่า พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน ที่เรานับถือพระพุทธเจ้า เอาหละ จะเอาใจไปเข้าที่ไหน จรดเข้าที่พระปฏิมากรนี่หรือ หรือนับถือพระธรรม พระธรรมเป็นที่พึ่งของเรานั่น เอาใจไปจรดในพระธรรมในตู้ ในใบลานนั่นหรือนับถือพระสงฆ์นั่นหรือ เอาใจไปจรดเข้าที่ตรงนุ่งเหลืองสมมตินี่แหละ หรือว่ากระไรกัน นึกดูซิ ท่านตาท่านยายเชียวนะ กล่าวเข้าอย่างนี้ละก็ ท่านตาท่านยายงง ที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังนั้นงง เอ! นี่จะเอาใจไปจรดที่ใดแน่ จึงได้ถูกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หรือโน้นเอาใจเข้าที่พระสิทธารถราชกุมารที่กรุงกบิลพัสดุ์ ผู้เป็นบุตรพระเจ้าสุทโทธนะ สิริมหามายา ที่ได้ดับขันธ์ปรินิพพานไปแล้วที่เมืองกบิลพัสดุ์โน้น ไปจรดเข้าที่พระพุทธเจ้าตรัสปฐมเทศนาธรรมจักกัปปวัตนสูตรนั่นหรือ หรือว่าเอาใจเข้าไปจรดเข้าที่พระปัญจวัคคีทั้ง ๕ หรือพระยสะ ๕๕ พระราชกุมาร

๓๐ ชฎิลพันสามรูปโน้น หรือ **พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ** หรือไม่อย่างนั้น หรือพระพุทธเจ้าอยู่ในตัว **พระพุทธเจ้า** แปลว่า**ตรัสรู้** ความรู้ในตัวของเรานี่แหละเป็นพระพุทธเจ้า อย่างนั้นหรือ หรือพระธรรมอยู่ในตัว ทำถูกทำจริงที่อยู่ในตัวนี่แหละ นั่นคือพระธรรม แล้วตัวของตัวที่รักษาความดีความถูกความจริงไม่ให้หายไป ความรู้นั่นไม่หายไป ที่รักษาไว้ได้นั่นหรือเป็นพระสงฆ์ อย่างนี้ก็เหลวทั้งนั้น เอาจริงไม่ได้เลย เอาหลักฐานไม่ได้ ไม่ใช่พระพุทธเจ้าอันประเสริฐ ไม่ใช่พระธรรมอันประเสริฐ ไม่ใช่พระสงฆ์อันประเสริฐ พระพุทธเจ้าอันประเสริฐนั่น มีจริง ๆ หนา แต่ว่าอยู่ในตัวของเรานี่แหละ **พระพุทธเจ้าเป็นเนมิตกนาม พระธรรมก็เป็นเนมิตกนาม พระสงฆ์ก็เป็นเนมิตกนาม ไม่ใช่พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ตัวพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะนั่นแหละ เป็นตัวจริง** ยืมให้บังเกิดเป็น **พุทฺโธ** ยืมให้บังเกิดเป็น**ธมฺโม** ยืมให้บังเกิดเป็น **สงฺโฆ พุทธรัตนะ**ยืมให้บังเกิดนั่น ไปตรัสรู้ธรรมทั้งสี่ เกิดสงฆ์เข้าประณามขึ้นเป็นเนมิตกนามเกิดขึ้นกับพระองค์ เป็น **พุทฺโธ พระธรรมรัตนะ**เล่า ได้**ทรงผู้ปฏิบัติไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว** รักษาผู้ปฏิบัติไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว เกิดสงฆ์ที่เป็นเนมิตกนามเกิดขึ้น เรียกว่า**ธมฺโม** นี่เป็นเนมิตกนามเกิดขึ้นอย่างนี้ ก็ส่วน**สังฆรัตนะ**เล่า**รักษาธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้าไว้ไม่ให้หายไป** ธรรมนั่นแหละอันพระสงฆ์ทรงไว้ ธรรมอันพระสงฆ์ทรงไว้ **สงฺเฆน ธาริโต** ธรรมอันพระสงฆ์ทรงไว้ ที่ท่านทรงธรรมไว้ได้นั่นแหละ เป็นเนมิตกนามเกิดขึ้น เรียกว่า**สงฺโฆ พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ**เกิดขึ้นเป็นเนมิตกนามเหมือนอย่างกับนาม **อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ วิชฺชา จรณสมฺปนฺโน สุคโต โลกวิทู อนุตฺตโร ปุริสทมฺมสารถิสตฺถาเทวมนุสฺสานํ** เป็นเนมิตกนามทั้งนั้น **สฺวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม สนฺทิฏฺฐิโก อกาลิโก เอหิปสฺสิโก โอปนยิโก ปจฺจตฺตํเวทิตพฺโพ วิญฺญูหิ** เป็นเนมิตกนามทั้งนั้น **สุปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ อุชุปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ ญายปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ สามีจิปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ** นี่เป็นเนมิตกนามทั้งนั้น ไม่ใช่ตัวจริง ตัวจริงนะ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ นั่นแหละที่เป็นที่พึ่งจริง ๆ อยู่ที่ไหน ท่านจะเอาใจไปจรดตรงไหนจึงจะถูกพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ จะจรดให้ถูกแท้ ๆ ละก็ **ในมนุษย์นี่แหละมีพุทธรัตนะ ทางไปถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะมีอยู่ในกายมนุษย์นี่ จะให้ถูกแท้ ๆ ต้องจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ในกายมนุษย์นี่แหละ เอาใจหยุดที่เดียว พอหยุดก็ถึกเข้า ก็ถูกพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะทีเดียว พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะไปทางนี้** นั่นก็จะถูกทางเท่านั้น ยังไม่ใช่ถูกองค์พุทโธ ธัมโม สังโฆเลย ยังไม่ใช่ถูกองค์ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ

เลย ถูกแต่ทางเท่านั้น

เอาเถอะถูกทางนั้นเป็นพบตัวแน่นอนละ ไม่ต้องสงสัย เมื่อถูกทางแล้วก็ใจหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ พอหยุดถูกส่วนเข้า จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด ถูกส่วนเข้า จะเข้าถึงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ หยุดกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์หนักเข้า ที่ลัดว่าลัด ๆ ให้เร็วขึ้น หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ ถูกส่วนเข้า จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ถูกส่วนเข้า จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม ถูกส่วนเข้า จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียดหนักเข้า จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมถูกส่วนหนักเข้า จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด ถูกส่วนเข้า จะเข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็น**ธรรมกาย** พอถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ก็เห็นตัวทีเดียว

เข้าถึง **ดวงธรรม** ที่ทำให้เป็น **กายมนุษย์** หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ก็เห็น **กายมนุษย์ละเอียด** โด่อยู่นี่เอง

พอเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด ก็เห็น **กายทิพย์** พอเข้าถึงกายทิพย์ หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ ก็เห็น **กายทิพย์ละเอียด**

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ก็เห็น **กายรูปพรหม** หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม ก็เห็น**กายรูปพรหมละเอียด**

เข้าถึงกายรูปพรหมละเอียด หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นรูปพรหมละเอียด ก็เห็น **กายอรูปพรหม** หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม ก็เห็น **กายอรูปพรหมละเอียด**

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด ก็เห็น**กายธรรม** รูปพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ใสเหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า งามนัก อย่างน้อย ๆ หน้าตักไม่ถึง ๕ วา แต่ว่านี่**ธรรมกายหยาบ** ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายหยาบ วัดเส้นผ่าศูนย์กลางเท่าหน้าตักธรรมกาย ใจธรรมกายไปหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายหยาบนั่นแหละ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **ธรรมกายละเอียด** เส้นผ่าศูนย์กลางดวงธรรม

เท่าหน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูม เห็นชัด ๆ อย่างนี้

เมื่อเห็น **ธรรมกายหยาบ** นั่นแน่! นั่นแหละตัว **พุทโธ**หละ ตัว**พุทธรัตนะ**หละ เป็นเนมิตกนามให้เกิดขึ้นว่า **พุทโธ ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็นธรรมกายนั่นแหละ เป็นเนมิตกนาม เกิดขึ้นให้เป็น **ธัมโม** พระ**ธรรมรัตนะ** และ **สังฆรัตนะ** ก็ **ธรรมกายละเอียด** นั่นแหละ เป็นเนมิตกนามเกิดขึ้น เรียกว่า **สังโฆ**

นั่นต้องจรด นี่ไม่ใช่จดชื่อนะ จรดตัวจริงนี่ ต้องเอาใจไปนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพุทธรัตนะทีเดียว วัดเส้นผ่าศูนย์กลางเท่าหน้าตักธรรมกาย เอาใจหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้น นิ่งอยู่ทีเดียวนะ ถูกพระพุทธรัตนะ ถูกพระธรรมรัตนะ ถูกพระสังฆรัตนะ ไม่ต้องมีสองต่อไป นิ่งอยู่ทีเดียว ถูกพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ นี่ที่พึ่งจริง ๆ เป็นอย่างนี้นะ ถ้ารู้จักที่พึ่งจริงอย่างนี้แล้ว อย่าเอาใจไปจรดที่อื่นนะ จรดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพุทธรัตนะนั่น พอถูกส่วนเข้าแล้วจะเข้าถึง **ธรรมกายละเอียด**

จรดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียดเข้าแล้ว นั่นดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัว ใจธรรมกายละเอียดหยุดนิ่งอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด พอถูกส่วนเข้าแล้ว จะเข้าถึง **ธรรมกายพระโสดา** หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูม หยุดอยู่กลางดวงธรรมให้เป็นธรรมกายพระโสดา พอถูกส่วนเข้าแล้ว จะเข้าถึง **ธรรมกายพระโสดาละเอียด** หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา ดวงธรรมวัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๐ วาเท่ากัน กลมรอบตัว

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระโสดาละเอียด พอถูกส่วนเข้าจะเข้าถึง **ธรรมกายพระสกทาคา** หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระสกทาคา วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๐ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระสกทาคา จะเข้าถึง **ธรรมกายพระสกทาคาละเอียด** หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วา ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระสกทาคาละเอียด วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๕ วา กลมรอบตัว

ใจธรรมกายพระสกทาคาละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระสกทาคาละเอียด พอถูกส่วนเข้าแล้ว จะเข้าถึง**ธรรมกายพระอนาคา** หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วา และดวงธรรมวัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๕ วา กลมรอบตัว หยุดนิ่งอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคาหยาบนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้า จะเข้าถึง **ธรรมกายพระอนาคาละเอียด** หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระอนาคาละเอียด ๒๐ วา เท่ากัน กลมรอบตัว

ใจของธรรมกายพระอนาคาละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระอนาคาละเอียดนั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าแล้ว ก็เข้าถึง **ธรรมกายพระอรหัต** หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูม ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระอรหัต วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัว หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระอรหัต พอถูกส่วนเข้า ก็จะเข้าถึง **ธรรมกายพระอรหัตละเอียด** หน้าตัก ๓๐ วา สูง ๓๐ วา ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระอรหัตละเอียด วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน นั่นเป็นธรรมกายพระอรหัตละเอียด

แผนนี้แหละพระสมณโคดมท่านทรงสั่งสอนมา **พระอรหัต ท่านก็คิดเอาเอง ค้นเอาเอง ค้นทั่วถึงหมด ไม่ต้องเกรงใจใคร ไปถึงหมด นรก สวรรค์ไปตลอด** นรกสี่ร้อยห้าสิบหกขุมดูตลอด อบายภูมิทั้งสี่ สัตว์ดิรัจฉาน เปรต อสุรกาย มนุษย์ดูตลอด กายทิพย์ดูตลอด ชั้นจาตุมหาราช ดาวดึงสา ยามา ดุสิต นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี **ไปพูดกันได้ ถามอะไรกันได้ไปทำอะไรกันได้ รู้เรื่องหมด ตลอดจนกระทั่งไปถึง รูปพรหม ๑๖ ชั้น อรูปพรหม ๔ ชั้นไปตลอด นิพพานไปตลอด พระพุทธเจ้าไปอยู่ในนิพพานที่ไหนไปพบกันหมด ไปพูดกันได้ ถามกันได้ทั้งนั้น** นี่ถ้าแม้ว่าเข้าถึงที่พึ่งอันนี้แล้ว เลิศประเสริฐอย่างนี้ นี่ถ้าว่าผู้หนึ่งผู้ใดเข้าถึงได้ดังนี้แล้ว ก็นี่วาจากล่าวสัจจะอันนี้แหละ ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อเถิด ความจริงเป็นอย่างนี้ เมื่อรู้จักความจริงดังนี้แล้ว พระพุทธเจ้าท่านได้สำเร็จตัดกิเลสเป็นสมุจเฉท ท่านรู้ว่าท่านเป็นศาสดาจารย์เอกในโลก ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ ไม่มีใครล้ำท่านทีเดียว ไม่มีใครถึงท่านทีเดียว มาร พรหม อยู่ใต้บังคับใต้อำนาจหมด ท่านเฝ้านึกอยู่ในพระทัยว่า เออ! นี่เราจะเคารพใครละ ธรรมดาการเคารพนั่น ถ้าว่ามนุษย์คนใดมีความเคารพแน่นหนาอยู่แล้วก็ มนุษย์คนนั้นมีหลักฐาน ภิกษุสามเณรองค์ใดมีความเคารพแน่นหนาอยู่ในที่ใดแล้ว ภิกษุสามเณรองค์นั้นมีหลักฐาน อุบาสกอุบาสิกาเคารพสิ่งใดมั่นหมายอยู่แล้ว ก็ได้ชื่อว่าอุบาสกอุบาสิกาคนนั้นมีหลักฐาน ถ้าว่าไม่มีที่เคารพ ไม่มีหลักฐานกันทีเดียวไม่มีที่หลักฐานทีเดียว **นักปราชญ์ทุก ๆ ประเทศเขากล่าวกันว่า คนที่ชั่วร้ายนะไม่สำคัญนัก พอแก้ได้ เขาอิดหนาระอาใจและเกลียดคนไม่มีศาสนานี่แหละ เขาอิดหนาระอาใจรังเกียจนักคนไม่มีศาสนานั่น ไม่มีที่จรดของใจ ไม่รู้จะเอาใจไปจรดกับอะไร ไม่รู้ที่พึ่งเสียด้วย ไม่มีที่จรดไม่มีที่พึ่งทีเดียว** ไม่มีที่พึ่งก็จะเอาหลักที่ไหน จะเอาอะไรมาแก้ไข เธอแก้ไขไม่ได้เพราะไม่มีหลักใจเสียแล้ว คนต้องมีหลักใจ อย่างพระพุทธเจ้า ท่านได้เป็นศาสดาเอกในโลก ต้องมีหลักพระทัย หลักใจเหมือนกัน ถ้าไม่มีหลักใจแล้ว ท่านจะไปเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นเองเป็นเอกอุดมในโลกไม่ได้

เมื่อท่านพบหลักใจเป็นหลักฐานแล้ว ท่านก็แนะนำสั่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลายให้มีหลักใจ ไม่ใช่มีเองนะ ไม่ใช่ไปหาเองหรอก มีเอง เมื่อถึงพระอรหัตแล้ว เอาใจจรดติดแน่นที่ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัตทีเดียว ไม่ขยับเขยื้อน ไม่เลื่อนทีเดียว ตั้งหลักตายตัวทีเดียว ตั้งแน่นตายตัวทีเดียว ตามวาระพระบาลี ท่านยกเป็นตำรับตำราไว้ว่า **เย จ อตีตา สมฺพุทฺธา** พระสัมพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่าใดที่ล่วงไปแล้วด้วย **เย จ พุทฺธา อนาคตา** พระพุทธเจ้าเหล่าใดที่จะมาในอนาคตกาลภายภาคข้างหน้าด้วย **โย เจตรหิ สมฺพุทฺโธ พหุนฺนํ โสกนาสโน** พระสัมพุทธเจ้าองค์ใด ผู้หยั่งความโศกของคนเป็นอันมากให้พินาศไป ซึ่งปรากฏอยู่ในบัดนี้ **สพฺเพ สทฺธมฺมครุโน พระพุทธเจ้าทั้งสิ้นล้วนเคารพสัทธรรม สพฺเพ สทฺธมฺมครุโน** ล้วนเราเคารพสัทธรรมทั้งสิ้น

เคารพสัทธรรมนั้นเป็นอย่างไร ใจนั้นก็ตั้งอยู่กลางดวงธรรมนั้น ไม่เขยื้อนเลยทีเดียว ตั้งตายตัวตั้งแน่นหนา ตั้งติดทีเดียว และตำรับตำราอ้างว่า **อินฺทขีลูปโม** แน่นหนาเหมือนเสาเขื่อนที่ปักไว้หน้าผา ลมพัดไปจากทิศทั้งสี่ไม่เคลื่อนเลย อีกนัยหนึ่ง **ปพฺพตูปโม** เหมือนภูเขาที่ตั้งอยู่โดยปกติธรรมดา ลมที่จะพัดมาจากทิศทั้งสี่จะให้ภูเขาเขยื้อนไม่ได้เลย นี่ฉันใดก็ดี ใจของพระแน่นในธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้าอย่างนี้ แต่ว่าปุถุชนก็ไม่แน่นหนาขนาดนั้น พระโสดาก็ติดอยู่บ้างแล้ว พระสกทาคาแน่นอยู่หน่อย พระอนาคาแน่นขึ้น พอถึงพระอรหันต์แน่นจริงทีเดียว เหมือนเสาเขื่อนทีเดียว เหมือนภูเขาทีเดียว ไม่เขยื้อนตามไปทางใดหละ แน่นขนาดนั้นนั่นแหละมีที่พึ่ง ท่านได้ที่ตั้งของใจ ที่ปักของใจ ที่ติดของใจ ไม่ไหวเขยื้อนไปตามใครละ **โลกธรรมทั้งสี่จะมาระดมพระองค์ให้ใจพระองค์เขยื้อนไม่ได้** ตายตัวทีเดียว **ตั้งอยู่ในพรหมวิหาร** ฝ่ายเดียว **เมตตา** รักใคร่ปรารถนาจะให้เป็นสุข **กรุณา** ความสงสารคิดช่วยจะให้พ้นทุกข์ **มุทิตา** พลอยยินดีในเมื่อผู้อื่นเขาได้ดี **อุเบกขา** วางเฉยเมื่อแก้ไขอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ก็เฉย หรือถ้าแก้ไขได้ก็แก้ไป แก้ไขไม่ได้ก็เฉยเสีย อุเบกขา ไม่สมน้ำหน้า ไม่อิจฉาริษยาอย่างหนึ่งอย่างใดเลย นี่หน้าที่ของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ เพราะเหตุนั้นพระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้เคารพสัทธรรม **วิหรึสุ วิหาติ จ** มีอยู่แล้วด้วย พระพุทธเจ้ามีอยู่แล้วด้วย ที่ตรัสรู้ไปแล้วมากน้อยเท่าใดมีอยู่แล้วด้วย **วิหาติ จ** มีอยู่ในบัดนี้ด้วย ปัจจุบันนี้ที่มี**ธรรมกาย**นั้นเป็นพระพุทธเจ้าทั้งนั้น

คำว่าพระพุทธเจ้ามี ๖ จำพวก **สัพพัญญูพระพุทธเจ้า ๑ ปัจเจกพุทธเจ้า** ข้อที่ ๒ **สาวกพุทธเจ้า**เป็นที่ ๓ **สุตพุทธเจ้า**ที่ ๔ **พหุสุตตพุทธเจ้า**ที่ ๕ **อนุพุทธเจ้า**เป็นที่ ๖ พระพุทธเจ้ามี ๖ จำพวก

เป็นธรรมกายแล้วเป็นพระพุทธเจ้าทั้งนั้น **เป็นอนุพุทธเจ้า** ตามเสด็จพระพุทธเจ้า

ไป นั่นแหละคือพระพุทธเจ้า นั่นแหละมีอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย **อถาปิ วิหริสฺสนฺติ** มีต่อไปในภายภาคข้างหน้าด้วย พระพุทธเจ้าจำพวกที่ยังไม่เป็นธรรมกาย พอเป็นธรรมกายแล้วก็เป็นปัจจุบันขึ้น ถ้ายังไม่เป็นธรรมกาย ก็เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตไป นี่ปรากฏอย่างนี้ **เอสา พุทฺธาน ธมฺมตา** ข้อนี้เป็นธรรมดาของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ปรากฏอย่างนี้อยู่เนืองนิตย์อัตรา **ตสฺมา หิ อตฺตกาเมน มหตฺตมภิกงฺขตา** เพราะเหตุนั้น บุคคลมีความใคร่ประโยชน์ของตน **อตฺตกาเมน มหตฺตมภิกงฺขตา** จำนงความเป็นใหญ่ ไม่มีใครถึงละ **สทฺธมฺโม ครุกาตพฺโพ สรํ พุทฺธาน สาสนํ** พึงระลึกถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เมื่อจำนงความเป็นใหญ่ให้ระลึกคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ควรเคารพสัทธรรม พึงเคารพสัทธรรม ผู้ที่เคารพสัทธรรมนั่นแหละจะถึงซึ่งความเป็นใหญ่ เป็นใหญ่อย่างไร ด่าท่านก็ไม่โกรธ ทำอย่างไรก็ไม่โกรธ แกไม่อิจฉาริษยาใคร แกตั้งอยู่ในธรรมของแกมั่น ไม่ง่อนแง่นไปตามใคร ถึงเด็กก็ต้องยกว่าเป็นผู้ใหญ่ คนชนิดนั้นถึงกลางคนก็ต้องยกให้เป็นผู้ใหญ่ ถึงเป็นผู้หญิงก็ต้องถือว่าเป็นบัณฑิตถี หญิงประกอบด้วยปัญญา หญิงเป็นใหญ่ ไม่ใช่หญิงเลวทราม ไม่ใช่หญิงง่อนแง่นคลอนแคลน มั่นคงตั้งเป็นหลักเป็นฐาน เป็นหัวหน้าประธานของคนได้ หากว่าเป็นสามเณรก็เป็นประธานของคนได้ เป็นภิกษุก็เป็นประธานของคนได้ เป็นคนแก่ก็ยิ่งน่านับถือหนักเข้า น่าบูชาหนักเข้า เพราะตั้งมั่นอยู่ในธรรมไม่ง่อนแง่นไม่คลอนแคลน จะด่าจะว่าจะเสียดสีสักเท่าหนึ่งเท่าใดก็ยิ้มแฉ่ง สบายอกสบายใจเพราะตั้งอยู่ในพระธรรม คนที่ว่านั้นก็ไม่รู้เดียงสา เหมือนพระพุทธเจ้า ใครจะไปด่าก็ด่าไปซิ ใครจะไปเสียดสีก็เสียดสีไปซิ ไม่เขยื้อนเลย ไม่กระเทือนเลย นี่แหละทางพระพุทธศาสนาประสงค์จริงอย่างนี้ ให้ตั้งมั่นให้เคารพสัทธรรม

แต่ว่าเคารพสัทธรรมนั้นเคารพอย่างไร เอาอีกแหละ เคารพไม่ถูก ถึงแก่เฒ่าชราปานใด เป็นภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา เคารพสัทธรรมนั่นเคารพอย่างไร เหมือนภิกษุสามเณรอย่างนี้แหละ บูชานับถืออยู่ เป็นกระถางธูปของพลเมืองอยู่ แต่ว่าไม่รู้ตัว ไม่รู้ตัวว่าเป็นกระถางธูปของพลเมืองอยู่ ไม่เดียงสา ได้แต่ประพฤติเลวทรามต่ำช้า ผิดธรรมผิดวินัย นั่นฆ่าตัวเองทั้งเป็นแล้ว ไม่ให้เขานับถือ ไม่ให้เขาบูชา ให้เขาเกลียดแล้ว ให้เขาลงโทษแล้ว หนักเข้าเขาก็ให้สึกเสีย อยู่ไม่ได้ ภิกษุสามเณรอยู่ไม่ได้แล้ว ประพฤตินอกรีตผิดธรรม ผิดวินัย ถ้าว่าภิกษุสามเณรเคารพสัทธรรมอยู่ เป็นสามเณรก็ไม่ให้เคลื่อนจากศีลของสามเณรไปเสีย นิดหน่อยหนึ่งไม่ให้ล้ำกรอบ กระทบกรอบศีลทีเดียว ตั้งมั่นอยู่ในกลางศีลทีเดียว เป็นภิกษุก็ตั้งมั่นอยู่ในศีล ๒๒๗ สิกขาบท ไม่กระทบกรอบของศีล ตั้งมั่นอยู่ในศีลทีเดียว เป็นอุบาสกก็ตั้งมั่นอยู่ในศีลของอุบาสกทีเดียวใน ศีล ๕ ศีล ๘ ตามหน้าที่

ไม่กระทบกรอบของศีลทีเดียว เป็นอุบาสิกาก็ตั้งอยู่ในศีลมั่นคง ไม่กระทบกรอบของศีลทีเดียว ตั้งอยู่ในศีลทีเดียว ถ้าว่าเป็นได้ขนาดนี้ นั่นแหละเรียกว่า **สทฺธมฺมครุโน** เคารพสัทธรรมหละ ใครก็ต้องไหว้ ใคร ๆ ก็ต้องบูชา เพราะเหตุว่ามีธรรมเป็นหลัก เป็นประธาน เป็นแก่นแน่นหนาไม่ง่อนแง่นไม่คลอนแคลนเหลวไหลโลเล ได้ชื่อว่าเป็นอายุพระพุทธศาสนาต่อไป ภิกษุสามเณรประพฤติได้ขนาดนั้น ได้ชื่อว่าเป็นอายุพระพุทธศาสนาต่อไป อุบาสกอุบาสิกาประพฤติได้ขนาดนั้น ก็จะได้เป็นตัวอย่างของอุบาสกอุบาสิกา จะได้เป็นตำรับตำราของอุบาสกอุบาสิกาในปัจจุบันนี้ และภายภาคข้างหน้า อุบาสิกาล่ะ ได้เช่นนี้ก็จะได้เป็นตำรับตำราของอุบาสิกาในยุคนี้และภายภาคหน้าต่อไป ชื่อว่าเป็นอายุพระพุทธศาสนา ให้เคารพสัทธรรม

เคารพสัทธรรมนั้นดีประเสริฐอย่างไรหรือ ดังกล่าวแล้วทุกประการ **ถ้าว่าใครเคารพสัทธรรมละก็ ไม่ต้องหาข้าว ไม่ต้องหาข้าวสารนะ ไม่ต้องเที่ยวขอเขานะ ไปนั่งอยู่คนเดียวในป่า เขาก็ต้องเลี้ยง เขาก็ต้องเอาข้าวไปเลี้ยง เอาอาหารไปเลี้ยง เอาผ้าให้นุ่งห่ม อย่าไปทุกข์ร้อนไปเลย ให้มั่นอยู่ในสัทธรรมเข้าเถิด** สัทธรรมนี่แหละเป็นตัวสำคัญ **สทฺธมฺโม ครุกาตพฺโพ** พระพุทธเจ้าท่านสำเร็จแล้ว ท่านเคารพสัทธรรมอย่างเดียว ใจท่านแน่นในกลางดวงสัทธรรมนั่นแหละ ก็อุบาสกอุบาสิกาเล่า ยังไม่มีนี่ ธรรมขั้นสูงยังไม่มีกับเขา อยากจะได้สัทธรรม จะเอาใจไปจรดตรงไหนเล่า จุดศูนย์กลางของกายมนุษย์ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ นิ่งอยู่กลางนั่นแหละ ให้เห็นดวงให้ได้ ถ้าไม่เห็นก็จรดอยู่กลางดวงนั่นแหละ อย่าไปจรดที่อื่น จะตัดหัวขั้วแห้งก็ไม่จรดที่อื่น จะตัดหัวขั้วแห้งเขาบอกว่าโน่นแน่ เจ็บไข้ เต็มทีจะตายแล้ว หมอที่โน้นแน่ดีนัก ยิ้มเฉย ใจปักอยู่ที่ธรรมนั่นปวดแข้งปวดขาจัด ปักเข้าไป ร้องโอย ๆ ก็ช่าง เขาบอกว่าโน้นแน่ะ ผู้เป่าเก่งอยู่ที่โน่นดีนัก ยิ้มเฉย ยิ้มแฉ่ง เอาใจปักอยู่ที่ธรรมนั่นแหละ ใคร ๆ ไม่ช่วยก็ปวดตายไปเถิด ไม่ได้เคลื่อนไปจากธรรม มั่นใจปักอยู่ที่ธรรมนั่นเอง ขนาดนี้แม้จะไม่ถึงธรรมกาย ไม่มีพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ยังไม่เข้าถึง แต่ว่าเข้าถึงเช่นนี้ ถูกทางพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะแน่นอนแล้ว เมื่อถูกทางเช่นนี้แล้วก็มั่นเชียว เคารพมั่นทีเดียว ไม่ง่อนแง่นไม่คลอนแคลน ไม่ท้อถอยละ จะเป็นจะตายก็ช่างเถิด มั่นอยู่กับธรรมรัตนะกลางกายมนุษย์นั่นแหละ ถ้ามีกายมนุษย์ละเอียด ก็มั่นอยู่กับดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดนั่นแหละ ถ้ามีกายทิพย์ละก็ มั่นอยู่ในดวงธรรม ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ ที่มีอยู่ในศูนย์กลางกายทิพย์นั่นแหละ สามเท่าฟองไข่แดงของไก่ หรือกายทิพย์ละเอียดสี่เท่าฟองไข่แดงของไก่ กายทิพย์ละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่นั่นแหละ ถ้ากายรูปพรหมก็หยุดนิ่งอยู่

ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นรูปพรหมนั่นแหละ ห้าเท่าฟองไข่แดงของไก่ หรือหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด หกเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมดิ่งเชียว หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม ถ้าถึงอรูปพรหมละก็ใจของกายอรูปพรหมแน่นอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นอรูปพรหมทีเดียว เจ็ดเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัว งดงามนัก ผ่องใส หรือเข้าศูนย์กลางอรูปพรหมละเอียดหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียดทีเดียว ไม่ง่อนแง่นไม่คลอนแคลนในทางใดทางหนึ่งทั้งหมด ไม่เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่เหลวไหล เขาว่าข้าวคนโน้นแน่นะ ข้าวผีมันจะดีกว่ามนุษย์อย่างไร มนุษย์ดีกว่าข้าวผีเป็นก่ายเป็นกอง ถ้าว่ามีฤทธิ์มีเดชก็มีเหมือนผีซิ มนุษย์ก็มีฤทธิ์เดชส่วนมนุษย์เหมือนกัน ข้าฯ ก็มีฤทธิ์ส่วนนั้นในธรรมรัตนะเหมือนกัน ข้าฯ ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน ไม่ตามใครละ นี้แหละ **สทฺธมฺโม ครุกาตพฺโพ** คนชนิดนี้แหละ ภิกษุก็ดี สามเณรก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาก็ดี ได้ชื่อว่าได้เคารพสัทธรรมแท้ ๆ จริงเลย ควรนับถือควรไหว้ควรบูชาทีเดียว

ที่ได้ชี้แจงแสดงมานี้ ตามวาระพระบาลีที่ยกขึ้นไว้ในเบื้องต้นตามมตยาธิบายพอสมควรแก่เวลา ด้วยอำนาจสัจวาจาที่อ้างธรรมเทศนาตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแด่ท่านทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า **สพฺพพุทฺธานุภาเวน** ด้วยอานุภาพพระพุทธเจ้าทั้งปวง **สพฺพธมฺมานุภาเวน** ด้วยอานุภาพพระธรรมทั้งปวง **สพฺพสงฺฆานุภาเวน** ด้วยอานุภาพพระสงฆ์ทั้งปวง **ปิฏกตฺตยานุภาเวน** ด้วยอานุภาพปิฎกทั้งสาม คือวินัยปิฎก สุตตันตปิฎก ปรมัตถปิฎก **ชินสาวกานุภาเวน** ด้วยอำนาจชินสาวกของท่านผู้ชนะมาร จงดลบันดาลให้ความสุขสวัสดิ์อุบัติบังเกิดมีในขันธ์ปัญจกแห่งท่านทายกและอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมติว่ายุติธรรมิกถาด้วยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๓๙. สังวรคาถา

๓๐ กรกฎาคม ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺสฯ (๓ ครั้ง)

สุภานุปสฺสึ วิหรนฺตํ อินฺทริเยสุ อสํวุตํ
โภชนมฺหิ อมตฺตญฺญุํ กุสีตํ หีนวีริยํ
ตํเว ปสหติ มาโร วาโต รุกฺขํว ทุพฺพลนฺติฯ

ณ บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงใน **สังวรคาถา** วาจาเครื่องกล่าวปรารภความสำรวมระวัง เพราะเราท่านทั้งหลาย ทั้งหญิงและชาย คฤหัสถ์บรรพชิตทุกท่านถ้วนหน้า เมื่อได้มาปฏิบัติในพระพุทธศาสนา ถ้าปราศจากความสำรวมระวังแล้ว ก็เป็นประพฤติปฏิบัติดีไม่ได้ ถ้าว่าไม่ปราศจากความสำรวมระวังแล้ว เป็นอันประพฤติดีได้ ปฏิบัติดีได้ เหตุนั้นเราท่านทั้งหลาย ควรตั้งอยู่ในความสำรวมระวัง ความสำรวมระวังนี้พระองค์ทรงรับสั่งนักตักเตือนอุบาสกอุบาสิกา ภิกษุสามเณรในธรรมวินัย เพื่อจะให้ตรงต่อมรรคผลนิพพานทีเดียว ถ้าแม้ว่าปราศจากความสำรวมระวังแล้ว จะไปสู่มรรคผลนิพพานไม่ได้ ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ ไม่รู้จักจบจักแล้ว ต้องเวียนว่ายข้องขัดอยู่ในวัฏฏะทั้งสาม คือ วิปากวัฏ กรรมวัฏ กิเลสวัฏ พ้นจากวัฏฏะไปไม่ได้ จะไปจากวัฏฏะได้ต้องอาศัยความสำรวมระวัง ที่พระองค์ทรงรับสั่งตามวาระพระบาลีว่า **สุภานุปสฺสึ วิหรนฺตํ อินฺทริเยสุ อสํวุตํ โภชนมฺหิ อมตฺตญฺญุํ กุสีตํ หีนวีริยํ ตํเว ปสหติ มาโร** มารย่อมรังควานบุคคลนั้นได้ คือ ผู้ไม่สำรวมในอินทรีย์ ผู้เห็นตามซึ่งอารมณ์อันงาม **สุภานุปสฺสึ วิหรนฺตํ** ผู้เห็นตามซึ่งอารมณ์อันงามอยู่ ไม่สำรวมในอินทรีย์ทั้งหลาย ไม่รู้จักประมาณในโภชนะการบริโภคอยู่ **กุสีตํ หีนวีริยํ** จมอยู่ด้วยอาการอันบัณฑิตพึงเกลียด คือไม่มีศรัทธา เกียจคร้าน จมอยู่ด้วยอาการอันบัณฑิตพึงเกลียด **หีนวีริยํ** มีความเพียรเลวทรามนั้นมารรังควานได้ **วาโต รุกฺขํว ทุพฺพลํ** เหมือนลมเมื่อพัดมาแต่เล็กน้อยเท่านั้น ต้นไม้ที่ใกล้จะทลายอยู่แล้ว ไปกระทบลมเข้าจากทิศทั้งสี่ทิศแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็โค่นล้มลงไปง่าย ๆ เพราะมันใกล้จะล้มอยู่แล้วนั้น อันนั้นเหมือนกัน **อสุภานุปสฺสึ วิหรนฺตํ อินฺทริเยสุ สุสํวุตํ โภชนมฺหิ มตฺตญฺญุํ สทฺธํ อารทฺธวีริยํ ตํเว นปฺปสหติ มาโร วาโต เสลํว ปพฺพตํ** มารย่อมรังควานบุคคลนั้นไม่ได้เพราะสำรวม เพราะเห็นตามอารมณ์อันไม่งามอยู่ **อสุภานุปสฺสึ** เห็นตามอารมณ์อันไม่งามอยู่ สำรวมแล้วในอินทรีย์ทั้งหลาย รู้จักประมาณในโภชนะเครื่องใช้สอยกินอยู่ บริโภค มีศรัทธาปรารภความเพียรไม่คลาดเคลื่อน นั่นแหละมารรังควานไม่ได้ เหมือนลมนั่นแหละ มารรังควานไม่ได้ เหมือนลมซึ่งจะพัดภูเขาอันล้วนแล้วด้วยหินให้สะเทือนไม่ได้ ฉันนั้นนั่นแหละ **จกฺขุนา สํวโร สาธุ** สำรวมนัยน์ตาได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **สาธุ โสเตน สํวโร** สำรวมหูได้ เป็นประโยชน์ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **ฆาเนน สํวโร สาธุ** สำรวมจมูกได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **สาธุ ชิวฺหาย สํวโร** สำรวมลิ้นได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **กาเยน สํวโร สาธุ** สำรวมกายได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **สาธุ วาจาย สํวโร** สำรวมวาจาได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **มนสา สํวโร สาธุ** สำรวมใจได้ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **สาธุ สพฺพตฺถ สํวโร** สำรวมในทวารทั้งหกนั้นได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ **สพฺพตฺถ สํวุโต สาธุ** ภิกษุผู้สำรวมได้แล้วในทวารทั้งสิ้น **สพฺพทุกฺขา ปมุจฺจติ** ย่อมหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้ ด้วยประการดังนี้ นี้เนื้อความของพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษาได้ความเพียงเท่านี้

ต่อจากนี้จะได้อรรถาธิบายขยายความ ในสังวรคาถาเป็นลำดับ ๆ ไป เพราะว่าเป็นภิกษุก็ดี สามเณรก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาก็ดี เมื่อไม่มีความสำรวมแล้ว จะเป็นภิกษุที่ดีไม่ได้ หรือจะเป็นสามเณรที่ดีก็ไม่ได้ หรือจะเป็นอุบาสกที่ดีก็ไม่ได้ เป็นอุบาสิกาที่ดีก็ไม่ได้ เพราะปราศจากความสำรวม ถ้าว่าสำรวมได้เสียแล้ว ก็เป็นคนดี ภิกษุก็เป็นภิกษุดี สามเณรก็เป็นสามเณรดี อุบาสกก็เป็นอุบาสกดี อุบาสิกาก็เป็นอุบาสิกาดี เพราะความสำรวมเสียได้

ผู้สำรวมได้ไม่ได้เป็นไฉน ผู้เห็นตามอารมณ์ที่งามอยู่ รูปก็น่าจะชอบใจ น่าปลื้มใจ น่าปีติ น่าเลื่อมใส ไปเพลินในรูปเสียแล้ว เสียงเป็นที่ชอบใจ ก็ชอบใจในเสียง เสียงอันน่าปลื้มอกปลื้มใจ เบิกบานสำราญใจ ร่าเริงบันเทิงใจ ไปเพลินในเสียงเสียแล้ว กลิ่นหอมเป็นที่นิยมชมชอบประกอบด้วยความเอิบอาบ ปลื้มปีติปลาบปลื้มในใจด้วยกันทั้งนั้น เอ้าไปเพลินในกลิ่นเสียแล้ว รสเป็นที่ชอบใจ ปลื้มปีติในรสนั้น ชอบเพลิดเพลินในรสนั้น ๆ เอ้าไปเพลินในรสนั้น ๆ เสียแล้ว สัมผัสเป็นที่ชอบใจ ร่าเริงบันเทิงใจ ไม่อยากทิ้งไม่อยากขว้างไม่อยากห่างไป เหมือนนกกะเรียนตกเปือกตม เพลินอยู่ในสัมผัสนั้น ทิ้งสัมผัสไม่ได้ เพลิดเพลินในสัมผัสเสียแล้ว รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส นี่เรียกว่า โผฏฐัพพะ อารมณ์ที่เกิดกับใจ นอนครึ่งคืนค่อนคืนไม่หลับ เพลิดเพลินอารมณ์ที่ล่วงไปเสียแล้วคราวนั้น ๆ เพลิดเพลินนึกถึงอารมณ์ ก็เพลินไปในเรื่องอารมณ์นั้น ๆ อารมณ์ในปัจจุบันละก็เพลิดเพลินเหมือนกัน จะพบอารมณ์ต่อไปข้างหน้าเรื่ยมทีเดียว จะพบอารมณ์ต่อไปข้างหน้า

เพลิดเพลินอีกเหมือนกัน ถ้าไปเพลิดเพลินอารมณ์ดังนั้น ได้ชื่อว่าสำรวมไม่ได้ เมื่อสำรวมไม่ได้เช่นนี้ เรียกว่าเพลิดเพลินยินดีในอารมณ์ที่ชอบใจ หลงใหลในอารมณ์ที่ชอบใจ คลั่งไคล้ในอารมณ์ที่ชอบใจ ร่าเริงบันเทิงใจในอารมณ์ที่ชอบใจ เมื่อสำรวมไม่ได้เช่นนี้ เมื่อเพลิดเพลินเสียดังนี้ละก็ **อินฺทริเยสุ อสํวุโต** มันก็ไม่ระวังตาระวังหู ไม่ระวังจมูก ไม่ระวังลิ้น ไม่ระวังกาย ไม่ระวังใจ ไม่ระวังอินทรีย์ทั้งหก อินทรีย์ทั้งหกเป็นตัวศีลสำคัญของพระภิกษุสามเณรทีเดียว ถ้าทอดธุระเสียแล้วก็เหลวไหลทีเดียว ถ้าไม่ทอดธุระละก็ใช้ได้ **โภชนมฺหิ อมตฺตญฺญุ** ไม่รู้จักโภชนาหาร ไม่รู้จักบริโภคโภชนาหาร ถึงกับเป็นหนี้เป็นข้าเป็นบ่าวเขาเชียวหนา ไม่รู้จักบริโภคในโภชนาหารนะ คือไม่รู้จักประมาณใช้สอย หาเงินเท่าไรก็ใช้ไม่พอ หาเงินเท่าไรก็หมด ใช้ไม่รู้จักประมาณ บริโภคก็ไม่รู้จักประมาณ ไม่รู้จักประมาณในวันนี้ พรุ่งนี้ต่อไป ไม่รู้จักประมาณต้องกู้หนี้ยืมสินเขาบริโภคใช้สอยไป นี่เพราะไม่รู้จักประมาณในการใช้สอยในการบริโภค นี่ก็ร้ายกาจนัก หรือบริโภคเข้าไปแล้วไฟธาตุย่อยอาหารไม่สำเร็จ เกิดโรคภัยไข้เจ็บขึ้น ถึงแก่เป็นอันตรายแก่ชีวิตทีเดียว นี่ต้องคอยระแวดระวัง โภชนาอาหารต้องระวังมากทีเดียว ถ้าระวังไม่มากก็ให้โทษแก่ตัวไม่ใช่น้อย **กุสีตํ หีนวีริยํ** จมอยู่ด้วยอาการอันบัณฑิตพึงเกลียด **กุสีตํ** เขาแปลว่าคนเกียจคร้าน คนไม่มีศรัทธา มาอยู่วัดอยู่วาก็นอนอืด อยู่บ้านก็นอนอืด ไม่มีศรัทธาไม่เชื่อมั่นเข้าไปในพระรัตนตรัย เป็นคนปราศจากความศรัทธา เป็นคนเกียจคร้าน เช่นนี้แล้วละก็ บัณฑิตเกลียดนัก ท่านถึงได้แปลว่า **กุสีตํ** ผู้จมอยู่ด้วยอาการอันบัณฑิตพึงเกลียดคนมีปัญญาเกลียดนักคนเกียจคร้าน แต่ชอบสรรเสริญนิยมคนขยัน คนหมั่นขยัน คนเพียร คนมีศรัทธาเลื่อมใส นั่นเป็นที่ชอบของนักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งหลาย คนเกียจคร้านเป็นไม่ชอบ **หีนวีริยํ** มีความเพียรเลว มีความเพียรเลว ทำแต่ชั่วด้วยกาย ชั่วด้วยวาจา ชั่วด้วยใจต่าง ๆ ความเพียรใช้ไม่ได้ ถึงจะเพียรทำไปสักเท่าใดก็ให้โทษแก่ตัว ไม่ได้ประโยชน์แก่ตัว ในจำพวกเหล่านี้ ได้ชื่อว่าไม่พ้น มารย่อมรังควานได้ เป็นลูกมือของพญามาร มารจะต้องการอย่างไรก็ได้สมความปรารถนาของมารทุกสิ่งทุกประการ จะให้ครองเรือนเสียตลอดชาติ ไม่ขยันตัวจำศีลภาวนาได้ ก็ต้องเป็นไปตามอำนาจของมาร จะให้ไปดูมหรสพต่าง ๆ ตามใจมาร บังคับให้เป็นไปตามอัธยาศัยของมารแท้ ๆ เหตุนี้แหละ เหมือนต้นไม้ทุพพลภาพอยู่เต็มทีแล้ว น้ำก็เซาะเข้าไป ๆ ใกล้จะพังอยู่เต็มทีแล้ว ร่องแร่งอยู่เต็มทีแล้ว ลมพัดไม่สู้แรงนักหรอก กระพือมาพักหนึ่งค่อย ๆ ก็เอนไปแล้ว นั่นฉันใด พวกที่ไม่สำรวมเห็นอารมณ์งาม ไม่รู้จักประมาณในการใช้สอย ไม่มีศรัทธาเป็นคนเกียจคร้าน พวกเหล่านี้เป็นลูกศิษย์ของพญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ลูกศิษย์ของพระ เป็นลูกศิษย์ของพญามาร มารจูงลากไปเสียตามความปรารถนา

ส่วนลูกศิษย์ของพระอีกพวกหนึ่ง **อสุภานุปสฺสึ วิหรนฺตํ** เห็นตามอารมณ์ว่าไม่งามอยู่ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ เห็นว่าไม่งาม รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เหล่านั้นเห็นว่าไม่งาม ไม่งามทั้งนั้น รูป เมื่อมีแล้วก็หาไม่ เกิดแล้วดับไป แปรผันอยู่เนืองนิจอัตรา แม้จะงามก็ทำกิริยาหลอกลวงทั้งนั้น ตัวจริงไม่มี ตัวจริงของรูปงามไม่มี เสียงไพเราะก็ไม่มี เสียงหลอกลวงทั้งนั้น เป็นเสียอย่างนี้ กลิ่นจริง ๆ ก็ไม่มี กลิ่นหอมหลอกลวงทั้งนั้น รสจริง ๆ ก็ไม่มี รสหลอกลวงทั้งนั้น สัมผัสก็ไม่มี สัมผัสหลอกลวงทั้งนั้น ธรรมารมณ์ก็ไม่มี หลอกลวงทั้งนั้น เมื่อเห็นไม่งามอยู่ดังนี้ละก็ **อินฺทฺริเยสุ สํวุโต** ก็สำรวมในอินทรีย์ทั้งหลาย ระวังตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ท่านยืนยันไว้ในท้ายบทนี้ว่าสำรวมนัยน์ตาได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมหูได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมจมูกได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมลิ้นได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมกายได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมใจได้ ก็ยังประโยชน์ให้สำเร็จหนักขึ้นไป นี่เป็นข้อสำคัญ ต้องสำรวมระวังไว้ ถ้าสำรวมระวังไม่ได้มันก็ให้โทษ

ดังจะชักตัวอย่างสำรวมตาไม่ได้ ชอบดู ชอบไปดูโน่นดูนี่ ในการไปดูเป็นอย่างไรบ้าง เป็นอันตราย รถชนก็มี ไปดูไฟไหม้เหยียบกันเหลวแหลกตายก็มี นี่เพราะอะไร ชอบดูละซิ ชอบดูนั่นร้ายนักหละ ในกลางค่ำกลางคืนเขาประหารซึ่งกันและกัน พลาดเนื้อพลาดตัวถึงกับเขายิงตาย ฟันตาย แทงตายกันอเนกอนันต์สุดซึ้งจะพรรณนา มีทุกบ้านทุกช่องไป นี่เพราะระวังการดูไว้ไม่ได้ อยากดูอยากฟัง นี่เป็นข้อสำคัญอยู่ ให้สำรวมระวังไว้เถอะ ไม่ไร้โทษนัก ต้องคอยระแวดระวังทีเดียว เพราะการดูเป็นคุณก็มี โทษก็มี **ภิกฺขูนํ ทสฺสนาย** ดูแลพระภิกษุไม่เป็นโทษ ดูแลหมู่พระภิกษุให้เล่าเรียนศึกษา คันถธุระ วิปัสสนาธุระ ดูแลเหมือนอย่างกับพ่อแม่ดูแลลูกนั้น อย่างนี้ไม่เป็นโทษ หรือพ่อแม่ดูแลลูกให้เล่าเรียนศึกษาทำความดีต่อไป อย่างนี้ไม่มีโทษ การดูแลอย่างอื่น ดูแลมหรสพต่าง ๆ เสียเงินด้วย เสียเวลาด้วย ด้วยประการทั้งปวง เหตุนี้ต้องระแวดระวังทีเดียว ต้องสำรวมระวังรักษาทีเดียว ถ้าว่าระวังนัยน์ตาได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ ระวังหูได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมระวังจมูกได้อย่างเดียว ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมลิ้นได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมระวังกายได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จ สำรวมระวังใจได้ ยังประโยชน์ให้สำเร็จทีเดียว **อินฺทริเยสุ สํวุโต** สำรวมแล้วในอินทรีย์ทั้งหลาย **โภชนมฺหิ มตฺตญฺญุ** รู้จักประมาณในการบริโภคพอดี เรื่องนี้ครั้งพุทธกาลก็ดี หลังพุทธกาลก็ดี ขันแข่งกันนัก แข่งขันกันนักในเรื่องรู้จักประมาณในการบริโภค บางท่านตวง เอาเครื่องตวงมาตวงบ้าง เอาแล่งตวงบ้าง หรือไม่เช่นนั้นก็วัดกำหนดอาหารเท่านั้นเท่านี้บ้าง กำหนดด้วยข้าวสารบ้าง ด้วยข้าวสุกบ้าง

บริโภคพอในเขตที่สำรวมของตน ๆ ไม่ให้พ้นความสำรวมไปได้ ระวังอยู่ดังนี้ บางท่านเอาท้องเป็นประมาณ **อุจฺฉิตปฺปมาณํ** ประมาณท้องอิ่มแล้วเป็นหยุดทีเดียว ไม่ให้เกินอิ่มไป สักคำเดียวก็ไม่ให้เกิน หรือหย่อนอิ่มไว้สักคำ เพื่อน้ำไว้เล็กน้อยให้ท้องไม่อืด ให้ท้องไม่เฟ้อ ประสงค์ให้ธาตุย่อยง่าย ๆ อย่างนี้เรียกว่ารู้จักสำรวม เช่นนี้แล้วก็รู้จักสำรวมไม่สำรวมพอดีพอร้าย ของนี่เคยบริโภคไหม เป็นประโยชน์แก่ร่างกายแค่ไหน บริโภคเข้าไปแล้วเป็นประโยชน์แก่ร่างกายให้ความสุขแก่ร่างกายไหม ถ้าสิ่งใดให้ความสุขแก่ร่างกายก็รับสิ่งนั้นพออิ่มเท่านั้น สิ่งใดให้โทษทุกข์แก่ร่างกายก็ไม่รับสิ่งนั้นเด็ดขาด ห้ามสิ่งนั้นทีเดียว เพราะกลัวจะไปประทุษร้ายร่างกาย สิ่งใดที่ให้โทษร่างกายก็งดสิ่งนั้นเสีย สิ่งใดให้ประโยชน์แก่ร่างกายก็บริโภคสิ่งนั้น การบริโภคไม่ใช่บริโภคทั่วไป ไม่ใช่ดีเสมอไป แม้ชอบใจแล้วไปวันหลัง เดือนหลัง ปีหลัง ก็ชอบใจก็ได้ เป็นอย่างคนแก่ชอบมะระ เด็ก ๆ ไม่ชอบบอกว่าขม คนแก่ชอบมะระขมนี่ มันไม่เหมือนกันอย่างนี้ มันต่างกันอย่างนี้ อย่างนี้เป็นตัวอย่าง บางท่านชอบอย่างนั้นอย่างนี้ นี่สังกัดหรือจำกัดมิได้ แล้วแต่ธาตุธรรมของตนซึ่งจะเป็นไปอย่างไร เมื่อสะดวกแก่ร่างกายด้วยประการใดแล้ว ก็ให้สำรวมวิถี ให้รู้จักประมาณในการใช้นั้นให้สมควรแก่ร่างกายนั้น ๆ ให้ได้รับความสุขพอสมควรแก่ร่างกายของตน ๆ อันนี้แหละได้ชื่อว่ารู้จักประมาณในการใช้สอย ไม่ใช่ใช้สอยแต่อาหารอย่างเดียวนะ ผ้าสำหรับใช้สอยก็ต้องรู้จักกระเหม็ดกระแหม่ ต้องรู้จักเปลือง รู้จักเก่า รู้จักเสียหาย ถ้าไม่รู้จักก็จักเป็นหนี้เป็นบ่าวเขาทีเดียวนะ เพราะเหตุว่าใช้ผ้านุ่งห่มไม่เป็นไม่ใช่แต่ผ้านุ่งเท่านั้น ไม่ใช่ผ้านุ่งอาหารเลี้ยงท้องเท่านั้น อื่นอีกที่จะใช้สอยต่อไป เสนาสนะที่นั่งนอน บ้านเรือนของตนด้วย เมื่อทรุดโทรมเข้าแล้วไม่ซ่อมแซมปฏิสังขรณ์ หรือใช้ให้ทำลาย ของถูกน้ำอย่าเอาน้ำไปราดไปทำเข้า ของนั้นก็ผุเสียหายไป ที่ผุเสียหายต้องแก้ทีเดียว ถ้าปล่อยให้ผุเสียหายเสียเงินต้องซ่อมแซมปฏิสังขรณ์อีก บ้านสำหรับอยู่พักอาศัยก็ต้องดูแลและฉลาดในการใช้สอยบ้านช่องของตนนั้น ๆ หยูกยารักษาไข้ก็เช่นเดียวกัน จะใช้ก็ใช้ในเวลาเป็นไข้ เมื่อไม่เป็นไข้แล้วไปใช้ยาก็ลงโทษ เสียค่ายาเสียยาเปล่า ไม่รู้จักประโยชน์ นี่ไม่รู้จักประมาณทั้งนั้น พวกรู้จักประมาณและก็ใช้ถูกกาลถูกเวลาเสมอไป ในผ้าสำหรับนุ่งห่มและเครื่องเลี้ยงท้อง เสนาสนะบ้านช่องสำหรับพักอาศัย หยูกยาสำหรับรักษาไข้ ปัจจัยสี่ สำรวมระวังเป็นอันอย่างชนิดนี้ ให้ได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้สำรวม รู้จักใช้สอย รู้จักประมาณกาลควรหรือไม่ควร ศรัทธา ความเชื่อ เมื่อประพฤติถูกเช่นนี้เชื่อแน่ก็ได้รับความสุขแท้ ๆ ไม่ต้องไปสงสัย เชื่อมั่นลงไปทีเดียว เชื่อมั่นลงไปเช่นนั้นละก็การประพฤติปฏิบัติในพระธรรมวินัยของพระศาสดาเล่าเชื่อมั่นทีเดียว **เชื่อว่าพระพุทธเจ้ามีจริงอยู่**

พระธรรมมีจริงอยู่ พระสงฆ์มีจริงอยู่ เราเข้ายังไม่ถึงหรือเราเข้าถึงแล้ว **จักรักษาให้มั่นอย่าให้ฟั่นเฟือนต่อไป อย่าให้มัวหมอง ให้ผ่องใสหนักขึ้น ให้เข้าถึงจุดหมายปลายทางที่พระพุทธเจ้าไปแค่ไหนก็ไปให้ถึงแค่นั้น** หรือ**เมื่อรู้จักทางไปของพระพุทธเจ้าพระ-อรหันต์แล้ว ตั้งใจให้แน่วแน่ ๆ ไม่ให้คลาดเคลื่อน รักษาไว้ นั่งนอนยืนเดินให้เห็นเสมอไป ให้รู้แน่ว่าเราตายจากมนุษย์ชาตินี้ ต้องไปเกิดที่นี่ ที่อยู่เป็นดังนี้ ๆ เห็นปรากฏ ผู้ที่เขาตายไปแล้วก็เห็นปรากฏ ผู้ที่เขาเกิดมาแล้วมีรูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างนี้ เพราะทำสิ่งอันใด** เมื่อรู้ชัดดังนั้นก็ทำแต่สิ่งที่ดี ชอบดีก็ทำแต่สิ่งที่ดี สิ่งที่ชั่วก็ไม่ทำต่อไป ดังนี้ได้ชื่อว่าผู้ประกอบด้วยศรัทธาความเชื่อ **อารทฺธ** ปรารภความเพียรอยู่เนืองนิจอัตรา ไม่ละเมินเหินห่างจากความเพียร เมื่อรักษาศีล ก็เพียรรักษาศีลให้บริสุทธิ์ไม่คลาดเคลื่อน เมื่อทำสมาธิ ก็เพียรทำสมาธิให้ยิ่งขึ้นไป เมื่อประกอบปัญญา ก็ทำปัญญาให้รุ่งเรืองหนักขึ้นไป ไม่ให้คลาดเคลื่อน ประกอบด้วยความเพียรอันนี้ หรือว่าเพียรต่ำลงไปกว่านั้น เพียรเลี้ยงอัตตภาพร่างกาย ให้เป็นไปได้โดยสะดวก หรือเพียรแก้ไขใจ ให้เป็นไปได้โดยสะดวกให้ถูกต้องร่องรอยทางไปของพระพุทธเจ้าอรหันต์ ดังนี้ก็ได้ชื่อว่า **อารทฺธวีริโย** ผู้ปรารภความเพียร ปรารภความเพียรอย่างนี้ใช้ได้ เมื่อทำได้ขนาดนี้ ท่านก็เชื่อชี้ว่า มารย่อมรังควานเขาไม่ได้ เพราะเขาเป็นผู้ตั้งอยู่ในความมั่นคง เป็นเชื้อสายของพระสมณโคดม เป็นเชื้อสายของพระพุทธศาสนาทีเดียว ได้ชื่อว่าเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เป็นลูกศิษย์ของพระยามาร มารรังควานไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ ท่านจึงได้วางตำรับตำราไว้ **จกฺขุนา สํวโร สาธุ สาธุ โสเตน สํวโร ฆาเนน สํวโร สาธุ ชิวฺหาย สาธุ สํวโร กาเยน สํวโร สาธุ สาธุ มนสา สํวโร สาธุ สพฺพตฺถ สํวโร สพฺพตฺถ สํวุโต ภิกฺขุ สพฺพทุกฺขา ปมุจฺจติ** เมื่อสำรวมระวังดีได้เช่นนี้ ย่อมหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ให้รู้หลักพระพุทธศาสนาเป็นสำคัญอย่างนี้ เมื่อรู้จักหลักเช่นนี้แล้ว เราจะต้องตั้งใจให้แน่แน่วบัดนี้ เป็นภิกษุก็ต้องตั้งอยู่ในศีล อยู่ในกรอบพระวินัย เป็นอุบาสก ในวัน ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ สมาทานศีลตั้งอยู่ในกรอบพระวินัยเหมือนกัน ศีล ๕ ก็ต้องสำรวมระวังศีล ๕ ให้ถูกร่องรอยเป็นอันดี ศีล ๘ ก็ต้องสำรวมระวังศีล ๘ ให้ถูกต้องร่องรอยเป็นอันดี ไม่ฉลาดก็ต้องศึกษาเล่าเรียนให้เข้าเนื้อเข้าใจ ถ้าว่าศีล ๑๐ ก็สำรวมระวังศีล ๑๐ ให้ดี ถ้าไม่เข้าใจก็ต้องศึกษาให้เข้าเนื้อเข้าใจ ถ้าศีล ๒๒๗ หรือเรียกว่า **อปริยันตปาริสุทธิสีล** ก็ตั้งอยู่ในศีลนั้น สำรวมระวังศีลให้ดี อย่าให้คลาดเคลื่อนจากศีล สำรวมระวัง

จะสำรวมระวังอย่างไร

สำรวมศีล **ใจ** ต้องอยู่ศูนย์กลางกายที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ นั่นแหละที่ตั้งของศีล

ที่เกิดของศีลนั้น **จะต้องอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์** ดวงธรรมนั้นอยู่กลางกายมนุษย์ ใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า เท่าฟองไข่แดงของไก่ อยู่กลางกายมนุษย์ สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย สะดือทะลุหลังขึงด้ายกลุ่มตึง ขวาทะลุซ้ายขึงด้ายกลุ่มตึง ตรงกลางเส้นด้ายกลุ่มนั้นจดกัน กลางกั๊กที่ตัดกันนั่น เรียกว่า**กลางกั๊ก** ตรงดวงธรรมให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ เอาใจไปหยุดอยู่ตรงนั้น เอาใจหยุดตรงนั้น ถ้าหยุดตรงนั้นไม่ได้ละก็ ไม่ถูกความสำรวมหละ สำรวมไม่ถูกเสียแล้ว อยู่ตรงนั้นได้ ใจหยุดเสีย เอ้า **ตากระทบรูป**ฉาดเข้าให้ **ใจก็หยุดเสีย** พอตากระทบรูปฉาดเข้าให้ มันก็แลบแปลบเข้ามาถึงใจ หยุดนั่นเชียว ที่ใจหยุดนั่นเทียว บอกว่าเอาไม่เอาละ สวยยิ่งเหลือเกิน ถ้าใจหยุดล่ะ อ้ายนี่เป็นพิษแก่ข้า ข้าไม่เอา หยุดเสียอย่างเก่า ไม่ขยับเขยื้อนทีเดียว นี่สำรวมอย่างนี้ วิธีสำรวม **หูกระทบเสียง**แปลบเข้า อ้า! เป็นที่ปลาบปลื้มของใจจริง อย่างไร เอาหรือไม่เอา ไม่ได้ ๆ ๆ ๆ ๆ ไปรักมันเข้าละก็ มันเป็น**อภิชฌา** เดี๋ยวก็ไปเพ่งมัน เดี๋ยวก็เป็นโทมนัส เดี๋ยวก็ดีใจ เสียใจ กับ**เสียง**หละ ไม่ได้การ **ใจหยุดกึกเสีย ไม่เป็นไปตามความปลื้มใจ อิ่มในเสียงนั้น กลิ่นกระทบจมูก**ซ้าบเข้าให้ แล่นเข้าใจแปลบเข้าไปอีกเหมือนกัน อย่างไร กลิ่นนี้มันหอมชื่นใจนัก จะเอาหรือไม่เอา **ใจก็หยุดกึกเสีย** ไม่ได้อ้ายนี่ ถ้าว่าปล่อยให้**อภิชฌา โทมนัส** ถ้าไปติดมันเดี๋ยวก็ดีใจเสียใจหละ อ้ายนี่ **ทำให้ดีใจเสียใจของเราให้ต่ำ ให้หยุดเสียให้ได้** อ้ายนี่เป็นข้าศึกต่อเราตรง ๆ ไม่ใช่เป็น**สภาค**แก่เรา เป็น**วิสภาค** แก่เราแท้ ๆ **ใจก็หยุดนิ่งอยู่ ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หยุดนิ่ง กระทบรส**ฉาดเข้าไปอีก แหม! เป็นที่ชอบใจเสียจริง ๆ อ้ายรสนี่สำคัญแท้ ๆ **ใจก็นิ่งเสียอีก**ไม่ข้องแวะ ไม่เหลียวแล ไม่ระวังระไว มันเป็นโทษแก่เรา ถ้าว่าขึ้นไปรักอ้ายรสนี้ละก็ เดี๋ยวความดีใจเสียใจมันต้องประทุษร้ายเรา ใจก็จะนิ่งอยู่ไม่ได้ มันก็จะฆ่าเราเสียเท่านั้น ไม่ได้ เราก็ไม่ไป นิ่งเสียอีก ใจนิ่งอยู่นั้น เหมือนกันครานี้ ต่อไป **สัมผัสกระทบร่างกาย** เย็นร้อนอ่อนแข็ง เอ้า! ชอบใจหรือไม่ชอบใจเล่า ที่ปลาบปลื้ม ที่เย็นใจ ที่สบายกายหละ ถูกเข้ามันนิ่มนวลชวนปลาบปลื้มทีเดียว ไม่ได้ ไปยุ่งกับอ้ายความสัมผัสไม่ได้ อ้ายนี้เข้ายุ่งกับมันเข้าประเดี๋ยวเถอะ พาโทมนัสมาประทุษร้ายใจเรา ใจเราหยุดไม่ได้ เดี๋ยวเสียภูมิ ใจของเรานักปราชญ์ จะเป็นใจของคนพาลเสีย ก็ไม่ไป หยุดนิ่งเสียอีกเหมือนกัน เมื่อหยุดนิ่งเช่นนั้น ทั้ง ๕ อย่างมารวมกันเป็นกลุ่มกึ๊กเข้าให้อีก มากระทบอีกแล้ว ทั้งดีทั้งชั่วนั่นแหละ ไม่เข้าใจหละ ข้าไม่เป็นไปกับเจ้า ข้าใจหยุดนิ่ง หยุดหนักเข้า หยุดในหยุดหนักเข้าไป ให้เลยเข้ามานี้ไม่ได้ ถ้าเลยเข้ามานี้ได้ ก็ขาดความสำรวม ถ้าขาดความสำรวมก็เป็นโทษ ใจก็เป็นโทษ เป็นโทษเป็นอย่างไร **อภิชฌา**เขาก็บังคับใจ เดี๋ยวก็ดีใจ เสียใจ ถ้าหากว่า

ญาติพี่น้องวงศา ลูกตายหรือเมียตายก็จะต้องร้องไห้โร่ไปเท่านั้นแหละ **อภิชฌา โทมนัส**บังคับเสียแล้ว **ถ้าจะให้อภิชฌา โทมนัสบังคับไม่ได้ ก็จงทำใจให้หยุดเสีย** ตายเราก็ตายเหมือนกัน เขาก็ตายเหมือนกันหมดทั้งสากลโลก ไม่เหลือแต่คนเดียว ตายหมดกัน ถ้านิ่งอยู่ที่เดียวก็เห็นจริงอยู่อย่างนี้ เมื่อเห็นจริงมันก็ไม่ร้องไห้ ไม่เสียใจ ไม่โทมนัส ไม่ดีใจไม่เสียใจ เพราะสำรวมระวังไว้ได้ ถ้าสำรวมระวังไว้ไม่ได้ มันก็เสียใจเท่านั้น ที่กระทบตัวฆ่าตัวเองตายอย่างนี้ เรื่องนี้เป็นเรื่องสำรวมไม่ได้ เพราะนิดเดียวเท่านั้นแหละ มีพระดาบสคนหนึ่งแกอยู่ในป่าช้า ป่าชัฏทีเดียว อยู่มาหลายสิบปี วันหนึ่ง **โลณมฺพิณเสวนตฺถาย** ต้องการจะเสพรสเค็มรสเปรี้ยวเข้ามาแล้ว เข้าไปอยู่ในบ้านใกล้เคียงบ้านเขา ไปแสวงหาอาหารบาตรเหมือนพระบิณฑบาตดังนั้นแหละ ชาวบ้านเขาก็ใส่แกงเหี้ยมาให้ถ้วยหนึ่ง ดาบสคนนั้น มหาโคธาเหี้ยใหญ่ตัวหนึ่งปฏิบัติแกดีอยู่ ด้วยว่าเป็นเหี้ยโพธิสัตว์ พอแกได้ฉันแกงเหี้ยไปถ้วยหนึ่ง รสมันดีเหลือเกิน กลับมาถามเจ้าของในวันรุ่งขึ้นว่า แกงที่ให้ไปนั้นเป็นแกงอะไร รสมันอร่อยนัก ผู้เจ้าของที่เขาใส่แกงไปให้ เขาบอกว่า แกง**เหี้ยละซิพระคุณเจ้า โอ้!** นึกในใจ อ้ายเหี้ยมันมีรสชาติดีขนาดนี้เชียวหรือ อ้ายเหี้ยที่ปฏิบัติเราอยู่ตัวหนึ่งมันคงจะกินได้หลายวัน เราจะฆ่าอ้ายเหี้ยตัวใหญ่เสียเถอะ เราจะไม่เอาไว้หละ นั่นแน่สำรวมไม่ได้หละ นี่มันสำรวมไม่ได้ มันติดรสเสียแล้วหละ ติดรสถึงกับจะฆ่าไอ้เหี้ยเสียนั่นแน่ะ ไม่ใช่พอดีพอร้ายนะ **ไอ้ที่ฆ่าฟันกันตายอยู่โครม ๆ นี้แหละ ฆ่าตัวเองตายบ้าง ฆ่าคนอื่นตายบ้าง ฟันแทงกันตายบ้าง เกิดรบรากันนะ ติดรสทั้งนั้นนะ ไม่ติดรสก็ติดสัมผัส ไม่ติดสัมผัสก็ติดรูป ไม่ติดรูปก็ติดเสียง ไม่ติดเสียงก็ติดกลิ่น ไม่ติดกลิ่นก็ติดรส** นี่แหละติดเหล่านี้ทั้งนั้นที่ฆ่ากันตายร้ายนักทีเดียว ถ้าสำรวมไม่ได้ ร้ายนักทุกสิ่งทุกอย่างหละ เป็นภัยนักทีเดียว เหตุนี้ต้องตั้งอยู่ในความสำรวม แต่ว่าวิธีสำรวมบอกไว้แล้วนั้น ใจต้องหยุดอยู่กลางนั่นนะ หยุดนิ่งทีเดียว ต้องคอยระวัง รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสใด ๆ หรือ ธัมมารมณ์ใด ๆ มันเล็ดลอดเข้าไปถึงที่ใจหยุดละก็ มีรสมีชาติ รู้จักทุกคนแล้วว่ารสชาติมันเป็นอย่างไร พอเวลามันเข้าไปเป็นอย่างไรล่ะ ไอ้รสชอบใจ รูปเป็นอย่างไรเล่า ก็เคยชอบใจรูปด้วยกันทุกคนนะ รสมันอย่างไงก็รู้จักกันทั้งนั้นแหละ นั่นแหละมันเข้าไปเสียดแทงใจ ไอ้เสียงที่ชอบใจละ ไอ้เสียงที่ชอบใจก็รู้จักรสกันทุกคนแล้ว ว่าเป็นรสมันเป็นอย่างไร รู้จักทั้งนั้นแหละ เคยชอบใจเสียง ชอบใจกลิ่นละ ก็รู้จักด้วยใจทั้งนั้น ใจรู้กันทั้งนั้นแหละ เรียนแล้วด้วยกันทั้งนั้นแหละ เรียนอยู่เสมอแหละกลิ่นรสนะ สัมผัสละ ก็รู้แล้วเหมือนกัน นี่รู้แล้วด้วยกันทั้งนั้น และถูกสัมผัสอยู่เสมอ นี่ธัมมารมณ์ที่เกิดกับใจก็นอนนิ่งอยู่ในมุ้ง คืนยังรุ่งไม่หลับไม่นอน ก็คิดถึงรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสที่ผ่านไปแล้วบ้าง ที่ในปัจจุบันบ้าง ที่จะมาข้างหน้า

บ้าง ไปนอนตรึกตรองอยู่นั่นนะ ความยินดีหละ **ไม่ให้ความยินดีเข้าไปประทุษร้าย ใจหยุดนิ่งเสีย ให้ใจหยุดเสีย หยุดนั้นแหละ ถูกต้องร่องรอยความประสงค์พระพุทธศาสนา** ที่ได้แนะนำไว้ในครั้งก่อน ๆ แล้วว่า **อิธ อริยสาวโก โวสฺสคฺคารมฺมณํ กริตฺวา** กระทำสละปล่อยอารมณ์ รูปารมณ์ คันธารมณ์ รสารมณ์ โผฏฐัพพารมณ์ ธัมมารมณ์ ปล่อยหมดทีเดียว **ลภติ สมาธึ** ได้สมาธิแล้วใจหยุดนิ่ง นั่นแน่เราจะทำปล่อยอารมณ์เสีย **อิธ อริยสาวโก โวสฺสคฺคารมฺมณํ** อริยสาวกในธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้านี้ กระทำปล่อยอารมณ์สละอารมณ์เสียได้แล้ว **ลภติ สมาธึ** จิตไม่เกี่ยวกับอารมณ์ ใจไม่เกี่ยวกับอารมณ์ หยุดนิ่งทีเดียว **ลภติ สมาธึ** ได้ซึ่งสมาธิ **ลภติ จิตฺตสฺเสกคฺคตํ** นิ่งหนักเข้า พอได้หนักเข้า แน่นหนาหนักเข้าทุกที ก็ได้เอกัคคตาจิต นี่ต้องสำรวมอย่างนี้นะ จึงจะถูกต้องความประสงค์ใจดำของพระพุทธศาสนา **สำรวมได้เช่นนี้จะเอาตัวรอดได้ เข้าถึงซึ่งสมาธิ** เมื่อเข้าถึงซึ่งสมาธิ **ปัญญาวิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เป็นลำดับไป ก็จะได้บรรลุมรรคผลสมมาดปรารถนา**

ที่ได้ชี้แจงแสดงมาในสังวรคาถา ตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบาย พอสมควรแก่เวลา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งคฤหัสถ์บรรพชิต ทุกถ้วนหน้า บรรดามาสโมสรเพื่อทำสวนกิจในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมา พอสมควรแก่เวลา สมมติยุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

๔๐. ติลักขณาทิคาถา

๑ สิงหาคม ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺสฯ (๓ ครั้ง)

สพฺเพ สงฺขารา อนิจฺจาติ ยทา ปญฺญาย ปสฺสติ
อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา
สพฺเพ สงฺขารา ทุกฺขาติ ยทา ปญฺญาย ปสฺสติ
อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา
สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตาติ ยทา ปญฺญาย ปสฺสติ
อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา
อปฺปกา เต มนุสฺเสสุ เย ชนา ปารคามิโน
อถายํ อิตรา ปชา ตีรเมวานุธาวติ
เย จโข สมฺมทกฺขาเต ธมฺเม ธมฺมานุวตฺติโน
เต ชนา ปารเมสฺสนฺติ มจฺจุเธยฺยํ สุทุตฺตรํ
กณฺหํ ธมฺมํ วิปฺปหาย สุกฺกํ ภาเวถ ปณฺฑิโตติ ฯ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจะได้แสดงธรรมิกถาว่าด้วยเรื่อง**ลักขณคาถา** เครื่องหมายลักษณะของความจริง คือ**ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัว** ตามสภาพความเป็นจริงนี้ ที่นิยมใช้ในพระพุทธศาสนานัก เพราะแสดงความจริงทุกสิ่งทุกประการ ในลักษณะทั้งสามประการนี้**เป็นภูมิของวิปัสสนา** เป็นชั้นสูง เป็นธรรมอันสุขุมลุ่มลึกคัมภีรภาพ เหตุนั้น ที่จะแสดงวันนี้ เพราะว่าลักษณะธรรมชั้นสูงนี้ สมควรที่เป็นธรรมที่เป็นไปใน**ปัญญา** ไม่ใช่ทางศีล ไม่ใช่ทางสมาธิ เป็นทางปัญญาแท้ ๆ เหตุนี้แล จะแปลเนื้อความตามวาระพระบาลีที่ได้ยกไว้ในเบื้องต้นว่า **สพฺเพ สงฺขารา อนิจฺจาติ ยทา ปญฺญาย ปสฺสติ อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา** เมื่อใดบุคคลเห็นตามปัญญาว่า สังขารทั้งปวง**ไม่เที่ยง**ดังนี้ เมื่อนั้นย่อมเหนื่อยหน่ายในทุกข์ นี้เป็นหนทางหมดจดวิเศษ **สพฺเพ สงฺขารา ทุกฺขาติ ยทา ปญฺญาย ปสฺสติ อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา** เมื่อใดบุคคลเห็นตามปัญญา ว่าธรรมทั้งปวงเป็นทุกข์ เมื่อนั้นย่อมเหนื่อยหน่ายในทุกข์ นี้คือความหมดจดวิเศษ **สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตาติ ยทา**

ปญฺญาย ปสฺสติ อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา เมื่อใดบุคคลเห็นตามปัญญาว่าธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัว เมื่อนั้นย่อมเหนื่อยหน่ายในทุกข์ นี้เป็นหนทางหมดจดวิเศษ **อุปฺปกา เต มนุสฺเสสุ เย ชนา ปารคามิโน** บรรดามนุษย์ทั้งหลาย ชนเหล่าใดมีปกติไปสู่ฝั่งข้างโน้น ชนเหล่าใด **ปารคามิโน** มีปกติไปสู่ฝั่ง มีปกติถึงซึ่งฝั่ง ชนทั้งหลายเหล่านั้นมีประมาณน้อย **อถายํ อิตรา ปชา ตีรเมวานุธาวติ** ส่วนชนเหล่าอื่นนอกนี้ ย่อมละชายฝั่งนั้นแล **เย จ โข สมฺมทกฺขาเต ธมฺเม ธมฺมานุวตฺติโน** ก็ชนทั้งหลายเหล่าใดแล ประพฤติตามธรรมในธรรมที่พระตถาคตเจ้ากล่าวแล้วดี **เต ชนา ปารเมสฺสนฺติ มจฺจุเธยฺยํ สุทุตฺตรํ** ชนทั้งหลายเหล่านั้นย่อมถึงซึ่งฝั่ง คือพระนฤพาน ล่วงเสียซึ่งวัฏฏะเป็นที่ตั้งแห่งมัจจุ อันบุคคลข้ามได้ด้วยยากนัก **กณฺหํ ธมฺมํ วิปฺปหาย สุกฺกํ ภาเวถ ปณฺฑิโต** ผู้ดำเนินด้วยคติของปัญญาละธรรมดำเสีย ยังธรรมขาวให้เจริญขึ้นดังนี้ นี่เนื้อความของบาลี คลี่ความเป็นสยามได้ความเท่านี้

ต่อแต่นี้จะอรรถาธิบายขยายความเป็นลำดับไปว่า **สพฺเพ สงฺขารา อนิจฺจาติ** สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง ก็เมื่อบุคคลเห็นตามดังนี้ด้วยปัญญาของตนแล้ว ก็ย่อมเหนื่อยหน่ายในทุกข์ นี่เป็นหนทางหมดจดวิเศษของสัตว์ทั้งหลาย นี้เป็นทางหมดจดวิเศษ นี่หนทางนี้เราต้องการ ให้พินิจพิจารณาด้วยความรู้ความเข้าใจของตน นี่เป็นภูมิขั้นสูงนะ ไม่ใช่ภูมิขั้นต่ำ เห็นตามปัญญาว่าสังขารทั้งปวงไม่เที่ยง เห็นอย่างไรสังขารน่ะ คือ **ปุญฺญาภิสังขาร** สังขารที่บุญตบแต่ง **อปุญฺญาภิสังขาร** สังขารที่บาปตกแต่ง **อเนญฺชาภิสังขาร** สังขารที่ไม่หวั่นไหว

ปุญฺญาภิสังขาร สังขารตบแต่งให้เกิดเป็นบุญขั้นมนุษย์นี่ ในชมพูทวีป แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล มนุษย์มีมากน้อยเท่าไร อยู่ใน**ปุญฺญาภิสังขาร**ทั้งนั้น ส่วนทิพย์กายอุปปาติกะกำเนิดเกิดเป็นกายทิพย์ในชั้นจาตุมหาราช ดาวดึงสา ยามา ดุสิตา นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี ๖ ชั้นนี้ นี้เรียกว่า **ปุญฺญาภิสังขาร** สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นนี้เรียกว่าปุญญาภิ–สังขาร สังขารอันบุญตบแต่งทั้งนั้น รูปพรหมอีก ๑๖ ชั้น พรหฺมปาริสชฺชา พรหฺมปโรหิตา มหาพฺรหฺมา ปริตฺตาภา อปฺปมาณาภา อาภสฺสรา ปริตฺตสุภา อปฺปมาณสุภา สุภกิณฺหกา เวหปฺผลา อสญฺญีสตฺตา นี่ชั้นที่ ๑๑ เวหปฺผลา อสญฺญีสตฺตา อยู่ในชั้นพรหมที่ ๑๑ นี้ อวิหา อตปฺปา สุทสฺสา สุทสฺสี อกนิฏฺฐา นี้เรียกว่าชั้นสุธาวาส เป็นที่อยู่ของพระอริยบุคคลขั้นพระอนาคามิผลพระอนาคามิมรรคอยู่ในที่นี้ รูปพรหมทั้ง ๑๖ ชั้น นี้เป็น**ปุญฺญาภิสังขาร**ทั้งนั้น ส่วน**อเนญฺชาภิสังขาร** สังขารในอรูปพรหม อากาสานัญจายตนะ วิญญาณัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ ในอรูปพรหมทั้ง ๔ นี้ ก็จัดเป็น**ปุญญาภิ-สังขาร** อีกเหมือนกัน ไม่ใช่**อปุญญาภิสังขาร**

อปุญญาภิสังขารต่ำกว่ามนุษย์ลงไป เรียกว่า**อปุญญาภิสังขาร** เกิดเป็นเปรตบ้าง เป็นอสุรกายบ้าง เป็นสัตว์เดียรัจฉานบ้าง เป็นสัตว์นรก ๔๕๖ ขุม ลุ่ม ลึก ทุกข์ยาก ลำบากนัก ในอบายภูมิทั้ง ๔ นี้ เรียกว่า **อปุญญาภิสังขาร ฝ่ายสัตว์เดียรัจฉาน** ก็เห็นปรากฏว่าตัวใหญ่ตัวเล็กตัวน้อยน่าสมเพชเวทนา เปรต อสุรกาย เราไม่เห็นด้วยตา เป็นแต่เขาเขียนรูปไว้ให้ดู ถึงกระนั้นก็มีอยู่แท้ ๆ สัตว์นรกเราก็ไม่เห็น เขาเขียนรูปไว้ให้ดูทั้งนั้น แต่ว่าเขาเห็นแล้วเขาเขียนรูปให้ดู มีจริง ๆ ไม่ต้องไปสงสัย สัตว์นรก เปรต อสุรกายเหล่านี้ สัตว์เดียรัจฉานเห็นปรากฏชัด นี้ได้ชื่อว่า**อปุญญาภิสังขาร**

อเนญชาภิสังขาร สังขารที่ไม่หวั่นไหว ตั้งแต่อรูปสัตว์ อสัญญีสัตว์ ที่ชั่วคราวนะ ไม่หวั่นไหวชั่วคราวหนึ่ง นี้ตำรับตำราท่านยกเอาแค่นี้ แต่ว่า**อเนญชาภิสังขาร** สังขารที่ไม่หวั่นไหว สังขารที่ไม่หวั่นไหวควรจะจัดสังขารที่บุญตบแต่งไม่ได้ บาปตบแต่งไม่ได้ ควรจะเป็นอเนญชาภิสังขาร ส่วนโลกันต์นรกก็ไปหมกไหม้อยู่ในนั้น ไปทนทุกข์เวทนาอยู่ในโลกันต์นรก นั่นจะจัดเป็นอเนญชาภิสังขารได้ไหมละ ก็มันยังไปเกิดมาเกิดอยู่ ถ้านิพพานก็ได้ เป็น**อเนญชาภิสังขาร**ที่ไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรมทั้งสี่ ทั้งแปด ไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรมทั้งแปด นี้เป็น**อเนญชาภิสังขาร**ได้ **อเนญชาภิสังขาร**เหล่านั้น ก็มีหวั่นไหวอยู่ เคลื่อนไปมาอยู่ ดิน น้ำ ไฟ ลม อากาศ วิญญาณ ธาตุล้วน ธาตุล้วน ๆ ไม่เกี่ยวข้องอะไร นั่นแน่ควรจะเป็น**อเนญชาภิสังขาร** ธรรมล้วน ๆ ไม่เกี่ยวข้องด้วยสิ่งใด นั่นแน่ควรจะเป็น**อเนญชาภิ-สังขาร** แต่ว่าสังขารในที่นี้ ท่านประสงค์เอา อสัญญีสัตว์ อรูปสัตว์ เป็น**อเนญชาภิสังขาร**ให้รู้จักหลักอันนี้

สังขารเหล่านี้แหละ เป็น**อนิจฺจํ** ไม่เที่ยงทั้งนั้น แปรผันไปหมด ปรากฏว่าจะเป็นปุญญาภิสังขารก็ดี อปุญญาภิสังขารก็ดี อเนญชาภิสังขารก็ดี สังขารเหล่านี้ไม่เที่ยงทั้งนั้น ยักเยื้องแปรผันอยู่ปกติธรรมดา เหมือนมนุษย์ที่ยักเยื้องเป็นมนุษย์ สัตว์เดรัจฉานก็ยักเยื้อง ส่วนสัตว์เดรัจฉาน อสุรกายก็ยักเยื้องทั้งนั้น ที่เรียกว่าปุญญาภิสังขาร กายทิพย์ ทิพยกาย หรือพรหมกาย ส่วนอรูปพรหม กายเหล่านี้เป็นอเนญชาภิสังขาร และกายเหล่านี้ไม่เที่ยงมียักเยื้องแปรผันอยู่ ตามจริงเป็นอย่างนี้ ที่ไม่เที่ยงเป็นอย่างไร ก็มีเกิดขึ้น ท่ามกลางมีแก่แปรไป ในอวสานที่สุดแตกสลายไป ไม่ได้เหลือตนแต่สักคนเดียว เบื้องต้นมีเกิดขึ้น ท่ามกลางมีแก่แปรไป อวสานที่สุดมีสิ้นสลายหายไป เอาจริงเอาจังไม่ได้สักอย่างหนึ่ง ดังนี้เรียกว่าไม่เที่ยง นี่ในพระคาถาต้น เมื่อสิ่งที่ไม่เที่ยงที่เราเห็นเช่นนี้ เราจะเป็นอย่างไรบ้าง ใจคอก็สลด ใจไม่อยากจะได้ ไม่อยากจะเอื้อเฟื้อ ไม่อยากจะเกี่ยวข้อง เพราะมันไม่เที่ยงยักเยื้องแปรผันไปเช่นนี้ เกี่ยวข้องก็เสียเวลาเปล่า คล้าย ๆ กับหลอก ๆ ลวง ๆ เล่น ไม่จริงไม่จัง

อะไร เมื่อเป็นเช่นนี้ใจของเราก็ไม่เกี่ยวข้องในสังขารนั้น ๆ **ปุญญาภิสังขาร อปุญญาภิสังขาร อเนญชาภิสังขาร** ก็ไม่เกี่ยวเกาะ ไม่เกี่ยว ก็ใจมันก็ไม่ติดในสังขารเหล่านั้น **ปุญญาภิสังขาร อปุญญาภิสังขาร อเนญชาภิสังขาร** ไม่ติด ไม่เกาะไม่ติด เมื่อไม่ติดแล้วใจไม่เกาะอะไรเลย ใจมันก็ว่างจากสังขารเหล่านั้น ไม่เกี่ยวเกาะในสังขารเหล่านั้น ใจก็ว่าง ใจว่างนั้นแหละ เป็นหนทางหมดจด ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด ใจที่ว่างนั้นแหละ เป็นหนทางหมดจด ว่างจากสังขารเหล่านั้น ไม่เกี่ยวเกาะด้วยสังขารเหล่านั้น ไม่ติดในสังขารเหล่านั้น เรียกว่าใจหมดจด เป็นหนทางบริสุทธิ์ นี่แหละทางบริสุทธิ์เป็นทางไปของพระอริยบุคคล ตั้งต้นแต่โสดา สกทาคา อนาคา อรหันต์ ไปทางนี้ ไปทางหมดจดนี้ ผู้ที่เป็น**วิปัสสนาคามินี** ย่อมเห็นแจ้งชัดเจนในสิ่งไม่เที่ยงทั้งหลายเหล่านั้น เป็น **วิปัสสนาคามินี**เห็นแจ้งชัดอยู่ว่าสังขารเหล่านี้ไม่เที่ยงจริง ๆ

เมื่อไม่เที่ยงแล้วเป็นอย่างไร

ในบาทที่สองรองรับลงไปว่า **สพฺเพ สงฺขารา ทุกฺขาติ ยทา ปญฺญาย ปสฺสติ อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา** เมื่อใดบุคคลเห็นตามปัญญาว่าสังขารทั้งปวงเป็นทุกข์ เมื่อนั้นย่อมเหนื่อยหน่ายในทุกข์ นี่ทางหมดจดวิเศษอีกเหมือนกัน ย่อมเหนื่อยหน่ายในทุกข์ เห็นสังขารทั้งปวงเป็นทุกข์ เป็นทุกข์จริง ๆ นะ ไม่เป็นสุขหรอก ถ้ามีความเกิดแล้วก็เป็นทุกข์ มีเกิดเป็นเบื้องต้น มีแก่แปรไปในท่ามกลาง มีตายไปเป็นอวสาน เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว สังขารทั้งหลายเหล่านั้นล้วนเป็นทุกข์ทั้งนั้น ไม่เป็นสุข สังขารดังกล่าวแล้วจะเป็น **ปุญญาภิสังขาร อปุญญาภิสังขาร อเนญชาภิสังขาร** สังขารที่เป็นไปในภพสาม กามภพ รูปภพ อรูปภพ หรือเป็นไปในวัฏฏะทั้งสาม กรรมวัฏ กิเลสวัฏ วิปากวัฏ ทั้งหลายเหล่านี้ เมื่อเป็นสังขารแล้ว จะได้เป็นสุขเป็นอันไม่มี ย่อมเป็นทุกข์ทั้งสิ้น ก็เทวดาเขาว่าเป็นสุขอย่างไรเล่า เป็นสุขหลอก ๆ ไม่ใช่สุขจริง ๆ สุขหลอกลวงเหมือนสุขมนุษย์อย่างนี้แหละ ยิ้มแย้มแจ่มใส หัวเราะร่าเริงบันเทิงใจ ประเดี๋ยวหน้าดำคร่ำเครียด เสียอกเสียใจกันวุ่นวายแล้ว แตกกายทำลายนี้แล้ว เจ็บปวดขึ้นแล้ว ตึงตังเกิดขึ้น รบทัพจับศึก ตายกันสิ้นแล้ว เป็นทุกข์กันจ้าละหวั่นแล้ว เหตุนี้ไม่เที่ยงอย่างนี้ ยักเยื้องแปรผันอยู่อย่างนี้ แล้วก็เป็นทุกข์จริง ๆ อยู่อย่างนี้ สิ่งไม่เที่ยงมีอยู่เท่าไรก็เป็นทุกข์อยู่เท่านั้น ไม่มีสุขเลย ก็เป็นเทวดาเขาว่าเป็นสุขนัก พรหมก็ว่าเป็นสุขนักอย่างไรเล่า ก็สุขชั่วคราว สุขประเดี๋ยว ๆ แล้วก็กลายไปเป็นทุกข์อีกต่อไป เมื่อเห็นจริงเช่นนี้ ไม่ติดไม่เกี่ยวด้วยสังขารเหล่านี้เสียได้ละก็ นั่นแหละเป็นหนทางหมดจดวิเศษ ไม่เอาใจไปเกี่ยวกับสังขารเหล่านี้ เป็นหนทางหมดจดวิเศษ นี้เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ ทางไปของพระอริยบุคคล ทางไปของพระโสดา

สกทาคา อนาคา นี่เป็นทางไปอย่างนี้ นี่ได้ชื่อว่าเป็นทางหมดจดวิเศษ เป็นทางไปของวิปัสสนาญาณิกด้วย ที่จะไปสู่โสดา สกทาคาเหล่านั้นได้ ต้องอาศัยรู้จริงเห็นจริงในสิ่งเหล่านั้น นี้เป็นพระคาถาที่สอง

คาถาที่สามตามลำดับไป ว่า **สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตาติ ยทา ปญฺญาย ปสฺสติ อถ นิพฺพินฺทติ ทุกฺเข เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา** เมื่อใดบุคคลเห็นตามปัญญา ว่าธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัว เมื่อนั้นย่อมเหนื่อยหน่ายในทุกข์นี้ นี่เป็นทางหมดจดวิเศษ นี่ถึงจะจริง ละได้จริง เอาตรงนี้แหละว่าธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัว ธรรมทั้งหลายน่ะอยู่ที่ไหน **สังขารมีที่ไหน ธรรมมีที่นั่น สังขารอยู่ที่ไหน ธรรมอยู่ที่นั่น ปุญญาภิสังขาร** สังขารอันบุญตบแต่ง **อปุญญาภิสังขาร** สังขารอันบาปตบแต่ง **อเนญชาภิสังขาร** สังขารมีสิ่งที่มิใช่บุญมิใช่บาปตบแต่งตามหน้าที่กัน ดังนี้ธรรมทั้งหลายอยู่ในกายมนุษย์ด้วยกันทุกคน กายมนุษย์นี้ล้วนเป็นปุญญาภิสังขาร

จะกล่าวถึง**ธรรม**ทั้งหลายต่อไป คือ**เป็นดวงใส มนุษย์ได้มาด้วยความบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ** ไม่มีร่องพิรุธเลย พอแตกกายทำลายขันธ์จากมนุษย์ ก็ติดดวงธรรมอันนั้นสำหรับให้เกิดเป็นมนุษย์ ได้ดวงธรรมดวงหนึ่งสำหรับเกิดเป็นมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ นี่เป็นกายมนุษย์มีธรรมดวงเท่านี้ กายมนุษย์ละเอียดก็มีธรรมอีกดวงหนึ่งเหมือนกัน จึงเป็นกายมนุษย์ละเอียด สองเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัว กายทิพย์มีอีกดวงหนึ่งเหมือนกัน กลม สามเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัว กายทิพย์ละเอียดมีอีกดวงหนึ่ง สี่เท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัวเหมือนกัน กายรูปพรหม ห้าเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัวเหมือนกัน กายรูปพรหมละเอียด หกเท่าของฟองไข่แดงของไก่ใหญ่กลมรอบตัวเหมือนกัน ใสอยู่กลางกายนั้น ส่วนกายอรูปพรหม เจ็ดเท่าของฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัวเหมือนกัน ส่วนกายอรูปพรหมละเอียด แปดเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัวเหมือนกัน **ดวงธรรมนั้นแหละ ไม่ใช่ตัว เป็นที่อยู่ของตัว เป็นที่อาศัยของตัว เป็นที่ทำตัวให้ปรากฏอยู่ กายมนุษย์นี่แหละเป็นตัว แต่ตัวสมมติทั้งนั้น**

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ล่ะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่นก็ไม่ใช่ตัวเหมือนกัน แต่ว่าให้ตัวอาศัย ให้ตัวอาศัยคือ กายมนุษย์ละเอียดอาศัย กายมนุษย์ละเอียดก็ไม่ใช่ตัว ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดก็ไม่ใช่ตัว ให้กายทิพย์อาศัย กายทิพย์ก็ไม่ใช่ตัว ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ก็ไม่ใช่ตัว กายมนุษย์ ๆ หมดทั้งร่างกายประกอบด้วยเบญจขันธ์ทั้งห้า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่ไม่ใช่ตัวทั้งนั้น ส่วนธรรมที่ทำให้เป็นเบญจขันธ์ทั้งห้าคือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็ล้วนแต่เป็น **อนิจจัง ทุกขัง**

ทั้งนั้น ส่วนธรรมที่ทำให้เบญจขันธ์ทั้ง ๕ บังเกิดขึ้น หรืออาศัยอยู่ได้ มันก็ไม่ใช่ตัวธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด ก็ไม่ใช่ตัว ขันธ์ทั้งห้าของกายมนุษย์ละเอียด ก็เป็น **อนิจจัง ทุกขัง** แบบเดียวกัน แล้วก็ไม่ใช่ตัว เป็น **อนัตตา** ส่วนกายทิพย์ก็ประกอบด้วยเบญจขันธ์ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง ส่วนดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ก็ไม่ใช่ตัวเหมือนกัน แต่ว่ากายมนุษย์ที่เป็นตัว ก็ตัวโดยสมมติ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ เรียกว่าไม่ใช่ตัวนั่น ไม่ใช่ตัวแท้ ๆ เป็นที่อาศัยของตัว เป็นที่อาศัยของตัวคือกายมนุษย์ละเอียด

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด ก็ไม่ใช่ตัว ส่วนเบญจขันธ์ทั้งห้าของกายมนุษย์ละเอียด ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง ส่วนธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดก็ไม่ใช่ตัว เป็นที่อาศัยของตัวซึ่งเป็นกายทิพย์ กายทิพย์ก็ประกอบด้วย รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็น อนิจจัง ทุกขัง

ส่วนดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ก็ไม่ใช่ตัว เป็นที่อาศัยของตัว คือกายทิพย์ละเอียด กายทิพย์ละเอียดก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียดก็ไม่ใช่ตัว เป็นที่อาศัยของตัวคือ กาย–รูปพรหม รูปพรหมหมดทั้งร่างกายประกอบด้วยเบญจขันธ์ทั้งห้า คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญา ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง

ส่วนดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมก็ไม่ใช่ตัว เป็นที่อาศัยของตัว คือกายรูปพรหมละเอียด กายรูปพรหมละเอียด ก็ประกอบด้วย รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง

ส่วนดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียดก็ไม่ใช่ตัว เป็นที่อาศัยของตัว คือกายอรูปพรหม กายอรูปพรหมก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง ประกอบด้วยเบญจขันธ์ทั้งห้า คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวเหมือนกัน ไม่เที่ยง เป็นทุกข์

ส่วนดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมเล่า ก็ไม่ใช่ตัว เป็นที่อาศัยของตัวคือกายอรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหมละเอียดก็ประกอบด้วยขันธ์ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง

ส่วนดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียดก็ไม่ใช่ตัว เป็นที่อาศัยของตัว ตัวเหล่านี้โดยสมมติทั้งนั้น ไม่ใช่วิมุตติ

สูงขึ้นไปกว่านี้ เข้าถึง **กายธรรม** กายธรรมคราวนี้เป็นตัวหละ กายธรรมเป็นตัว ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรม **กายธรรมนั่นแหละเป็นตัว กายธรรมนั่นแหละเป็น**

นิจจัง สุขัง ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายก็เป็นอัตตา ส่วน **ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายแปดกายเบื้องต้นก็เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัว จะเป็นอัตตายังไม่ได้ เพราะยังเป็นสมมติอยู่** กายธรรมของธรรมกายละเอียด ที่อาศัยดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายอยู่นั่น เรียกว่ากายธรรมละเอียด กายธรรมละเอียดนั่น แต่ว่า ตั้งแต่กายธรรมไปสิบกาย กายธรรม กายธรรมละเอียด กายโสดา โสดาละเอียด กายสกทาคา กายสกทาคาละเอียด กายอนาคา กายอนาคาละเอียด เหล่านี้ยกเป็นตัวทั้งนั้น ควรยกเป็นนิจจัง สุขัง ทั้งนั้น ส่วนดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายเล่า หมดทั้งก้อนนั่นแหละเป็นอัตตา เป็นนิจจัง สุขัง อัตตา ส่วน **กายพระอรหัต** ถ้าถึงพระอรหัตละก็เป็น **นิจจัง สุขัง อัตตาแท้ ๆ** กายธรรมก็มีขันธ์เหมือนกัน แต่เป็น **ธรรมขันธ์** ท่านไม่เรียกเบญจขันธ์ เป็นธรรมขันธ์เสีย มีธาตุเหมือนกัน เป็นวิราคธาตุ เป็นวิราคธรรม เป็นธรรมไปทั้งก้อน เพราะฉะนั้นกายธรรมพระอรหัตเป็นนิจจัง สุขัง อัตตาหมดทั้งก้อน **กายพระอรหัตละเอียดก็เป็น นิจจัง สุขัง อัตตา หมดทั้งก้อน**

เมื่อรู้จักดังนี้แล้ว ก็นี่แหละถ้าจะไปนิพพานไปได้ทางนี้ ทางอื่นไปไม่ได้ ที่พระองค์ทรงรับสั่งไว้ **อตฺตทีปา อตฺตสรณา นาญฺญสฺสรณา** ตนเป็นที่พึ่งของตน **อตฺตทีปา** ตนเป็นที่เกาะตน เป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่ **ธมฺมทีปา ธมฺมสรณา นาญฺญสฺสรณา** ธรรมเป็นเกาะ เป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่ ตนนั่นแหละเป็นเกาะ ตนนั่นแหละเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่ ธรรมนั่นแหละเป็นเกาะ ธรรมนั่นแหละเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่

เมื่อไปถึง เมื่อมาถึงกายมนุษย์เข้า ก็มีตนมีธรรม ตนก็คือกายมนุษย์ นี่ **ตนโดยสมมติ** ธรรมก็คือดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั่น พอถึงกายมนุษย์ละเอียด มีตนมีธรรมอย่างนั้นอีก ตนก็คือกายมนุษย์ละเอียดนั่นแหละ ธรรมก็คือดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียดนั่นแหละ ส่วนกายทิพย์ก็แบบเดียวกัน กายทิพย์ละเอียดก็แบบเดียวกัน กายรูปพรหมก็แบบเดียวกัน กายรูปพรหมละเอียดก็แบบเดียวกัน กายอรูปพรหมก็แบบเดียวกัน กายอรูปพรหมละเอียดก็แบบเดียวกัน กายทั้งแปดกาย มีตนมีธรรมแบบเดียวกัน

ถึงพระธรรมกายทั้งสิบกาย ธรรมกายโคตรภู ธรรมกายนั่นแหละเป็นตนหละ เป็นตนโดยวิมุตติด้วย ไม่ใช่สมมติด้วย กายธรรมนั่นเป็นตนหละ ดวงธรรมที่เป็นธรรมกายกลมรอบตัว โตเท่าหน้าตักของธรรมกาย นั่นก็เป็นธรรมหละ กายธรรมละเอียดก็มีตนเหมือนกัน กายธรรมโสดาละเอียด ก็มีตนมีธรรมแบบเดียวกัน กายธรรมสกทาคาละเอียด ก็มีตนมีธรรมแบบเดียวกัน กายธรรมพระอนาคาละเอียด ก็มีตนมีธรรมแบบเดียวกัน กายธรรมพระอรหัตละเอียด ก็มีตนมีธรรมเป็นแบบเดียวกัน แบบเดียวกันแท้ ๆ สิ่งอื่นไม่ใช่ **จะไปพึ่งสิ่งอื่นนอกจากตนที่ทำให้เป็นตนนี้ไม่ได้**

แต่ว่า**กายทั้งแปดกายอยู่ในภพนั้น ตน** ก็เป็นโดย**สมมติ ธรรม**ก็เป็นโดย**สมมติ** เหมือนกัน ไม่ใช่วิมุตติทั้งนั้น **ส่วนตนและธรรมที่เป็นธรรมกาย** โสดาทั้งหยาบทั้งละเอียด สกทาคาทั้งหยาบทั้งละเอียด อนาคาทั้งหยาบทั้งละเอียด **นี่แหละเป็นพวกวิมุตติทั้งนั้น แต่ไม่ใช่วิมุตติขาดเด็ดลงไป วิมุตติขาดเด็ดก็ได้แก่พระอรหัต** ตนก็เป็นวิมุตติขาดเด็ดทีเดียว ส่วนธรรมก็วิมุตติขาดเด็ดทีเดียว หมดจากสังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูงหมด หลุดไปหมดทีเดียว นี่ได้ชื่อว่าเป็นตน เป็น **นิจจัง สุขัง อัตตา** เข้าถึงพระอรหัตทีเดียว นี่แหละแน่แท้ไม่ต้องสงสัย เมื่อเข้าใจดังนี้ ท่านจึงได้เชิดชี้ตำรับตำราวางลงไว้ว่า **อปฺปกา เต มนุสฺเสสุ เย ชนา ปารคามิโน** ในบรรดามนุษย์ทั้งหลาย ชนเหล่าใดมีปกติไปถึงฝั่งคือพระนิพพาน ชนเหล่านั้นมีประมาณน้อย ไม่ใช่ไปง่าย ๆ ถึงพระอรหัตแล้วจึงไปได้ ถึงธรรมกายแล้วไปได้ **ถึงพระอรหัตไปเลยไม่กลับ ถ้าถึงธรรมกายไปแล้วกลับ** เหมือนวัดปากน้ำมีธรรมกายกันตั้งร้อยห้าสิบกว่า ไปนิพพานได้ทั้งนั้น ไปแล้วกลับ ไปแล้วกลับมา มีน้อยนักที่มีปกติไปสู่นิพพาน มีน้อยนัก **เย ชนา ปารคามิโน อถายํ อิตรา ปชา ตีรเมวานุธาวติ อถายํ อิตรา ปชา** ส่วนชนนอกนี้ ย่อมเลาะชายฝั่งแน่แล คืออยู่ฝั่งข้างภพนี้ ไม่ไปนิพพาน งุ่มง่ามอยู่ในฝั่งข้างนี้ ภิกษุสามเณรตั้งใจจะไปนิพพานกัน แต่ก็เลาะอยู่ชายฝั่งนั่นเอง ไปไม่ได้กัน **ไม่ถึงธรรมกายไปไม่ได้ ถึงธรรมกายแล้วก็ไปนิพพานได้** ไปไม่ได้แหละเรียกว่าเลาะชายฝั่ง **เย จ โย สมฺมทกฺขาเต ธมฺเม ธมฺมานุวตฺติโน** ก็ส่วนชนทั้งหลายเหล่าใด มีปกติประพฤติตามธรรม ในธรรมที่พระตถาคตเจ้ากล่าวชอบแล้ว ตามหลักของทางมรรคผลไป อย่าให้เคลื่อนจากทางมรรคผลนั้น ได้ชื่อว่าปฏิบัติตามธรรม ในธรรมที่พระตถาคตเจ้ากล่าวชอบแล้ว เป็นทางมรรคผล ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ นี่ให้ไปทางนี้ ทางอื่นไม่มี มีทางเดียวเท่านี้ เป็นเอกายนมรรค **เต ชนา ปารเมสฺสนฺติ** ใครปฏิบัติถูกต้องร่องรอยเช่นนั้น ย่อมถึงซึ่งฝั่งคือ พระนิพพานแท้ ๆ **มจฺจุเธยฺยํ สุทุตฺตรํ** ล่วงเสียซึ่งวัฏฏะอันเป็นที่ตั้งแห่งมัจจุ อันบุคคลข้ามได้ยากนัก ล่วงวัฏฏะนั้น กรรมวัฏ วิปากวัฏ กิเลสวัฏ เป็นที่ตั้งของมัจจุ เพราะวัฏฏะเป็นที่ตั้งของมัจจุ ต้องตายอยู่ร่ำไป ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายเรื่อย เมื่อเป็นเช่นนี้ ที่จะพ้นไปจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายนี้ได้ยากนัก ไม่ใช่เป็นของได้ง่าย หลักเป็นดังนี้ เมื่อรู้จักหลักอันนี้ละก็ควรแน่ในใจของตัวเสียว่า วัฏฏ์เป็นที่ตั้งของมัจจุนี้ มันเป็นตัวกิเลสแท้ ๆ ถ้าเราไม่พ้นกิเลสตราบใดละก็ เราต้องเวียนว่ายตายเกิดในกามภพ รูปภพ อรูปภพ ไม่จบไม่แล้วหละ **ต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ไปดูนิพพานให้ได้** ถ้าไปดูนิพพานเห็นได้แล้วละก็ จะชอบใจสักเพียงไหน ไปดูทีนิพพานเป็นอย่างนี้ กามภพเป็นอย่างนี้ กามภพนั่นไม่ใช่พอดีพอร้ายนะ ยังมีอบายภูมิทั้งสี่ ถ้าประพฤติผิดความ

ดีคราวใดละก็เป็นเปรตบ้าง เป็นอสูรกายบ้าง เป็นสัตว์เดียรัจฉานบ้าง เป็นสัตว์นรกบ้าง ต้องตกลงไปโน้น นั่นเพราะเหตุอะไร เพราะกิเลสมันบังคับให้เป็นไป ต้องรับทุกข์ลำบากอย่างนั้น เมื่อรู้จักเช่นนั้นแล้ว ตั้งใจเสียให้แน่แน่ว ว่าเราจะดำเนินตามร่องรอยของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ไปสู่มรรคผลนิพพานดีกว่า เป็นสุขพิเศษไพศาลนัก อื่นไม่มียิ่งกว่านิพพานเป็นไม่มี **เมื่อรู้จักเช่นนี้ ให้ตั้งใจหมายมั่น ให้เราเห็นว่า สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง สังขารทั้งปวงเป็นทุกข์ ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัว** หลีกจากสังขารทั้งหลายที่ไม่เที่ยง สังขารทั้งหลายที่เป็นทุกข์ หลีกจากสังขารเหล่านั้นไปเสีย ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัว หลีกจากธรรมที่ไม่ใช่ตัวไปเสีย **เข้าถึงตัวให้ได้ เข้าถึงธรรมกายให้ได้ ธรรมกายเป็นตัว ธรรมกายเที่ยง** อื่นจากธรรมกายนั้นเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี่กายในภพ ส่วนธรรมกายนั้น เป็นนิจจัง สุขัง อัตตา นี่เป็นทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งนั้น แต่ว่า**จะไปทางธรรมกายต้องใจหยุด** หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ หยุดอยู่นั้นแหละ หยุดหนักเข้า เข้ากลางของหยุดนั่นไป ก็จะเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด เห็นกายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด รูปพรหม รูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม อรูปพรหมละเอียด กายธรรม กายธรรมละเอียด --- ไปทีเดียว นี่ไปทางนี้ ไปทางอื่นไม่ได้ ผิดทั้งนั้น ให้รู้จักหลักอันนี้ ตั้งใจให้มั่น มาประสบพบพุทธศาสนา เราจะต้องดำเนินให้ถูกร่องรอยของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ให้ได้ จะได้ไปนิพพาน ในอัตภาพที่เป็นมนุษย์นี้ จะประสบความสุขสมมาดปรารถนา ที่ชี้แจงแสดงมา ตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบายพอสมควรแก่เวลา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติมาตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺตุ เต** ขอความสุขสวัสดิ์จงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลายบรรดามาสโมสร ณ สถานที่นี้ทุกทั่วหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมา พอสมควรแก่เวลา สมมติว่ายุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้ ฯ